CARLOS CASTANEDA – CITATE CULESE

ALBUM 1
ALIAȚI 2
DIVERSE 3
FĂPTURI ANORGANICE 20
IMPECABIL 20
IMPORTANȚA 21
INSTALAȚIA STRĂINĂ 22
INTENȚIA – SPIRITUL 25
ISTORIA PERSONALĂ 28
LUPTĂTOR 28
MICUL TIRAN 33
MOARTEA 34
NAGUAL – OM 36
NEBUNIA CONTROLATĂ 37
NON-ACȚIUNEA – OPRIREA LUMII 38
PASE MAGICE 39
PAȘII – RECAPITULAȚI DE DON JUAN 41
PUNCTUL DE ASAMBLARE 43
PUTERE 45
RECAPITULAREA 47
SOBRIETATE – NEÎNDUPLECARE 49
STALKING 49
TĂCEREA 52
TONALUL – NAGUALUL 55
VEDEREA 58
VISATUL 61
VOINȚA 64
VULTURUL 64

„Ix" – Călătorie la Ixtlan
„Pov" – Povestiri despre putere
„Real" – Celaltă realitate
„Focul" – Focul lăuntric
„Latura" – Latura activă a infinității
„Tăcerii" – Puterea tăcerii
„Darul V" – Darul Vulturului
„Pase" – Pase magice
„Cerc" – Al doilea cerc de putere
„Învățăturile" – Învățăturile lui don Juan
„Vis" – Arta visatului

ALBUM

◄Condiția esențială pentru întocmirea acestei suite era actul sincer şi extenuant de a aduna totalitatea emoțiilor şi împlinirilor cuiva, fără a omite nimic. Conform spuselor lui don Juan, strămoşii săi şamani erau convinşi că această înşiruire a evenimentelor remarcabile era mijlocul de pregătire emoțională şi energetică necesar pentru a te aventura – în termenii percepției – în necunoscut. – Latura-14

◄Don Juan credea că, pentru şamani, a-şi însuma faptele remarcabile constituia pregătirea pentru intrarea în acel ținut concret pe care ei îl numeau *latura activă a infinității*. – Latura-14

◄– Sunt remarcabile pentru că au o semnificație anume în viața fiecărei om, îmi răspunse el. Propunerea mea este ca tu să-ți alcătuieşti propriul album prin însumarea tuturor evenimentelor care au avut o semnificație profundă pentru tine. – Latura -19

◄Ar trebui să adaug că un astfel de album este un exercițiu de disciplină şi obiectivitate. Consideră-l un act de război. – Latura -21

◄Evenimentele remarcabile din albumul unui şaman trec testul timpului tocmai pentru că nu au nimic de-a face cu el, el fiind totuşi în mijlocul lor. El va fi întotdeauna în mijlocul lor pentru tot restul vieții şi chiar şi după moarte, deşi nu într-un mod personal. – Latura -28

◄Evenimentele remarcabile de care avem noi nevoie poartă amprenta întunecată a impersonalului. Această amprentă le pătrunde. – Latura -29

◄– E, într-adevăr, o poveste foarte tristă, de altfel ca toate celelalte poveşti ale tale, a replicat don Juan. Ceea ce o face însă diferită şi remarcabilă este că ne priveşte pe toți, nu numai pe tine, ca în cazul celorlalte poveşti. Vezi tu, exact ca Madame Ludmilla, fiecare dintre noi, tineri şi bătrâni asemenea, execută figuri în fața oglinzii într-un mod sau într-altul. Corespunde cu ce ştim noi despre oameni. Gândeşte-te la orice om de pe lumea asta şi vei vedea, fără nici un fel de dubiu, că, indiferent de cine sunt

ei, sau indiferent de ce cred despre ei înşişi, rezultatul a ceea ce fac este întotdeauna acelaşi: figuri fără noimă în faţa oglinzii. – Latura -40

◄Aceasta este puterea rememorării. De aceea o folosesc vrăjitorii. Te pune în legătură cu ceva ce nici nu bănuiai că există în tine. – Latura -77

◄— Spune-ţi din nou povestea lui Jorge Campos, din nou şi din nou, îmi spuse don Juan. Vei găsi o bogăţie nemărginită în ea. Fiecare detaliu este o părticică dintr-o hartă. Este natura *infinităţii* ca, atunci când trecem un anumit prag, să avem un plan în faţa noastră. – Latura -77-78

◄— Jorge Campos şi Lucas Coronado sunt capetele unei axe, spuse el. Acea axă eşti tu, la un capăt – un mercenar nemilos şi lipsit de ruşine care nu are grijă decât de el, hidos, dar de nedistrus. La celălalt capăt – un artist foarte sensibil şi chinuit, slab şi vulnerabil. Aceasta ar fi trebuit să fie harta vieţii tale, dacă nu ar fi apărut încă o posibilitate, aceea care s-a ivit atunci când ai trecut pragul *infinităţii*. M-ai căutat şi m-ai găsit. Şi, astfel, ai trecut pragul. *Intenţia de infinitate* mi-a spus să caut pe cineva ca tine. Te-am găsit, trecând astfel pragul la rândul meu. – Latura-79

ALIAŢI

◄Sunt forţe, nici bune, nici rele, doar nişte forţe, pe care un *brujo* învaţă să le folosească. – Real-49

◄Aliatul meu e Micul Fum, dar asta nu înseamnă că aliatul meu e în amestecul de fumat, sau în ciuperci, sau în pipa mea. Ele sunt strânse şi puse toate laolaltă, pentru a mă conduce la aliat, iar pe acesta îl denumesc Micul Fum din motive personale. – Real-50

◄— Oamenii reali arată ca nişte ouă luminoase când îi „vezi”. Neoamenii arată ca oamenii. Asta voiam să spun când ţi-am spus că nu poţi „vedea” un aliat. Aliaţii iau forme diferite. Ei arată ca nişte câini, coioţi, păsări sau chiar seminţe în vânt, sau orice altceva. Singura diferenţă e că atunci când îi „vezi”, ei arată exact ca lucrul ce-l pretind a fi. Totul are un mod al său aparte de a fi, când „vezi”. – Real-51

◄Odată am „văzut” doi aliaţi stând în autobuz, unul lângă altul. Atunci a fost singura dată în viaţă când am văzut doi aliaţi împreună.

— A avut o semnificaţie specială pentru tine să „vezi” doi aliaţi în acelaşi timp?

— Bineînţeles. Tot ce fac ei este semnificativ. Un *brujo* îşi poate trage puterea uneori din acţiunile lor. Chiar dacă un *brujo* nu are un aliat al său, atât timp cât ştie să „vadă”, el poate manipula puterea urmărind acţiunile aliaţilor. Binefăcătorul meu m-a învăţat să fac asta, iar înainte să am un aliat, am urmărit ani întregi aliaţii din mulţime, iar ori de câte ori „vedeam” vreunul învăţam câte ceva. – Real-53-54

◄.....ori de câte ori observi doi aliaţi împreună, aceştia sunt de acelaşi fel sau sex – Real-54

◄Apoi mi-a explicat că aliaţii nu puteau lua conducerea şi nu puteau acţiona direct; totuşi, ei puteau acţiona indirect asupra omului. Don Juan a spus că intrarea în contact cu un aliat era periculoasă, pentru că aliatul era capabil să extragă tot ce e mai rău dintr-o persoană. El a continuat spunând că ucenicia e lungă şi anevoioasă, pentru că trebuie redus la maximum de tot ce nu e necesar în viaţă, pentru a rezista impactului unei astfel de întâlniri. – Real-54

◄Te-ai înspăimântat, dar asta a fost o neglijenţă din partea ta. El te aştepta, iar când ţi s-a arătat, ai cedat în faţa fricii tale. Din fericire, eu eram aici să te lovesc, altfel, s-ar fi întors împotriva ta, ceea ce ar fi fost normal. Pentru a întâlni un aliat, un om trebuie să fie un luptător ireproşabil, dacă nu, aliatul se va întoarce împotriva lui şi-l va distruge. – Real-126

◄Don Juan m-a bătut pe umăr uşurel şi a spus că furia mea mă va face „solid” şi probabil că nu voi mai avea nevoie să fiu spălat iar în apă. Cu cât mă înfuriam mai tare, cu atât mai repede puteam să-mi revin după întâlnirea mea cu aliatul. – Real-235

◄Când te prinde un aliat, fie faci atac de cord şi mori de frică, fie te lupţi cu el. Pe urmă, după ce se zbate feroce, energia aliatului scade. Aliatul nu ne poate face nimic şi nici invers. Suntem separaţi de un abis. – Focul-120

◄— Atunci de ce te-a urmărit atâta timp?

— Nu este nici un mister, mi-a răspuns. Frica animalică este cea care îi atrage cel mai mult; eliberează acel gen de energie care li se potriveşte. Emanaţiile din interiorul lor sunt aţâţate de frica animalică. Deoarece frica mea era iraţională, aliatul s-a simţit atras sau, mai degrabă, frica mea a agăţat aliatul şi nu i-a mai dat drumul.

A spus că vechii vizionari sunt cei care au descoperit că aliaţilor le place frica animalică mai mult decât orice. Ba chiar au ajuns până acolo încât au oferit-o special aliaţilor lor, speriindu-i pe oameni de moarte. Vechii vizionari erau convinşi că aliaţii aveau sentimente umane, dar noii vizionari *vedeau*

altfel lucrurile. *Vedeau* că aliaţii sunt atraşi de energia eliberată de emoţiile lor; iubirea este la fel de eficientă ca ura sau tristeţea.

Don Juan a adăugat că, dacă ar fi nutrit iubire faţă de acel aliat, aliatul ar fi venit, oricum, după el, deşi urmărirea s-ar fi desfăşurat într-o altă atmosferă. L-am întrebat dacă aliatul nu l-ar mai fi urmărit dacă şi-ar fi stăpânit teama. A răspuns că stăpânirea fricii era un truc al vechilor vizionari. Au învăţat s-o controleze până într-atât, încât puteau s-o elimine. Îşi atrăgeau aliaţii cu propria lor teamă şi, înlăturând-o treptat, ca mâncarea, îşi ţineau aliaţii sub control. – Focul-122-123

◄Don Juan descria aliatul ca fiind „o putere capabilă să transporte omul dincolo de graniţele sinelui"; prin urmare, aliatul era o putere care permitea omului să treacă dincolo de domeniul realităţii obişnuite. – Învăţăturile-196

DIVERSE

◄─ Lumea din jurul nostru este un mister, iar oamenii nu sunt mai buni decât celelalte lucruri. Dacă o mică plantă este generoasă cu noi, trebuie să-i mulţumim, altfel s-ar putea să nu ne dea drumul. – Ix-43

◄─ Când un om se decide să facă ceva, el trebuie să facă faţă la tot, dar trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce face. Indiferent ce face, el trebuie să ştie întâi pentru ce o face, apoi trebuie să înceapă să acţioneze fără să aibă dubii sau regrete faţă de ele. –Ix-58

◄Să-ti asumi responsabilitatea deciziilor înseamnă să fii gata să mori pentru ele. –Ix-62

◄─ Niciodată nu ştiu când vorbeşti serios.

El a făcut un gest teatral de nerăbdare şi a pocnit din buze:

─ Ai o concepţie foarte ciudată despre ce înseamnă a vorbi serios. Eu râd foarte mult, pentru că îmi place să râd, dar tot ce spun este al naibii de serios, chiar dacă tu nu înţelegi. De ce ar trebui să fie lumea din jurul nostru numai aşa cum o crezi tu? Cine ţi-a dat autoritatea să spui asta? –Ix-80

◄Schimbarea despre care vorbesc nu are loc nicioadată în mod treptat; ea se petrece brusc. Iar tu nu te pregăteşti pentru acea acţiune bruscă, care va aduce cu sine o schimbare totală. –Ix-105

◄Există câţiva oameni care sunt foarte atenţi la natura acţiunilor lor. Fericirea lor constă în faptul că ştiu că acţionează în deplină cunoştinţă de cauză, de aceea acţiunile lor au o putere specială; acţiunile lor au un sens anume... –Ix-106

◄A spus că a trebuit să mă scoată din cuşcă în grabă, pentru că starea mea era intolerabilă şi lui îi era teamă că locul se va simţi jignit de moliciunea mea şi mă va leza. –Ix-137

◄─ Termină cu prostiile, a spus el moale. De data asta acţionează doar pentru o schimbare. Nu contează cât de mult îţi trebuie să găseşti un loc potrivit de odihnă. Ar putea să-ţi ia toată noaptea. Nu este important nici dacă găseşti punctul; problema importantă este să încerci să-l găseşti. – Ix-192

◄..... bufniţele sunt mesagerii entităţilor – Ix-213

◄Şi-a clarificat explicaţiile spunând că, atunci când cauţi un loc de odihnă, trebuie să priveşti fără să focalizezi privirea, dar în observarea umbrelor trebuie să-ţi încrucişezi ochii şi totuşi să-ţi păstrezi claritatea imaginii. Ideea era că, încrucişându-ţi ochii, să laşi ca o umbră să se suprapună cu cealaltă. A explicat că prin acest procedeu poţi stabili o anumită senzaţie care emană din umbre. – Ix-234

◄Trebuie să ţi se întâmple lucruri foarte drastice pentru a permite corpului tău să profite de tot ce ai învăţat, a spus el. – Ix-253

◄Cu mai mult de o lună înainte, avusesem o confruntare înfricoşătoare cu o vrăjitoare numită „la Catalina". O înfruntasem cu riscul vieţii mele, pentru că don Juan mă convinsese că ea urmărea să-mi ia viaţa şi că el era incapabil să-i anihileze faptele. După ce intrasem în contact cu ea, don Juan îmi dezvăluise că ea nu fusese niciodată un pericol pentru el şi că întreaga afacere fusese un truc, nu în sensul unei pozne răutăcioase, ci în sensul unei capcane pentru a mă prinde.

Metoda lui mi s-a părut atât de nedreaptă faţă de mine, încât m-am înfuriat pe el.

După ce mi-a ascultat ieşirea furtunoasă, don Juan a început să cânte nişte melodii mexicane. El i-a imitat pe cântăreţii populari şi a făcut-o atât de caraghios, încât am ajuns să râd ca un copil.

M-a încântat ore întregi. N-am ştiut niciodată că avea un repertoriu de cântece atât de idioate.

─ Hai să-ţi spun ceva, a spus el în final, cu acea ocazie. Dacă nu am fi păcăliţi, nu am învăţa niciodată. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu mine şi se va întâmpla cu oricine. Arta binefăcătorului este să ne ducă până la capăt. Un binefăcător poate doar să indice drumul şi să înşele. Te-am mai păcălit înainte. Îţi aminteşti modul în care ţi-am redat spiritul de luptător, nu-i aşa? Chiar tu mi-ai spus că vânătoarea te-a făcut să uiţi de plante. Voiai să faci o mulţime de lucruri, pentru a fi un vânător, lucruri pe care nu le-ai fi făcut pentru a învăţa despre plante. Acum trebuie să faci ceva mai mult pentru a supravieţui. – Ix-256

◄Tot ce găseşte Genaro în drumul lui spre Ixtlan e doar o ființă efemeră, a explicat don Juan. Să te luăm pe tine, de exemplu. Eşti o fantomă. Sentimentele şi zelul tău sunt acelea ale oamenilor. De aceea spune el că întâlneşte doar fantome în călătoria lui spre Ixtlan. – Ix-310

◄Dar nu există drum de întoarcere la Los Angeles. Ceea ce a rămas acolo este pierdut pentru vecie. Din acel moment, bineînțeles, vei fi un vrăjitor, dar asta nu ajută; în acel moment, ceea ce este important pentru noi toți este faptul că tot ce iubim sau urâm, sau dorim, a fost lăsat în urmă. Totuşi, sentimentele unui om nu mor şi nu se schimbă, iar vrăjitorul începe drumul său înapoi spre casă, ştiind că nu va ajunge, ştiind că nici o putere de pe pământ, nici chiar moartea lui nu-l va trimite la locul, la lucrurile şi oamenii pe care i-a iubit. Asta ți-a spus Genaro. – Ix-311

◄Învârtitul cu aliatul tău va schimba ideea ta despre lume, a spus don Juan. Ideea este totul; şi când asta se schimbă, lumea însăşi se schimbă. – Ix-312

◄Doar un luptător poate rezista pe drumul cunoaşterii, a spus el. Pentru că arta lui constă în a găsi un echilibru între spaima de a fi om şi minunea de a fi om. – Ix-314

◄─ Încă n-ai destulă putere personală pentru a căuta explicația vrăjitorilor.

─ Deci există o explicație a vrăjitorilor!

─ Bineînțeles. Vrăjitorii sunt oameni. Suntem creaturi dotate cu inteligență. Noi căutăm clarificări.

─ Aveam impresia că marele meu defect este căutarea de explicații.

─ Nu. Defectul tău este că vrei explicații convenabile, care să se potrivească cu lumea ta. Ceea ce mă deranjează la tine este judecata. Un vrăjitor îşi explică şi el lucrurile în lumea sa, dar el nu e atât de rigid ca tine.

─ Cum pot să ajung la explicația vrăjitorilor?

─ Acumulând putere personală. Puterea personală te va face să percepi cu mare uşurință explicația vrăjitorilor. Explicația asta nu e ceea ce numeşti tu – explicație; totuşi, ea face ca lumea şi misterele ei să fie dacă nu mai clare, măcar mai puțin ciudate. Asta ar trebui să fie esența explicației, dar nu e ceea ce cauți tu. Tu cauți nişte reflexii ale ideilor tale. – Pov-14

◄Dacă e să reuşeşti ceva, succesul trebuie să vină cu o doză de mare efort, dar fără stres sau obsesie. – Pov-21

◄Mai degrabă era o obişnuință veche de a vedea lumea întotdeauna conform cu ceea ce ştim despre ea. Atunci când nu se poate, o facem, pur şi simplu, să fie conformă. Ideea că o molie e cât un om nu poate fi nici măcar concepută; de aceea, pentru tine ceea ce era în tufişuri trebuia să fie om. .....

─ Când explicația vrăjitorilor mi-a devenit clară, era prea târziu să aflu ce mi-a făcut căprioara. Am spus că mi-a vorbit, dar n-a fost aşa. A spune că am avut o conversație, e doar un mod de a aranja lucrurile, pentru a le putea povesti. Eu şi căprioara am făcut ceva, dar în momentul în care s-a întâmplat, eu trebuia să-mi fac lumea conformă cu ideile mele, exact cum ai făcut şi tu. .....

După Don Juan, lumea trebuia să fie conformă cu descrierea ei; mai exact, descrierea se reflecta pe sine. – Pov-31

◄I-am spus lui Don Juan că explicația lui nu-mi satisfăcea simțurile, deşi eram perfect de acord cu el, pe plan intelectual.

─ Asta e problema cuvintelor, a spus el pe un ton convingător. Ele ne forțează să ne simțim totdeauna lipsiți de prejudecăți, dar când ajungem față în față cu lumea, ele ne păcălesc mereu şi ajungem în final să privim lumea ca de obicei, cu toate prejudecățile noastre. Din acest motiv, un vrăjitor caută mai degrabă să acționeze decât să vorbească, iar prin acest mod el obține o nouă descrire a lumii, în care vorbirea nu e aşa importantă şi în care acțiunile noi au reflexii noi. – Pov-33

◄El a explicat că forma de ciupercă era forma esențială a ființelor umane, atunci când le „vedea" un vrăjitor de departe, dar când el privea direct la persoana pe care o „vedea", calitatea umană apărea ca un mănunchi de fibre luminoase, în formă de ou. – Pov-41

◄Toți ne naştem strălucitori şi uşori, dar devenim pământeni şi fixați. Ne transformăm singuri. – Pov-45

◄A adăugat că singurul mod de a contracara efectul devastator al lumii vrăjitorilor era să râzi de ea. – Pov-60

◄Vezi, a spus don Juan, toți trecem prin aceleaşi dubii. Ne e teamă că suntem nebuni; din nefericire pentru noi, bineînțeles, toți suntem deja nebuni. – Pov-73

◄─ Ai grijă! A spus el. Un luptător nu îşi coboară niciodată garda. Dacă vei continua să fii atât de fericit, o să-ți storci puțina putere care ți-a mai rămas.

─ Ce-ar trebui să fac? Am întrebat.

─ Fii tu însuți. Nu crede nimic. Fii suspicios.

— Dar nu vreau să fiu aşa, don Juan.

— Asta nu depinde de tine. Ceea ce contează este ce poţi folosi drept scut. Un luptător trebuie să folosească tot ce-i stă la îndemână pentru a închide deschizătura, odată ce s-a deschis. Deci, n-are nici o importanţă că nu-ţi place să fii suspicios sau să pui întrebări. Acum, acesta e singurul tău scut protector. Scrie, scrie sau vei muri. Să mori din exaltare e un mod de a muri tembel. – Pov-85

◄— Nu lua saltul acela în sensul în care înţelegi tu un salt, a spus el. Încă o dată, e doar un fel de-a spune. Atâta timp cât tu crezi că eşti un corp solid, nu poţi concepe lucrul despre care îţi vorbesc.

Apoi a aruncat nişte cenuşă pe jos, lângă lampă, acoperind o zonă de vreo patruzeci de centimetri pătraţi, şi a trasat o schemă cu degetele, o schemă care avea opt puncte legate între ele prin linii. Era o figură geometrică.

Mai schiţase una similară, cu câţiva ani înainte, când a încercat să-mi explice că nu era o iluzie când observasem aceeaşi frunză căzând de patru ori la rând din acelaşi copac.

Schema desenată pe cenuşă avea două epicentre: unul pe care-l denumise „raţiunea", celălalt, „voinţa". „Raţiunea" era legată direct cu un punct căruia îi spunea „vorbire". Prin „vorbire", „raţiunea" era legată indirect cu alte trei puncte, „sentiment", „vis" şi „vedere". Celălalt epicentru, „voinţa", era legat direct cu „sentimentul", „visatul" şi „vederea"; şi numai indirect de „raţiune" şi „vorbire".

Am remarcat că schema era diferită de cea înregistrată de mine cu ani înainte.

— Forma de prezentare n-are nici o importanţă. Punctele astea simbolizează o fiinţă umană şi pot fi reprezentate în orice mod doreşti.

— Ele prezintă corpul unei fiinţe umane? am întrebat.

— Nu-i spune corp. Astea sunt opt puncte pe fibrele unei fiinţe luminoase. Un vrăjitor spune, după cum poţi vedea în schemă, că o fiinţă umană este, mai întâi de toate, „voinţă", deoarece „voinţa" este legată direct de trei puncte: „sentiment", „visat" şi „vedere", apoi fiinţa umană este „raţiune". Acesta este mai exact un centru mai mic decât „voinţa", conectat doar cu „vorbirea".

— Dar celelalte două puncte ce sunt, don Juan?

M-a privit şi a zâmbit.

— Acum eşti puţin mai puternic decât erai când am vorbit prima dată despre această schemă. Dar încă nu eşti destul de puternic ca să afli toate cele opt puncte. Intr-o zi, Genaro ţi le va arăta pe celelalte două.

— Oricine are cele opt puncte sau numai vrăjitorii?

— Putem spune că fiecare dintre noi vine pe lume cu opt puncte. Două dintre ele, „raţiunea" şi „vorbirea", sunt cunoscute de oricine. „Sentimentul" este totdeauna vag, dar cumva familiar. Dar numai în lumea vrăjitorilor devii complet informat asupra „visatului", „vederii" şi „voinţei". Iar în final, la marginea acestei lumi, te întâlneşti cu celelalte două. Cele opt puncte formează totalitatea omului.

Mi-a arătat pe schemă că toate punctele puteau fi făcute să aibă legături indirecte.

L-am întrebat iar despre cele două puncte misterioase care rămăseseră. El mi-a arătat că ele erau legate doar de „voinţă" şi că erau distanţate de „sentiment", „visat" şi „vedere" şi că erau şi mai departe de „vorbire" şi „raţiune". Mi-a indicat cu degetul, ca să-mi arate că erau izolate de rest, dar şi între ele.

— Aceste două puncte nu vor ceda niciodată la „vorbire" sau la „raţiune", a spus el. Doar „voinţa" le poate manipula. „Raţiunea" este atât de depărtată de ele, încât nu are absolut nici un sens să încerci să ţi le imaginezi. Acesta e unul dintre cele mai grele lucruri de realizat; în definitiv, punctul forte al „raţiunii" este să motiveze totul. – Pov-105-107

◄Am ajuns la ultima parte a explicaţiei vrăjitorilor, a spus. Noaptea trecută, eu şi Genaro ţi-am arătat ultimele două puncte care formează totalitatea omului, „nagualul" şi „tonalul". Ţi-am spus odată că aceste două puncte sunt în afara eului şi totuşi nu sunt. Acesta este paradoxul fiinţelor luminoase. „Tonalul" fiecăruia dintre noi nu este decât o reflexie a acelui indescriptibil necunoscut care este plin de ordine; „nagualul" fiecăruia dintre noi nu este decât o reflexie a acelui indescriptibil vid care conţine totul. – Pov-297

◄Suntem fiinţe care percep, a continuat. Lumea pe care o percepem este, totuşi, o iluzie. A fost creată de o descriere care ne-a fost povestită din momentul în care ne-am născut. – Pov-108

◄Secretul fiinţelor luminoase este că ele au un alt inel al puterii, pe care nu-l folosesc niciodată, „voinţa". Trucul vrăjitorului este acelaşi cu al unui om normal. Amândoi au o descriere: unul, omul normal, o susţine cu „raţiunea" sa; celălalt, vrăjitorul, o susţine cu „voinţa" sa. Amândouă descrierile au legile lor şi legile sunt perceptibile, dar avantajul vrăjitorului este că „voinţa" este mult mai cuprinzătoare decât „raţiunea". – Pov-109

◄Banii pe care i-am dat au fost un simbol; un luptător trebuie să dea astfel de simboluri tot timpul. Ei aveau nevoie, fără îndoială, de bani, dar nevoia nu trebuie să constituie un motiv special pentru un simbol. Lucrul care trebuie visat este sentimentul. Eu personal am fost mişcat de cei trei. – Pov-152

◄Aş spune că tot ce este mai bun în noi apare când suntem puşi la zid, când simţim sabia atârnând deasupra capului. Personal, n-aş fi reuşit în alt mod. – Pov-159

◄Nu-ţi fie frică de asta sau de orice senzaţie neobişnuită pe care ai putea-o avea de acum încolo. Dar, mai presus de toate, nu te complace şi nu lăsa să te obsedeze aceste senzaţii. Ştiu că vei reuşi. – Pov-213

◄─ Nu există viitor! a exclamat el scurt. Viitorul este doar un fel de a vorbi. Pentru un vrăjitor există doar acum şi aici. – Pov-228

◄Dacă faci o alegere greşită, corpul tău ştie asta şi la fel şi corpul celuilalt; dar dacă faci o alegere bună, corpul ştie asta, se relaxează şi uită că a existat o alegere. Vezi, îţi reîncarci corpul, exact ca pe o armă, pentru următoarea alegere. Dacă vrei să-ţi foloseşti iar corpul pentru aceeaşi alegere, nu merge. – Pov-236

◄A doua oară ai simţit impactul total al călătoriei în necunoscut. Şi percepţia ta şi-a desfăcut aripile când ceva în tine şi-a dat seama de adevărata ta natură. Eşti un mănunchi. – Pov-291

◄Când liantul vieţii adună împreună acele sentimente, se creează o fiinţă, o fiinţă care pierde simţul adevăratei sale naturi şi devine orbită de strălucirea şi fastul zonei în care trăiesc fiinţele, „tonalul". „Tonalul este locul unde există organizarea unificată. O fiinţă apare în „tonal" odată ce forţa vitală a unit toate acele sentimente. Ţi-am spus odată că „tonalul" începe la naştere şi se sfârşeşte la moarte; am spus asta pentru că ştiu că, imediat ce forţa vieţii părăseşte corpul, toate acele conştiinţe izolate se dezintegrează şi se întorc de unde au venit, în „nagual". Ceea ce face un luptător în călătoria sa în necunoscut seamănă foarte mult cu moartea, doar că mănunchiul de sentimente nu se dezintegrează, ci doar se răspândeşte, fără a-şi pierde unitatea. Totuşi, la moarte ele se cufundă adânc şi se mişcă independent, ca şi cum n-ar fi fost niciodată o unitate de sine stătătoare. – Pov-191

◄Am vrut să spun că depinde de luptătorul însuşi să-şi direcţioneze aranjarea şi rearanjarea acelui mănunchi. Forma umană sau sentimentul uman este cel original, probabil că este forma cea mai iubită dintre toate pentru noi; există totuşi un număr nelimitat de forme alternative pe care le poate adopta mănunchiul. ..... Forţa vitală este ceea ce face posibil tot acest amestec. Odată ce ea s-a terminat, nu mai există nici un mod de a reasambla acel mănunchi.

Am denumit acest mănunchi de sentimente sfera percepţiei. Am spus de asemenea că este sigilată, închisă complet şi că nu se deschide până în momentul morţii noastre. Totuşi, poate fi făcută să se deschidă. Vrăjitorii au învăţat în mod evident acest secret şi, deşi nu ajung toţi la totalitatea lor, ei ştiu despre posibilitatea aceasta. Ei ştiu că sfera se deschide doar când plonjezi în „nagual". – Pov-292

◄Mănunchiul de sentimente poate fi făcut să se asambleze instantaneu oriunde. Cu alte cuvinte, poţi percepe „aici" şi „acolo" în acelaşi moment. – Pov-294

◄Dacă alegeţi să nu vă întoarceţi, veţi dispărea ca şi cum v-ar fi înghiţit pământul. Dar dacă alegeţi să vă întoarceţi pe acest pământ, va trebui să aşteptaţi ca nişte adevăraţi luptători, până când vor fi rezolvate sarcinile voastre. Odată ce vor fi terminate, cu succes sau nu, veţi deţine comanda asupra totalităţii voastre. – Pov-303

◄─ Te gândeşti prea mult la tine, a spus şi a zâmbit. Asta îţi generează o oboseală ciudată, care te face să blochezi lumea din jurul tău şi să te agăţi de argumentele tale. De aceea tot ce obţii sunt doar probleme. – Real-11

◄El se maimuţărea în timpul momentelor cruciale ..... Pornea de la premisa că, pentru a rezista impactului şi ciudăţeniei cunoaşterii pe care mi-o prezenta, era necesară o dispoziţie lejeră şi docilă. – Real-14

◄Am spus că un om al cunoaşterii are propriile predilecţii; a mea e doar să „văd" şi să ştiu; alţii fac alte lucruri. ..... De exemplu, Sacateca, el e un om al cunoaşterii şi predilecţia sa e dansul. Aşadar, el dansează şi ştie. – Real-18

◄─ Nu. Nu încerc să te schimb. Se poate întâmpla ca într-o zi să devii un om al cunoaşterii – nu există nici un mod de a cunoaşte asta – dar asta nu te va schimba. Probabil că într-o zi o să fii în stare să-i vezi pe oameni în alt mod, iar atunci o să-ţi dai seama că nu poţi schimba nimic în ei. – Real-31

◄─ Da. Fibre: albe ca nişte pânze de păianjen. Fibre foarte fine care circulă de la cap spre buric. Astfel, omul arată ca nişte ouă de fibre care circulă. Iar braţele şi picioarele ca nişte ţepi luminoşi care ţâşnesc în toate direcţiile.

─ Aşa arată toţi?

— Toți. În afară de asta, fiecare om se află în contact cu tot ce există în jurul lui, nu prin intermediul mâinilor sale, ci prin intermediul unui mănunchi de fibre lungi care țâșnesc din centrul abdomenului său. Fibrele astea fac legătura omului cu mediul înconjurător; ele îi păstrează echilibrul; ele îi dau stabilitatea. – Real-31

◄— Sunt fericit pentru că aleg să privesc lucrurile care mă fac fericit şi astfel ochii mei prind partea comică a lor, iar eu râd. Ți-am spus acest lucru de nenumărate ori. Trebuie să-ți alegi întotdeauna un drum cu inimă, pentru a fi la maximum posibilităților, şi probabil că astfel poți râde întotdeauna. – Real-101

◄.....poate că într-o zi o să „vezi" şi atunci o să ştii dacă lucrurile contează sau nu. Pentru mine nu contează nimic, dar pentru tine poate va conta totul. Ar trebui să ştii de acum că un om al cunoaşterii trăieşte prin acțiune, nu prin ceea ce gândeşte despre acțiune, nici gândindu-se la ce va gândi după ce va termina acțiunea. – Real-103

◄Destinul nostru ca oameni este să învățăm, iar cel care merge pe drumul cunoaşterii e pregătit ca pentru război; ți-am spus asta de nenumărate ori. Mergi spre cunoaştere sau la război, cu frică, respect, conştient că mergi la război, şi cu încredere absolută în tine. Pune-ți încrederea în tine, nu în mine. ..... Dar în viața unui om al cunoaşterii nu există goluri, îți spun eu! Totul este plin până la refuz. – Real-106

◄Trebuie să vorbeşti cu plantele, înainte de a le culege .....

— Pentru a „vedea" plantele, trebuie să le vorbeşti personal, a continuat el. Trebuie să ajungi să le cunoşti individual; plantele îți pot spune tot ce te interesează despre ele. – Real-114

◄Oamenii sunt ori învingători, ori înfrânți şi, în funcție de asta, devin persecutori sau victime. Aceste două condiții sunt prevalente atât timp cât nu „vezi"; „vederea" împrăştie iluziile victoriei, înfrângerii sau suferinței. A adăugat că trebuie să învăț să „văd" cât încă sunt învingător, pentru a evita să am vreodată amintirea înfrângerii sau a umilirii. – Real-165

◄Ceea ce ne face nefericiți este dorința. Totuşi, dacă am învăța să reducem dorințele la zero, cel mai mic lucru pe care l-am primi ar fi un adevărat cadou. – Real-169

◄Nu-i urăsc pe mexicani. Nu urăsc pe nimeni. Am învățat că drumurile nenumărate pe care le străbați în viață sunt toate egale. Exploatatorii şi exploatații se întâlnesc în final şi singurul lucru care contează este că viața a fost prea scurtă şi pentru unii şi pentru alții. Astăzi sunt trist nu pentru că mama şi tata au murit aşa cum au murit; sunt trist pentru că erau indieni. Au trăit ca indienii şi au murit ca indienii, şi n-au ştiut niciodată că erau, mai presus de toate, oameni. – Real-171

◄Lumea este ceea ce percepem noi, în orice manieră am alege s-o percepem. ..... Această „percepție" particulară este făcută cu simțurile noastre şi cu voința. – Real-176

◄— Poți avea toate întrebările arzătoare pe care le vrei, dar nu putem discuta despre spiritul bălții în vecinătatea lui. De fapt, este mai bine să nici nu te mai gândeşti la el. Deloc. Altfel, spiritul te va prinde în capcană, iar dacă se va întâmpla asta, nici o ființă umană nu te va mai putea ajuta. Aşa că ține-ți gura şi gândeşte-te la altceva! – Real-102

◄Lumea e, într-adevăr, plină de lucruri înspăimântătoare şi noi suntem creaturi neajutorate înconjurate de forțe care sunt inexplicabile şi intransigente. Omul obişnuit, în ignoranța lui, crede că forțele acelea pot fi schimbate sau explicate; .....vrăjitorul nu se gândeşte să le explice sau să le schimbe; în loc de asta, învață să folosească acele forțe, redirecționându-le şi adaptându-se singur la direcția lor. Ăsta-i trucul lui. – Real-250

◄În ziua aceea, când mi-ai spus că ai văzut aliatul şi eu a trebuit să te spăl de două ori, ştii ce era rău cu tine?

— Nu.

— Îți pierduseşi toate scuturile.

— Ce scuturi? Despre ce vorbeşti?

— Am spus că un luptător îşi selectează subiectele care-i formează lumea. El alege deliberat, deoarece fiecare element pe care-l alege e un scut ce-l protejează de faptele forțelor pe care încearcă să le folosească. Un luptător îşi va folosi scuturile pentru a se proteja de aliatul lui, de exemplu. Un om obişnuit, care e şi el înconjurat de acele forțe inexplicabile, nu e conştient de ele deoarece el are alte tipuri de scuturi care-l protejează. .....

— Care sunt scuturile acelea? am insistat.

— Ceea ce fac oamenii, a repetat.

— Ce fac ei?

— Ei, priveşte în jur! Oamenii sunt ocupați să facă ceea ce fac de obicei. Acelea sunt scuturile lor. ..... Ştii prea multe despre forțele acestea şi acum eşti aproape gata să simți şi să te porți ca un luptător. Vechile tale scuturi nu mai sunt sigure.

— Ce trebuie să fac?

— Acționează ca un luptător şi alege-ți elementele lumii tale! Nu poți să te mai înconjori cu lucruri aiurea.....

— Un luptător întâlneşte forțele acelea inexplicabile şi intransigente pentru că le caută deliberat, de aceea este întotdeauna pregătit pentru întâlnire. Tu pe de lată parte, nu eşti niciodată pregătit pentru ea. De fapt, dacă forțele acelea vor veni la tine, te vor lua pe nepregătite; frica îți va deschide orificiul şi viața ta va scăpa inevitabil prin ea. Deci, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să fii pregătit. ..... Aşa că, dacă una dintre forțele acelea te atinge şi-ți deschide orificiul, trebuie să te străduieşti să-l închizi singur. În acest scop trebuie să ai un număr de lucruri selectate care-ți dau mare linişte şi plăcere, lucruri pe care le poți folosi deliberat pentru a-ți distrage gândurile de la frica ta şi pentru a-ți închide orificiul şi a te face solid.

— Ce fel de lucruri?

— Cu ani în urmă, ți-am spus că, în viața de zi cu zi, un luptător îşi alege o cale cu inimă. Ceea ce face ca un luptător să fie diferit de un om obişnuit este tocmai consecvența alegerii unei căi cu inimă. El ştie că o cale are inimă atunci când este una cu ea, când simte o mare linişte şi plăcere parcurgând-o pe toată lungimea ei. Lucrurile pe care le alege un luptător pentru a-şi confecționa scuturile protectoare sunt elementele unei căi cu inimă. – Real-252-254

◄Am înțeles de ce don Juan, când mi-a vorbit despre elementele „unei căi cu inimă", spunea că acestea erau nişte scuturi protectoare. Era ceva ce voiam să fac în viața mea, ceva foarte mistuitor şi incitant, ceva care mă umplea de o mare linişte şi bucurie. Am ştiut că aliatul nu mă putea stăpâni. Mi-am mişcat capul fără nici o problemă înainte să-i văd fața. – Real-263

◄O să-ți spun eu ce discutăm cu noi. Discutăm despre lumea noastră. De fapt, ne menținem lumea cu monologul nostru interior. ..... Nu numai asta, dar ne alegem de asemenea şi drumurile pe măsură ce discutăm cu noi. ..... Un luptător este conştient de asta şi se străduieşte să-şi oprească monologul interior. Acesta e ultimul lucru pe care trebuie să-l cunoşti, dacă vrei să trăieşti ca un luptător. .....să-ți foloseşti urechile pentru a lua din greutatea care apasă pe ochii tăi.....ascultă lumea; ascultă sunetele lumii.....

— Un luptător este conştient că lumea se schimbă imediat ce se opreşte din discuția cu el însuşi, a spus, şi trebuie să fie pregătit pentru şocul acesta emoțional.

— Ce vrei să spui, don Juan?

— Lumea este aşa-şi-aşa, aşa şi pe dincolo, pentru că noi ne spunem singuri că este aşa. Dacă ne oprim din discuția asta, atunci lumea nu va mai fi aşa-şi-aşa. În acest moment, nu cred că eşti pregătit pentru o lovitură atât de monumentală, de aceea trebuie să începi să-ți asamblezi lumea. .....ceea ce fac oamenii este într-adevăr foarte important, dar numai ca scut. Nu învățăm niciodată că lucrurile pe care le facem ca oameni sunt doar nişte scuturi şi le lăsăm să ne domine şi să ne răvăşească. De fapt, aş putea spune că, pentru omenire, ceea ce fac oamenii e mai mare şi mai important decât lumea însăşi.

— Ce numeşti tu lume?

— Lumea este tot ce e închis aici, a spus şi a bătut în pământ. Viața, moartea, aliații şi tot ce ne înconjoară. Lumea e incomprehensibilă. Nu o vom înțelege niciodată; nu o să-i desluşim vreodată secretele. De aceea, trebuie s-o tratăm aşa cum este ea, un mister ciudat! Totuşi, un om obişnuit nu face asta. Lumea nu este niciodată un mister pentru el, iar când ajunge la vârsta bătrâneții, este convins că nu mai are de ce trăi. Un bătrân n-a terminat lumea. A terminat doar ceea ce fac oamenii. Dar, în confuzia lui stupidă, el crede că lumea nu mai are mistere pentru el. Ce preț mizerabil trebuie să plătim pentru scuturile noastre! Un luptător este conştient de confuzia asta şi învață să trateze lucrurile în conformitate. Lucrurile pe care oamenii le fac nu trebuie în nici un caz să fie mai importante decât lumea. Şi astfel, un luptător tratează lumea drept un mister nesfârşit, iar ceea ce fac oamenii, drept o nebunie fără sfârşit. – Real-255-257

◄A repetat de vreo trei-patru ori că aspectul cel mai important al încercării mele era să găsesc nişte spații. A accentuat cuvântul „spații" şi a spus că în ele un vrăjitor poate afla tot felul de mesaje şi indicații.

Am vrut să întreb despre ce fel de spații era vorba; don Juan părea să fi ghicit întrebarea mea şi a spus că erau imposibil de descris şi că țineau de domeniul „vederii". A repetat de mai multe ori că trebuia să mă concentrez doar asupra sunetelor şi că trebuia să fac tot posibilul să găsesc spațiile dintre sunete. – Real-259

◄Parcă locul acela gol la care priveam ar fi fost „gaura" din sunet. – Real-262

◄A spus că „găurile" din sunete sunt folosite de vrăjitori pentru a afla anumite lucruri. – Real-264

◄Totul are înțeles pentru un vrăjitor, a spus. Sunetele au găuri în ele şi la fel e totul în jurul tău. În mod normal, un om nu are viteza de a prinde „găurile" şi astfel trece prin viață fără protecție.

Viermii, păsările, copacii, toate ne-ar spune multe dacă am avea viteza necesară de a le prinde mesajele. ..... Trebuie să fim în relaţii bune cu toate fiinţele vii din lumea asta. Acesta-i motivul pentru care trebuie să vorbim cu plantele pe care le vom omorâ, pentru a le cere scuze că le rănim; acelaşi lucru trebuie făcut cu animalele pe care le vânăm. Trebuie să luăm doar atât cât ne trebuie, altfel, plantele şi animalele şi viermii pe care i-am ucis se vor întoarce împotriva noastră şi ne vor provoca boli şi nenoroc. Un luptător este conştient de asta şi se străduieşte să le calmeze, astfel încât când el scrutează sunetele, copacii şi păsările şi viermii să-i dea mesaje adevărate. Dar toate acestea nu sunt importante acum. Acum este important că ai văzut aliatul. Acesta-i jocul tău! – Real-264

◄─ Există trei tipuri de fiinţe, a spus el brusc, cele care nu ne pot da nimic, deoarece nu au nimic de oferit, cele ce pot produce doar frică şi cele ce au daruri. – Real-271

◄Aşa că singurul lucru pe care-l poţi face cu acest tip răuvoitor este să-l uiţi şi să-l laşi în pace. .....spiritelor le plac armele războinicilor. – Real-272

◄Când te lupţi cu ele sunt solide, dar sentimentul acesta durează doar o clipă. Fiinţele acelea se bazează pe teama omului; aşadar, dacă omul care se luptă cu ele este un luptător, fiinţa îşi pierde vlaga repede, în timp ce omul devine mai viguros. Efectiv, poţi absorbi vlaga spiritului. – Real-274

◄─ Există totuşi încă şase puncte pe care omul este capabil să le manevreze. Majoritatea oamenilor nu ştiu nimic despre ele. .....

─ A te mişca între aceste două puncte înseamnă ce numeşti tu înţelegere. Ai făcut asta toată viaţa ta. Dacă spui că-mi înţelegi cunoaşterea, nu faci nimic nou.

A unit apoi unele dintre cele opt puncte cu altele, prin linii; rezultatul a fost o figură trapezoidală lungă, care avea opt centre de radiaţie nesimetrice.

─ Fiecare dintre aceste şase puncte este o lume, exact aşa cum sentimentul şi înţelegerea sunt două lumi pentru tine, a spus. .....

─ Atât cât ştiu eu, există opt puncte pe care un om este capabil să le mânuiască. .....

─ Problema ta este că vrei să înţelegi totul şi asta nu este posibil. Dacă insişti să înţelegi, nu consideri întregul tău ca fiinţă umană. Obstacolul eşti chiar tu, ca entitate. – Real-300

◄Lumea nu este o iluzie, după cum susţin unii; este reală dintr-un punct de vedere şi ireală dintr-un alt punct de vedere. .....

Ceva aflat în lumea din afară ne afectează simţurile. Aceasta este partea de real. Partea nerealistă este ceea ce ne transmit simţurile că se află în exterior. ..... Simţurile percep realitatea în acest mod, fiindcă o trăsătură specifică a conştiinţei noastre le dictează să procedeze astfel. – Focul-53

◄─ Lui Genaro puţin îi pasă de explicaţii, a spus el. El este un om al faptelor, nu al vorbelor. Binefăcătorul meu l-a îndemnat constant să înfrunte probleme nerezolvabile şi atunci a pătruns în partea stângă propriu-zisă, nemaiavând niciodată răgaz pentru meditaţie sau problematizări.

─ Nu-i mai bine să fii aşa, don Juan?

─ Depinde. Pentru el, este perfect. Pe tine sau pe mine nu ne-ar satisface această postură, fiindcă noi suntem chemaţi să explicăm. – Focul-67

◄Dacă îşi doreşte să înţeleagă, omul are nevoie de sobrietate, nu de emotivitate. Fereşte-te de cei care plâng că au înţeles, fiindcă aceştia nu înţeleg nimic. – Focul-70

◄Vizionarii care asistă la o evoluţie de asemenea proporţii sunt obligaţi să presupună că conştiinţa este materia primă, iar atenţia, produsul finit al maturizării. .....

─ Ei spun că atenţia este cea care stăpâneşte şi stimulează conştiinţa spre evoluţie prin însuşi procesul vieţii. – Focul-81

◄A reluat explicaţiile, spunându-mi că conştiinţa începe să se manifeste cu o tensiune permanentă pe care o exercită emanaţiile din univers asupra celor închise în interiorul coconului. Această presiune dă naştere primului act de conştientizare; ea opreşte mişcarea emanaţiilor din interior care luptă să străpungă carapacea coconului, care luptă să moară.

─ În accepţiunea vizionarilor, adevărul suprem este că fiinţele vii luptă să moară, a continuat el. Ceea ce ţine moartea pe loc este conştiinţa. ..... Aceste adevăruri sunt organizate în sensul unor contradicţii în aparenţă evidente, asta-i tot. .....

─ Poţi numi puntea care leagă contradicţiile cum vrei – artă, afect, cumpătare, dragoste şi chiar bunătate. – Focul-90-91

◄Nimic nu este mai singuratic decât eternitatea. Şi nimic nu este mai comod pentru noi decât faptul că suntem fiinţe umane. Aceasta este, într-adevăr, altă contradicţie – cum poate omul să se menţină în limitele umanităţii sale şi să se aventureze totuşi de bunăvoie în singurătatea absolută a eternităţii? Oricând vei rezolva această ghicitoare, vei fi gata pentru călătoria definitivă. – Focul-117

◄.....prima atenție consumă toată energia luminoasă de care dispune omul, vlăguindu-l, nelăsându-i un strop. ..... Aşa că vizionarii le-au sugerat luptătorior ca, atunci când pătrund în necunoscut, să economisească energie. Se pune întrebarea, de unde vor primi ei energie de vreme ce toată le este luată? O vor primi, spun noii vizionari, dacă se debarasează de obiceiurile inutile. – Focul-97

◄Pentru omul obişnuit, a avea conştiința trează înseamnă a fi un organism. Pentru ei, a fi conştient înseamnă că emanațiile care produc conştiința sunt prinse în interiorul unui receptacul. – Focul-100

◄Don Juan mi-a şoptit că ar trebui să-mi mişc ochii în direcția acelor de ceasornic, dacă simțeam că sunt învăluit de o forță neobişnuită; – Focul-114

◄Don Juan a remarcat că, pentru luptători era foarte natural să fii trist fără nici un motiv anume. Vizionarii spun că oul luminos, interpretat drept câmp de energie, simte destinația finală ori de câte ori se distrug hotarele cunoscutului. Este de ajuns să întrezăreşti eternitatea dincolo de cocon, pentru a tulbura comoditatea inventarului nostru. Melancolia care rezultă este uneori atât de intensă, încât poate duce la moarte.

A spus că, cel mai bun mod de a scăpa de melancolie este s-o iei în râs. – Focul-116-117

◄Bineînțeles, ți-ai dat seama până acum că „adâncurile" sunt o figură de stil. Nu există adâncuri, doar manevrarea conştiinței. Totuşi, vechii vizionari nu şi-au dat seama de acest lucru. – Focul-122

◄Pe parcursul anilor, insistase să-mi măsor cu exactitate corpul şi să găsesc cu exactitate punctul de mijloc, atât în lungime, cât şi în lățime. Spusese întotdeauna că un asemenea punct este adevăratul centru al energiei pentru noi toți. – Focul-126

◄Eram profund tulburat de experiență, dar şi mai tulburat de faptul că frica mea paralizantă dispăruse atât de repede şi complet.

Am discutat despre brusca mea schimbare. Don Juan a afirmat că nu era nimic ciudat în legătură cu această schimbare şi că teama nu există atâta timp cât lumina conştiinței a trecut dincolo de un anumit prag, în coconul omului. – Focul-126

◄Don Juan a spus că prima noastră atenție trebuie să scoată în evidență anumite emanații selectate din banda îngustă de emanații în care este localizată conştiința umană, pentru a aduce în prim plan lumea pe care o percepem. Emanațiile înlăturate se află încă la îndemâna noastră, dar rămân inactive, necunoscute nouă pe durata vieții noastre.

Noii vizionari numesc emanațiile scoase în evidență partea dreaptă, conştiința normală, lumea aceasta, cunoscutul, prima atenție. Omul le numeşte realitate, raționalitate, bun-simț.

Emanațiile scoase în evidență alcătuiesc o mare parte din conştiința omului, dar o foarte mică porțiune din spectrul total de emanații sunt prezente în interiorul coconului unui om. Emanațiile neluate în seamă din banda unui om sunt considerate un fel de preambul la necunoscut, necunoscutul în sine constând din totalul emanațiilor care nu fac parte din banda umană şi nu sunt scoase niciodată în evidență. Vizionarii le numesc conştiința stângă, cealaltă lume, necunoscutul, cea de-a doua atenție. – Focul-128-129

◄.....sunt induşi în eroare de ceea ce am numit marea aventură a necunoscutului. Uită de căutarea libertății; uită că trebuie să fie martori obiectivi. Se cufundă în necunoscut şi-l apreciază. – Focul-166

◄Când nagualul Julian a părăsit această lume, bucuria s-a dus odată cu el şi nu s-a mai întors. Şi Genaro ne distrează uneori, dar nimeni nu poate lua locul nagualului Julian. Improvizațiile sale erau întotdeauna mai interesante decât viața. Te asigur că n-am ştiut ce înseamnă distracția până când n-am văzut cum reacționa când una dintre acele improvizații dădea rezultate nedorite. Don Juan s-a ridicat de pe banca lui preferată. S-a întors spre mine. Ochii îi erau strălucitori, liniştiți. Dacă eşti vreodată atât de prost, încât să nu-ți implineşti scopul, a spus el, trebuie să ai cel puțin destulă energie să-ți deplasezi punctul de asamblare pentru a veni pe această bancă. Stai jos aici preț de o clipă, eliberat de gânduri şi dorințe. Voi încerca să vin să te iau, oriunde aş fi. Îți promit că voi încerca. Pe urmă a izbucnit în râs, ca şi când scopul promisiunii sale ar fi fost prea absurd să poată fi crezut. Aceste vorbe ar trebui rostite spre seară, a spus el, râzând încă. Niciodată dimineața. Dimineața te face să te simți optimist şi asemenea cuvinte îşi pierd înțelesul. – Focul-219

◄Vechii vizionari au văzut că pământul are un cocon, a continuat el. Au văzut că este prins într-o minge, un cocon luminos care cuprinde emanațiile Vulturului. Pământul este o uriaşă ființă dotată cu percepții, supusă aceloraşi forțe ca şi noi. ..... Munții aceia strălucesc suficient ca să-ți deplaseze punctul de asamblare, mi-a spus el. Înainte să apună soarele în spatele vârfurilor vestice, vei avea la dispoziție câteva clipe să prinzi toată strălucirea de care ai nevoie. Cheia principală care deschide porțile pământului este alcătuită din liniştea interioară, plus orice străluceşte. ..... Mi-a explicat că ceea ce

numea el cheia tuturor lucrurilor era faptul că pământul este o ființă dotată cu simțuri şi, prin urmare, poate da luptătorilor un extraordinar imbold; este un impuls care vine din conştiința pământului însuşi, în momentul în care emanațiile din interiorul coconilor se aliniază cu emanațiile corespunzătoare din interiorul coconului pământului. Deoarece atât pământul, cât şi omul sunt ființe dotate cu simțuri, emanațiile lor coincid sau, mai degrabă, pământul deține toate emanațiile care sunt prezente în ființele dotate cu simțuri, fie organice, fie anorganice. Când are loc alinierea, ființele dotate cu simțuri o folosesc în mod limitat şi percep lumea lor. Luptătorii pot folosi acea aliniere fie ca să perceapă, ca toată lumea, fie ca să dea un impuls care le permite să pătrundă în lumi de neimaginat. ..... Don Juan a afirmat de mai multe ori că porțiunea de emanații din interiorul coconului omului este acolo numai pentru conştiință şi că această conştiință potriveşte acea porțiune de emanații cu aceeaşi porțiune din exterior. Se numesc emanații libere, pentru că sunt imense. Să afirmi că în afara coconului omului este incognoscibilul înseamnă să spui că incognoscibilul este în interiorul coconului pământului. Totuşi, în coconul pământului se află, de asemenea, necunoscutul, iar în coconul omului, necunoscutul constă din emanațiile neatinse de conştiință. Când lumina conştiinței le atinge, ele devin active şi pot fi aliniate cu emanațiile libere corespunzătoare. De îndată ce se întâmplă acest lucru, necunoscutul este perceput şi devine cunoscut. – Focul-220-223

◄Don Juan a zis că nu putea spune decât puține lucruri despre imboldul pe care-l primisem de la pământ, că luptătorii sunt întotdeauna singuri în asemenea cazuri şi îşi dau seama de ce se întâmplă mult mai târziu, după ani de trudă. – Focul-229

◄─ Vreau să spun că, atunci când punctul de asamblare al omului se deplasează dincolo de o limită crucială, rezultatele sunt întotdeauna aceleaşi, ceea ce înseamnă că punctul de asamblare creează alte lumi, ajutat de imboldul pământului.

─ Imboldul pământului este acelaşi pentru toți, don Juan?

─ Bineînțeles. Dificultatea pentru omul obişnuit este dialogul interior. Doar când se obține o stare de liniște totală, putem folosi imboldul. Vei fi mai sigur de adevăr în ziua în care vei încerca să foloseşti singur imboldul. – Focul-229

◄Durează ani de zile să devii un luptător impecabil. Pentru a rezista impactului provocat de imboldul pământului, trebuie să fii mai bine pregătit decât eşti acum.

─ Viteza imboldului va dizolva tot, a spus don Juan. Sub impactul său, ne reducem la zero. Viteza şi sensul existenței individuale nu se potrivesc. Ieri, pe munte, Genaro şi cu mine te-am susținut şi am fost ancorele tale; altfel, nu te-ai mai fi întors. Ai fi ca unii oameni care au folosit special imboldul, au pătruns în necunoscut şi mai rătăcesc încă într-o imensitate de neînțeles. – Focul-230

◄.....suprema conştiință a pământului este cea care ne permite să trecem în altă mare bandă de emanații.

─ Noi, ființele vii, suntem receptorii, a spus el. Percepem pentru că emanațiile din interiorul coconului omului se aliniază cu unele emanații din exterior. Prin urmare, alinierea este coridorul secret, iar imboldul pământului, cheia. – Focul-230

◄─ În momentul de față, Genaro este separat de noi prin forța percepției, a spus don Juan încet. Când punctul de asamblare asamblează o lume, lumea aceea este totală. Aceasta este minunea descoperită de vechii vizionari, fără să-şi dea seama: conştiința pământului ne poate da un imbold, pentru a alinia celelalte benzi de emanații, şi forța acestei alinieri face lumea să dispară.

De fiecare dată când vechii vizionari făceau o nouă aliniere, credeau că se scufundaseră în adâncuri sau se urcaseră la ceruri. Nu au ştiut niciodată că lumea dispare când o nouă aliniere totală ne face să percepem altă lume totală. – Focul-233

◄Aspectul alinierii care păstrează punctul staționar, a spus el, este voința; iar aspectul care-l face să se deplaseze este intenția. A afirmat că unul dintre cele mai mari mistere este felul în care voința, forța impersonală a alinierii, se transformă în intenție, forța personalizată care este în slujba fiecărui individ.

─ Cea mai ciudată parte a acestui mister este că schimbarea este foarte uşor de realizat, a continuat el. În schimb, nu este la fel de uşor să ne convingem că este posibil. Aici este centura noastră de siguranță. Trebuie să fim convinşi. Şi nici unul din noi nu vrea să fie. – Focul-234-235

◄Măiestria conştiinței este cea care-i dă imbold punctului de asamblare. La urma urmei, noi, ființele umane, nu prea putem face mare lucru; în esență suntem un punct de asamblare fixat într-o anumită poziție. Inamicul şi, în acelaşi timp, prietenul nostru este dialogul interior sau inventarul nostru. Fii un luptător; închide-ți dialogul interior: fă-ți inventarul şi apoi aruncă-l! Noii vizionari au realizat inventare minuțioase şi apoi au râs de ele. Fără inventar, punctul de asamblare se eliberează. – Focul-273

◄─ Singurul lucru care-i alină pe cei care călătoresc în necunoscut este uitarea, a spus el. Ce uşurare să fii într-o lume obişnuită! ..... Există două asemenea poziții pentru luptători. Într-una din ele

nu mai ai îndoieli, pentru că ştii tot. În cealaltă, care este conştiinţa normală, nu mai ai îndoieli pentru că nu ştii tot. – Focul-294-295

◄A afirmat că spargerea barierei percepţiei este culmea activităţii unui vizionar. Din clipa în care acea barieră este spartă, omul şi soarta lui capătă un alt înţeles pentru luptători. Datorită importanţei transcedentale a spargerii acelei bariere, noii vizionari folosesc respectivul act al spargerii ca pe un test final. Testul constă în a sări din vârful unui munte într-o prăpastie, în starea de conştiinţă normală. Dacă luptătorul care sare în prăpastie nu şterge lumea cotidiană şi nu asamblează alta înainte să ajungă jos, moare. – Focul-308

◄Ne-a explicat că noii vizionari au descoperit că, dacă punctul de asamblare este făcut să se deplaseze constant pe tărâmul necunoscutului, pentru a se întoarce apoi într-o poziţie la limita cunoscutului, atunci, când este eliberat brusc, se deplasează ca fulgerul de-a lungul întregului cocon uman, aliniind imediat toate emenaţiile din interiorul coconului.

─ Noii vizionari sunt înflăcăraţi de forţa alinierii, a continuat don Juan, de forţa *voinţei*, pe care au transformat-o în forţa *intenţiei* printr-o viaţă impecabilă. *Intenţia* constă în alinierea tuturor emanaţiilor conştiinţei de culoarea chihlimbarului, aşa că este corect să se afirme că libertatea totală înseamnă conştiinţa totală.

─ Asta veţi face voi toţi, don Juan? l-am întrebat.

─ Da, în mod sigur, dacă avem suficientă energie, mi-a răspuns el. Libertatea este darul făcut de Vultur omului. Din păcate, foarte puţini oameni înţeleg că nu avem nevoie decât de suficientă energie, pentru a accepta asemenea dar grandios.

Dacă nu avem nevoie decât de atât, atunci trebuie să devenim neapărat nişte harpagoni ai energiei. – Focul-312

◄Am fost cuprins de o altă luptă chinuitoare. De data aceasta, lupta se dădea între certitudinea mea totală că nu îi spusesem nimic despre aceasta niciodată şi că era adevărat şi faptul că mi-era imposibil să înţeleg cum aflase. Din nou, am vrut să plec pe loc. Dar încă o dată, impulsul acesta a fost învins de o voce care venea din adâncul meu. Am început să râd din toată inima. O parte din mine, cea profundă, nu se sinchisea câtuşi de puţin de cum aflase don Juan despre aceste lucruri. Era extrem de plăcut să fiu martor la faptul că aflase aceste lucruri şi că spusese într-o manieră aşa de delicată, dar plină de încuviinţare. Fusese lipsit de consecinţe faptul că partea importantă din mine se înfurie şi mă făcuse să-mi doresc să plec.

─ Foarte bine, spuse don Juan, bătându-mă cu putere pe spate, foarte bine.

Se gândi un moment, de parcă ar fi văzut lucruri inaccesibile ochiului obişnuit.

─ Jorge Campos şi Lucas Coronado sunt capetele unei axe, spuse el. Acea axă eşti tu, la un capăt – un mercenar nemilos şi lipsit de ruşine care nu are grijă decât de el, hidos, dar de nedistrus. La celălalt capăt – un artist foarte sensibil şi chinuit, slab şi vulnerabil. Aceasta ar fi trebuit să fie harta vieţii tale, dacă nu ar fi apărut încă o posibilitate, aceea care s-a ivit atunci când ai trecut pragul *infinităţii*. M-ai căutat şi m-ai găsit. Şi, astfel, ai trecut pragul. *Intenţia de infinitate* mi-a spus să caut pe cineva ca tine. Te-am găsit, trecând astfel pragul la rândul meu. – Latura -78-79

◄Don Juan îmi explică, apoi, că şamanii din Vechiul Mexic dezvoltaseră ideea *discuţiilor ceremonioase* în comparaţie cu *cele neceremonioase*, folosindu-le pe amândouă ca mecanisme de a-şi învăţa şi ghida discipolii. *Discuţiile ceremonioase* erau pentru ei modalităţi de a rezuma, din când în când, tot ceea ce ei îi învăţaseră pe discipolii lor. *Discuţiile neceremonioase* erau elucidări zilnice în care lucrurile erau explicate fără a se face referinţă la nimic altceva decât la fenomenul care era analizat.

─ Vrăjitorii nu ţin nimic pentru ei înşişi, a continuat el. Este tactica lor de a se goli în felul acesta. Iar acest lucru îi ajută să îşi abandoneze fortăreaţa sinelui. – Latura -96

◄─ Lumea ta se apropie de sfârşit, a spus el. Este sfârşitul unei ere pentru tine. Crezi că lumea pe care ai cunoscut-o toată viaţa ta de până acum o să te lase să pleci în linişte, fără tămbălău? Nu! O să se zvârcolească sub tine şi o să te lovească cu coada. – Latura -106

◄─ Tristeţea la vrăjitori nu este un lucru personal, a spus don Juan, pătrunzând din nou în gândurile mele. Nu este chiar tristeţe. Este un val de energie care vine din adâncul cosmosului şi care îi loveşte pe vrăjitori când aceştia sunt receptivi, când sunt ca un radiou, gata să prindă undele radio. Vrăjitorii din timpurile străvechi, care ne-au transmis întreaga structură a vrăjitoriei, credeau că există tristeţe în univers, aşa cum există lumină sau finalitate, [like light, like **intent**] şi că această forţă perenă acţionează în principal asupra vrăjitorilor, pentru că ei nu mai au scuturi de protecţie. Ei nu se pot ascunde în spatele prietenilor sau al studiilor. Ei nu se pot ascunde în spatele iubirii, al urii, al fericirii sau al mizeriei. Ei nu se pot ascunde în spatele a nimic. În capul vrăjitorilor tristeţea este ceva abstract, a

continuat don Juan. Tristeţea nu vine la ei din dorinţa de a avea ceva, din lipsa a ceva sau din importanţa de sine. Tristeţea nu vine din *mine*. Ea vine din *infinitate*. – Latura -121-122

◄Clasificările au o lume proprie. Când începi să clasifici absolut totul, clasificarea prinde viaţă şi preia controlul. – Latura-174

◄.....vrăjitorii nu încearcă să fie raţionali cu lucrurile care nu pot fi raţionalizate şi, atunci, *spiritul* este cel care le spune fără greşeală cum stau exact lucrurile. – Latura-199

◄Mi-a zis că tot ceea ce fac trebuie să fie un act de vrăjitorie, eliberat de orice aşteptări care l-ar putea jena, de frica de eşec sau de speranţele de succes. Eliberat de orice cult al *eului.* Tot ce făceam trebuia să fie spontan, o magie în care mă deschideam impulsurilor infinitului. – Latura-204

◄Mi-a mai spus că pentru a da o definiţie precisă a vrăjitoriei ca practică se poate spune că aceasta reprezintă manipularea *punctului de reunire* pentru a-i schimba focarul de contact cu *marea întunecată a conştientizării,* făcând astfel posibilă percepţia altor lumi. – Latura-213

◄─ Cînd te-ai gândit că de fapt ai avut un vis-joc al imaginaţiei să te duci în oraşul pe care l-ai ales, a continuat el, de fapt ţi-ai aşezat *punctul de reunire* direct pe o anumită poziţie din *marea întunecată a conştientizării* care permite această călătorie. După aceasta, *marea întunecată a conştientizării* ţi-a pus la dispoziţie tot ce era nevoie pentru a duce la bun sfârşit călătoria. Nu poţi să alegi locul după bunul tău plac. Vrăjitorii spun că, de fapt, *tăcerea interioară* îl alege fără greşeală. Simplu, nu-i aşa?

Mi-a explicat apoi amănuntele alegerii. Mi-a spus că pentru un *războinic-călător* alegerea nu reprezintă cu adevărat formularea unei opţiuni, ci, mai degrabă, satisfacerea elegantă a cererilor *infinităţii*

─ *Infinitatea* este cea care alege, mi-a zis. Arta unui *războinic-călător* este să ştie să se mişte conform celor mai fine insinuări, arta de a respecta fiecare comandă a *infinităţii.* Pentru a putea face asta, un *războinic-călător* are nevoie de bărbăţie, putere şi, mai presus de toate, de chibzuinţă. Toate trei la un loc dau eleganţa! – Latura-214

◄Mai ştiu, continuă el cu un zîmbet larg, că mori de nerăbdare să mă întrebi, dacă eu, de fapt, îţi descriu sufletul ridicându-se în rai sau scufundându-se în iad. Nu, nu este vorba de suflet. Atunci când aleg opţiunea ascunsă a morţii, vrăjitorii se transformă în *fiinţe netrupeşti,* extrem de specializate şi de rapide, fiinţe capabile de manevre de percepţie incredibile. Vrăjitorii pornesc în ceea ce şamanii Mexicului antic numeau *călătoria finală. Infinitatea* devine astfel domeniul lor de acţiune.

─ Vrei să spui că devin eterni?

─ Experienţa mea de vrăjitor îmi spune că până la urmă conştienţa lor se va termina, după conştientizarea tuturor *fiinţelor netrupeşti,* dar nu am *văzut* niciodată acest lucru pe viu. Nu am nici un fel de cunoştinţe la prima mână despre acest fenomen. Vrăjitorii din vechime credeau că în cazul acestor *fiinţe netrupeşti,* conştientizarea va dura tot atât timp cât va trăi şi pământul. Matricea lor este însuşi pământul. Atât timp cît acesta rezistă, conştientizarea lor continuă. În ceea ce mă priveşte, această teorie este cea mai rezonabilă. – Latura-227

◄Îmi mai spusese că fiinţele umane erau călători prin *marea întunecată a conştientizării* şi Pământul nu era decît călătoria lor. Din motive independente, pe care nu dorea să le dea în vileag, călătorii îşi întrerupseseră periplul. Mai zicea că fiinţele umane erau prinse într-un fel de vîrtej, într-un curent circular care le dădea impresia de mişcare, în timp ce ei rămâneau, de fapt, pe loc. Susţinea că vrăjitorii erau singurii care se opuneau oricărei forţe care îi ţinea prizonieri pe oameni şi că, prin disciplină, vrăjitorii puteau să se elibereze din ghearele acesteia şi să-şi continue *călătoria conştientizării.* – Latura-238

◄Nu conta că subiectele de antropologie care îmi erau propuse nu reprezentau decât nişte jonglerii cu cuvinte şi concepte, important era exerciţiul disciplinei. – Latura-239

◄─ Hai, m-a îndemnat el, descarcă-ţi sufletul. Nu trebuie să ai secrete faţă de mine. Sunt ca o conductă goală. Tot ce-mi spui va fi proiectat în *infinitate.* – Latura-246

◄Îmi descrisese *corpul energetic* de nenumărate ori, spunând că este un conglomerat de câmpuri energetice, imaginea din oglindă a conglomeratului de câmpuri energetice care formează corpul omenesc când acesta este *văzut* ca energie care curge în univers. Îmi spusese că este mai mică, mai compactă şi mai mare decât sfera luminoasă a corpului fizic. [was smaller, more compact, and of **heavier** appearance than the luminous sphere of the physical body].

Don Juan îmi explicase că trupul şi *energia trupului* erau două conglomerate de câmpuri energetice comprimate de o ciudată forţă aglutinantă. A insistat asupra faptului că această forţă care adună câmpurile energetice era cea mai misterioasă forţă a universului, după vrăjitorii Mexicului antic. Părerea lui personală era că această forţă este esenţa pură a întregului univers, suma a tot ceea ce există. – Latura-253

◄Don Juan susținea că prin disciplină oricine poate să apropie *corpul energetic* de cel fizic. Bineînțeles că distanța dintre cele două este imensă. Odată ce *corpul energetic* se află într-o anumită rază, care variază în funcție de individ, oricine poate, prin disciplină, să o transforme într-o replică exactă a corpului fizic - adică într-o entitate tridimensională. De aici, ideea vrăjitorilor de *celălalt* sau de *dublu.* – Latura-254

◄Țânțarii şi muştele zburau în jurul nostru ca nişte minuscule bombardiere în picaj care se năpusteau asupra nărilor, ochilor şi urechilor. Don Juan mi-a zis să le ignor bâzâitul:

─ Nu încerca să le alungi cu mâna, mi-a zis cu tărie. *Fă*-le să plece. Ridică o barieră de energie. Rămâi tăcut şi bariera va fi construită din tăcerea ta. Nimeni nu ştie cum de se întâmplă asta. Este unul din acele lucruri pe care vrăjitorii de demult le numeau *fapte energetice.* Încetează să mai vorbeşti cu tine însuți, asta e tot. – Latura-269

◄─ Nu poți să confunzi singurătatea cu solitudinea, îmi explică. Singurătatea este, pentru mine, psihologică. Solitudinea este de ordin fizic. Una te dărâmă, alta te alină. – Latura-290

◄Nu-i vorba că, odată cu trecerea timpului, te inițiezi în vrăjitorie; ceea ce înveți este mai curând cum să economiseşti energia. Iar această energie îți va permite să manipulezi o parte din câmpurile de energie care în momentul de față îți sunt inaccesibile. Iată în ce constă vrăjitoria: capacitatea de a folosi câmpuri de energie neutilizate în perceperea lumii cotidiene, aşa cum o cunoaştem noi. – Tăcerii-10

◄Nu avem nevoie să ne învețe nimeni vrăjitorie, pentru că, de fapt, nu este nimic de învățat. Ceea ce ne trebuie este ca cineva să ne convingă că la îndemâna noastră se găseşte o putere incalculabilă. – Tăcerii-11

◄─ Tocmai ți-am vorbit despre primul miez abstract, a continuat el. Tot ce aş mai putea să adaug este că, datorită refuzului absolut al omului de a înțelege, spiritul a fost nevoit să recurgă la o viclenie. Astfel, viclenia a devenit esența căii alese de vrăjitori. Dar aceasta este o altă poveste. – Tăcerii-23

◄─ Când eşti speriat sau necăjit, să nu încerci să dormi, mi-a spus el, fără să mă privească. Aţipeşte într-un fotoliu confortabil, aşa cum fac eu. – Tăcerii-40

◄.....omul iubeşte sau urăşte pe cei care-l reflectă pe el însuşi. – Tăcerii-43

◄Acesta spunea că puterea omului era incalculabilă, că moartea exista numai pentru că noi o *intenționăm* încă din clipa naşterii, că *intenția* morții ar putea fi suspendată prin schimbarea poziției punctului de asamblare. – Tăcerii-59

◄.....o descriere a ceea ce se petrece în timpul primei întâlniri dintre un nagual şi un viitor ucenic, din punctul de vedere al vrăjitorului ar fi absolut de neînțeles. – Tăcerii-60

◄─ Vom discuta despre cel de-al treilea miez abstract, mi-a spus don Juan. El se numeşte viclenia spiritului sau viclenia abstractului, sau practicarea *stalkingului* pe sine, sau purificarea verigii de legătură.

M-a surprins diversitatea numelor, dar n-am spus nimic. L-am aşteptat să-şi continue explicația.

─ Ca şi în cazul primelor două miezuri, a continuat el, şi acesta ar putea constitui o poveste în sine. Povestea spune că, după ce a bătut zadarnic în poarta omului despre care am mai vorbit, spiritul a recurs la singurul mijloc pe care-l mai avea la îndemână: viclenia. La urma urmei, spiritul ieşise din multe încurcături prin viclenie. Era limpede că, dacă voia să aibă efect asupra acelui om, trebuia să-l ademenească. Aşadar, spiritul a început să-l inițieze în misterele vrăjitoriei. Astfel, calea uceniciei în vrăjitorie a devenit ceea ce este: o cale a artificiului şi subterfugiului.

Povestea spune că spiritul l-a ademenit pe om, făcându-l să penduleze între niveluri de conştiință, ca să-i arate cum să economisească energia necesară consolidării verigii lui de legătură.

Don Juan mi-a spus că, dacă aplicăm povestea lui la epoca modernă, aveam cazul nagualului, conducta vie a spiritului, repetând structura acestui miez abstract şi recurgând la artificii şi subterfugii pentru a preda tainele vrăjitoriei. – Tăcerii-64-65

◄─ Vrăjitorii spun că al patrulea miez abstract apare când spiritul retează lanțurile reflectării de sine, a spus el. Tăierea lanțurilor e un lucru minunat, dar nedorit, fiindcă nimeni nu vrea să fie liber. – Tăcerii-98

◄.....menirea lanțurilor reflectării de sine este să ne dea sentimentul că sângerăm împreună, că împărtăşim ceva minunat: umanitatea. Dacă am cerceta mai îndeaproape, am descoperi că sângerăm singuri; că nu împărtăşim nimic; că tot ce facem este să ne jucăm cu imaginea noastră manevrabilă şi ireală, creată de noi. – Tăcerii-99

◄─ Ceea ce trebuie să facem, ca să îngăduim vrăjitoriei să pună stăpânire pe noi, este să ne alungăm din minte îndoielile, a spus el. O dată ce îndoielile dispar, totul este posibil. – Tăcerii-125

◄.....evenimentele greu de explicat, ca operația respectivă, sunt, de fapt, foarte simple. Ceea ce le complică este insistența noastră de a gândi. Dacă nu am gândi, totul ar fi cum trebuie. .....singurul mod de a gândi limpede este să nu gândeşti deloc. – Tăcerii-128

◄În mintea noastră, ceea ce susține lumea în care trăim este certitudinea că nu suntem schimbători. Acceptăm o eventuală modificare de comportament, de reacții şi opinii, dar ideea că suntem maleabili până la a ne schimba înfățişarea, până la a deveni alte persoane nu face parte din ordinea fundamentală a reflectării noastre de sine. Ori de câte ori un vrăjitor întrerupe acea ordine, lumea rațiunii se opreşte în loc. – Tăcerii-164

◄.....vrăjitorii nu pot face o punte pentru a se alătura oamenilor obişnuiți. Dar, dacă doresc, oamenii de rând trebuie să construiască o punte pentru a se alătura vrăjitorilor. – Tăcerii-188

◄Totuşi, vrăjitorii au o însuşire aparte. Ei trăiesc exclusiv în umbra unui sentiment descris cel mai bine prin cuvintele „şi totuşi...” Când totul în jurul lor se prăbuşeşte, vrăjitorii acceptă că situația este îngrozitoare, apoi se refugiază imediat în umbra lui „şi totuşi...” – Tăcerii-189

◄─ Nu ştiu de câte ori să-ți repet că fiecare om al cărui punct de asamblare se poate deplasa, îl poate mişca şi mai departe, a început el. Singurul motiv pentru care avem nevoie de un mentor e că acesta ne îmboldeşte fără milă. Altfel, reacția noastră naturală ar fi să ne oprim şi să ne felicităm că am parcurs atâta cale. – Tăcerii-237

◄L-am întrebat dacă el însuşi experimentase a treia atenție. Mi-a spus că se află la periferia ei, iar dacă va intra vreodată complet în ea, eu voi afla imediat, pentru că el va deveni în totalitate ceea ce este în realitate, o explozie de energie. A adăugat că, de fapt, câmpul de luptă al luptătorilor îl constituie a doua atenție, care este ceva similar cu un teren de antrenament pentru atingerea celei de-a treia atenții. Este o stare greu de atins, dar extrem de plină de roade. – Darul V-20

◄*Sunt deja dăruit puterii care-mi stăpâneşte destinul.*
Şi nu mă agăț de nimic, aşa că nu voi avea nimic de apărat.

Nu am gânduri, deci voi vedea.
Nu mă tem de nimic, deci îmi voi aminti de mine însumi.

Detaşat şi nestingherit,
Voi țâşni pe lângă Vultur şi voi fi liber. – Darul V-118-119

◄Don Juan a explicat că regula nu era o poveste şi că a trece spre libertate nu însemna viața eternă, aşa cum este înțeleasă eternitatea în mod comun – adică, să trăieşti la infinit. Ceea ce spunea regula era că poți păstra conştiința, care în mod normal este preluată în momentul morții. Don Juan nu putea explica ce înseamnă să păstrezi acea conştiință, sau poate nu putea concepe asta. Binefăcătorul lui îi spusese că, în momentul trecerii, intri în a treia atenție, iar corpul în întreaga sa entitate este dăruit cu cunoaştere. Fiecare celulă devine instantaneu conştientă de ea însăşi şi de totalitatea întregului corp.

Binefăcătorul lui îi mai spusese că acest tip de conştiință este lipsită de înțeles pentru mințile noastre compartimentate. De aceea, dificultatea luptei luptătorului era nu atât să înțeleagă că trecerea menținută în regulă era o trecere spre a treia atenție, ci mai degrabă să conceapă că există o asemenea conştiință. – Darul V-178-179

◄Don Juan m-a avertizat despre o greşeală comună, aceea de a supraestima conştiința de parte stângă, de a fi amețit de claritatea şi puterea ei. El a spus că a fi în partea stângă nu înseamnă că eşti imediat eliberat de nebunie – înseamnă doar o capacitate extinsă pentru percepție, o facilitate mai mare de a înțelege şi a învăța şi mai presus de toate, o abilitate mai mare de a uita. – Darul V-185

◄Don Juan spunea că, vorbind în general, cea mai mare realizare a unui luptător în cea de-a doua atenție este „visatul”, iar în prima atenție cea mai mare realizare a lui este „stalkingul”. – Darul V-210

◄În acest scop, el ne-a antrenat pe mine şi pe La Gorda să „vedem împreună” şi a fost capabil să ne arate că deşi ființele umane apar unui văzător ca nişte ouă luminoase, forma aceea de ou este un cocon extern, un cartuş de luminozitate care găzduieşte o inimă extrem de intrigantă, obsedantă şi hipnotizantă, formată din cercuri concentrice de luminozitate gălbuie, de culoarea flăcării de lumânare. În timpul sesiunii noastre finale, el ne dusese să „vedem” oameni mişunând în jurul unei biserici. Era spre seară, aproape întuneric, totuşi creaturile din coconii lor rigizi şi luminoşi radiau destulă lumină pentru a face totul în jurul lor perfect vizibil. Viziunea era perfect fermecătoare.

Don Juan a explicat că formele de ou care ne păreau atât de strălucitoare erau de fapt palide. Luminozitatea emana din inima lor strălucitoare; de fapt, cartuşul îi ştergea din radiație. Don Juan ne-a

dezvăluit că, pentru a putea elibera ființa, trebuie ruptă carcasa. Ea trebuie ruptă dinăuntru exact la momentul oportun, exact cum îşi sparg carapacele creaturile care se nasc din ouă. Dacă nu se realizează acest lucru, ele se sufocă şi mor. Asemeni creaturilor care se nasc din ouă, nu există nici un mod pentru un luptător de a-şi sparge carcasa de luminozitate până când nu vine momentul oportun.

Don Juan ne-a spus că pierderea formei umane era singura metodă de a rupe carcasa aceea, singura metodă de a elibera acel conținut obsedant, conținut care este hrana Vulturului. A sparge acea carcasă înseamnă să-ți aminteşti de celălalt eu şi să ajungi la totalitatea eului. – Darul V-220-221

◄Don Juan spunea că ei se gândeau că va fi o problemă simplă – tot ceea ce făcuseră fusese relativ uşor pentru ei. Ei nu aveau nici o idee că aparenta lipsă de efort a realizărilor lor ca luptători era o consecință a puterii personale şi a măiestriei binefăcătorului lor. – Darul V-221

◄Florinda a explicat că întoarcerea capului nu înseamnă să priveşti în viitor, ci să vezi timpul ca pe ceva concret şi totuşi incomprehensibil. De aceea, era superfluu pentru mine să încerc să-mi dau seama ce anume făceam cu dona Soledad. Totul va avea sens pentru mine când voi percepe totalitatea eului şi apoi voi avea energia necesară pentru a dezlega acest mister. – Darul V-295

◄Timpul este esența atenției; emanațiile Vulturului sunt formate din timp; şi, mai exact, când cineva intră într-un aspect avansat al celuilalt eu se familiarizează cu timpul.

Florinda m-a asigurat că în noaptea aceea, în timp ce stăteam în formație, ei au avut ultima şansă de a mă ajuta pe mine şi pe ceilalți ucenici să privim volanul timpului. Ea a spus că roata timpului e ca o stare de conştiință avansată care este o parte a celuilalt eu, aşa cum partea stângă a conştiinței este o parte a eului de zi cu zi şi că poate fi descrisă fizic ca un tunel de mărime şi adâncime infinite; un tunel cu brațe care reflectă. Fiecare braț este infinit şi există un număr infinit de brațe. Ființele vii sunt obligate de forța vieții să privească un singur braț. A privi la el înseamnă a fi prins de acel braț, a trăi acel braț.

A continuat spunând că ceea ce luptătorii denumesc „voința" aparține roții timpului. E ceva ca o viță urcătoare sau ca un tentacul intangibil, pe care îl posedăm fiecare. A spus că dorința finală a fiecărui luptător este să învețe să focalizeze „voința" pe roata timpului, pentru a o face să se rotească. Luptătorii care au reuşit să rotească roata timpului pot privi la orice braț şi pot extrage din ea tot ceea ce doresc, precum vaginul cosmic. A fi prins obligatoriu de un braț al timpului înseamnă să vezi imaginile brațului îndepărtându-se. A fi liber de forța vrăjită a acestor făgaşe înseamnă să poți privi în orice direcție imaginile care se îndepărtează sau cele care se apropie. – Darul V-305

◄─ Şamanii din Mexicul străvechi, mi-a spus el odată, credeau că opțiunea, aşa cum o înțeleg ființele umane, reprezintă premisa universului cognitiv al omului, dar aceasta nu este decât o interpretare binevoitoare a ceva ce poate fi găsit când conştiința se aventurează dincolo de culcuşul comod al lumii noastre, o interpretare binevoitoare a consimțământului. Ființele umane se află la cheremul forțelor care le solicită în toate părțile. Arta vrăjitorilor nu este atât cea de a alege, cât de a fi suficinent de iscusiți ca să consimtă. Deşi par să nu facă altceva decât să ia decizii, vrăjitorii nu iau de fapt nici o decizie, a continuat don Juan. Nu eu te-am ales pe tine şi nici nu am hotărât să fii aşa cum eşti. Deoarece nu am putut alege persoana căreia să-i împărtăşesc cunoştințele mele, a trebuit să-l accept pe cel pe care mi-l oferea spiritul. – Pase-16-17

◄─ Mi-am învins mintea, ... Nu am o minte care să-mi spună că e timpul să fiu bătrân. Nu respect negocieri la care nu am luat parte. ..... A fi chinuit de bătrânețe este o asemenea negociere. – Pase-28

◄Don Juan mi-a spus că vechii vrăjitori ştiau că ființele umane, luate drept conglomerate de câmpuri de energie, nu se desfac în bucăți nu datorită unor învelişuri energetice ori unor ligamente energetice, ci datorită unui soi de vibrație care conferă viață şi ține pe loc totul. Prin intermediul practicilor şi disciplinei lor, vrăjitorii au fost capabili să mânuiască acea forță vibratoare din momentul în care au devenit pe deplin conştienți de ea. Iar tehnica lor de a o mânui a ajuns să fie atât de uluitoare, încât faptele lor au devenit legende mitologice şi poveşti fantastice. Una dintre poveştile pe care mi le-a spus don Juan despre vechii vrăjitori a fost aceea că erau în stare să-şi dizolve materia corporală prin simplul fapt că-şi concentrau întreaga conştiință şi *intenție* asupra acelei forțe. .....

─ Singurul moment în care le este îngăduit vrăjitorilor moderni să folosească puterea acestei forțe vibratoare aglutinante este atunci când ard din interior, când le vine vremea să părăsească această lume. – Pase-30-31

◄Don Juan susținea că regula de aur a vrăjitorilor a fost întotdeauna aceea de a se feri de acțiuni derivând din comenzi sintactice. – Pase-38

◄Acum ştiu că ființele umane sunt creaturi ale conştientizării, antrenate într-o călătorie evolutivă de conştientizare, ființe necunoscute lor însele, pline de resurse incredibile care nu sunt folosite niciodată. – Pase-40

◄Dar în lumea vrăjitorilor, procedurile şi ritualurile sunt doar mijloace de a atrage şi a concentra atenţia. Sunt stratageme folosite pentru a impune o focalizare a interesului şi hotărârii. Nimic altceva nu contează pentru ei. – Pase-140

◄Nagualul mi-a spus că aceste patru vânturi sunt femei. De aceea, luptătorii-femei le caută. Vânturile şi femeile sunt identice..... Aş spune că femeile învaţă mai repede dacă se asociază cu vântul lor prielnic. – Cerc-43

◄Ele nu trebuie să sară în abis. Femeile au propriile drumuri. Ele au abisul lor propriu. Femeile au menstruaţia. Nagualul mi-a spus că asta este poarta lor. În timpul menstruaţiei, ele devin altceva. Ştiu asta, pentru că atunci le învăţa pe fetele mele. Pentru mine era prea târziu; eu eram prea bătrână, aşa că nu ştiu cu adevărat cum arată uşa aceea. Dar Nagualul a insistat ca fetele să fie atente la tot ce se petrece cu ele în acest timp. El le lua în munţi în aceste zile şi stătea cu ele acolo, până când apucau să vadă trecerea dintre cele două lumi. – Cerc-48-49

◄Se aştepta ca Nagualul să îi spună ce să facă, dar el râdea şi glumea doar pe seama ei, zicând că, imediat ce îi va spune să facă ceva, ea se va lupta să n-o facă. El spunea că aşa sunt fiinţele umane; le place să li se spună ce să facă, dar le place şi mai mult să se lupte şi să nu facă ceea ce li se spune şi astfel ajung să îl urască pe cel care le-a spus primul. [hating the one who told them **in the first place**]– Cerc-219

◄Prima era „atenţia tonalului", respectiv capacitatea oamenilor normali de a percepe şi a-şi plasa conştiinţa asupra lumii obişnuite pe care o reprezintă viaţa cotidiană. Don Juan mai denumise această formă de atenţie şi "primul cerc al puterii" noastre, definindu-l drept capacitatea noastră teribilă, dar considerată ca un bun dat o dată pentru totdeauna, de a institui ordinea în modul nostru de a percepe lumea cotidiană.

Al doilea domeniu era „atenţia nagualului", respectiv capacitatea vrăjitorilor de a-şi plasa conştiinţa asupra lumii neobişnuite. El denumea acest domeniu al atenţiei „al doilea cerc al puterii" sau, altfel spus, capacitatea absolut uimitoare pe care o avem cu toţii, dar pe care numai vrăjitorii o folosesc, de a stabili ordinea în lumea neobişnuită. – Cerc-262-263

◄Nagualul mi-a spus că fiinţele umane sunt creaturi fragile, compuse din multe straturi de luminozitate. Când le „vezi", par să fie fibre, dar acele fibre sunt cu adevărat straturi, axact ca o ceapă. Şocurile de orice fel separă aceste straturi şi pot provoca chiar moartea fiinţelor umane. – Cerc-277

◄─ Omul se îndreaptă spre cunoaştere aşa cum se îndreaptă spre război, treaz, cu teamă, cu respect şi cu convingere absolută. – Învăţăturile-53

◄─ Atunci, ce trebuie să facă un om ca să devină un om al cunoaşterii?

─ Trebuie să-şi provoace şi să-şi învingă cei patru duşmani fireşti ai lui.

..... Un om se poate numi pe sine om al cunoaşterii doar dacă este în stare să-i învingă pe toţi patru.

..... Mai degrabă se poate spune că devii om al cunoaşterii pentru o perioadă foarte scurtă după ce ai învins cei patru duşmani naturali. .....

─ Când un om începe să înveţe, nu este niciodată lămurit în privinţa obiectivelor lui. Scopul lui este neclar; intenţia lui este vagă. Speră la recompense care nu se vor materializa niciodată, căci el nu ştie nimic despre greutăţile instruirii.

La început învaţă încet – bucăţică cu bucăţică, apoi în paşi mari. Şi, în curând, gândurile lui intră în conflict. Nu învaţă niciodată ceea ce a stabilit dinainte, ce şi-a imaginat, aşa că începe să se teamă. Instruirea nu este ce-a aşteptat el. Fiecare etapă a instruirii reprezintă o nouă sarcină pentru el şi teama pe care omul o resimte începe să crească fără milă, fără să cedeze. Scopul lui se transformă într-un câmp de bătălie.

.....primul dintre duşmanii lui fireşti: frica. ..... Şi dacă omul, îngrozit de prezenţa duşmanului, o ia la fugă, duşmanul lui va pune capăt căutărilor sale. ..... Nu trebuie să fugă. Trebuie să-şi învingă teama şi, în ciuda ei, trebuie să facă pasul următor al instruirii, apoi următorul şi următorul. Oricât ar fi de speriat, nu trebuie să se oprească. Asta-i regula! Şi va veni clipa când primul său duşman se va retrage. Omul începe să se simtă sigur pe sine. Intenţia sa devine mai puternică. ..... Odată ce omul a învins teama, va fi liber de ea pentru tot restul vieţii, căci, în locul fricii, el a obţinut claritatea – limpezimea minţii care anulează frica. Atunci omul îşi cunoaşte dorinţele şi ştie cum să şi le satisfacă. Poate anticipa noii paşi în instruire şi o mare claritate înconjoară totul. Omul simte că nimic nu-i este ascuns.

Şi astfel s-a întâlnit cu cel de-al doilea duşman al său – claritatea. Acea claritate a minţii care este atât de greu de dobândit alungă frica dar, în acelaşi timp, te orbeşte.

Ea sileşte omul să nu se îndoiască de sine niciodată. Îi dă siguranţa că poate face tot ce doreşte, căci el vede clar în tot ce-l înconjoară. Şi este curajos fiindcă vede clar şi nu se abate de la nimic, fiindcă totul îi este clar. Dar toate sunt o greşeală; ceva parcă lipseşte. Dacă omul cedează în faţa acestei aşa-zise puteri, a sucombat în faţa celui de al doilea duşman al său; va avea răbdare în loc să se grăbească. Şi va bâjbâi pe calea instruirii lui până când va sfârşi incapabil să mai înveţe ceva. .....

— Trebuie să facă în continuare ceea ce a făcut şi în privinţa fricii; trebuie să-şi sfideze claritatea, s-o folosească doar ca să vadă, să aştepte răbdător şi să se gândească bine înainte de a face următorii paşi; trebuie să se gândească, înainte de orice, la faptul că claritatea lui este aproape o greşeală. Şi va veni momentul când va înţelege că, de fapt, claritatea lui nu era decât un punct din faţa ochilor. În felul ăsta, îşi va învinge cel de-al doilea duşman şi va ajunge în stadiul în care nimic nu-i va mai putea face vreun rău. .....

— În acest moment va şti că puterea pe care o urmărise de atâta timp este, în sfârşit, a lui. Poate să facă orice doreşte cu ea. Aliatul se află la dispoziţia lui. Dorinţa lui este supremă. El vede tot ce se află în jurul lui. Dar acum a întâlnit şi cel de-al treilea duşman al său: puterea! .....

— Un om învins de putere moare fără să-şi fi dat seama, cu adevărat, cum s-o folosească.

..... Omul este învins doar atunci când nu mai încearcă şi renunţă definitiv. .....

— Trebuie să-l sfideze deliberat. Trebuie să-şi dea seama că puterea pe care, aparent, o cucerise, nu îi aparţine, în realitate. Trebuie să fie în gardă tot timpul, folosind cu atenţie şi cu credinţă tot ce învăţase. Dacă va înţelege că puterea şi claritatea, lipsite de controlul asupra lui însuşi, sunt mai rele decât greşelile, va ajunge într-un punct în care totul este ţinut în şah. Atunci va şti când şi cum să-şi folosească puterea. Şi astfel, îşi va fi învins şi al treilea duşman.

— În clipa aceea, omul va fi ajuns la capătul călătoriei spre cunoaştere şi, aproape fără să fie avertizat, va da peste ultimul dintre duşmanii lui: bătrâneţea! ..... – un timp când îşi stăpâneşte toată puterea, dar şi timpul când are o mare dorinţă de a se odihni. Dacă el cedează cu totul în faţa dorinţei de a se aşeza şi a uita, dacă se lasă doborât de oboseală, înseamnă că a pierdut ultima rundă. .....

Dar dacă omul îşi scutură de pe el oboseala şi îşi împlineşte soarta până la capăt poate să fie numit om al cunoaşterii, chiar dacă doar pentru acea scurtă clipă când reuşeşte să se lupte cu ultimul duşman invincibil. Această clipă de claritate, putere şi cunoaştere îi este de ajuns. – Învăţăturile-83-88

◄— Cum? Există un mod special de a evita durerea?

— Da, există.

— Este o formulă, o procedură sau ce este?

— Este un fel de a te agăţa de lucruri. De pildă, când eu mă instruiam despre iarba diavolului, eram prea nerăbdător. Mă agăţam de lucruri aşa cum copiii se agaţă de dulciuri. Iarba diavolului nu este decât una dintre milioane de căi. Totul este doar una dintre milioane de căi (*un camino entre cantidades de caminos*). Prin urmare, nu trebuie să uiţi niciodată că o cale nu este decât o cale; dacă simţi că nu trebuie s-o urmezi, nu mai merge pe ea sub nici un motiv. Ca să obţii o astfel de claritate, trebuie să duci o viaţă disciplinată. Doar atunci vei şti că o cale nu este decât o cale şi că nu este o insultă, pentru tine sau pentru alţii, s-o abandonezi, dacă inima ta îti spune să faci asta. Dar hotărârea ta de a continua să mergi pe acea cale sau de a o părăsi trebuie să fie luată fără ca tu să fii influenţat de teamă sau de ambiţie. Te avertizez! Priveşte fiecare cale cu atenţie şi cu prudenţă. Încearc-o de câte ori consideri că e necesar. Această întrebare nu o poate pune decât un om foarte bătrân. Binefăcătorul meu mi-a vorbit despre ea cândva, când eram foarte tânăr şi sângele îmi era prea fierbinte ca să pot înţelege. Acum o înţeleg. Am să-ţi spun despre ce este vorba: Calea aceasta are o inimă? Toate căile sunt la fel: ele nu duc nicăieri. Sunt căi care trec printre tufişuri sau intră în tufişuri. În propria mea viaţă pot să spun că am străbătut căi lungi, foarte lungi, dar n-am ajuns nicăieri. Acum, întrebarea binefăcătorului meu are sens. Are calea aceasta o inimă? Dacă are, calea este bună; dacă nu are, nu-ţi foloseşte la nimic. Nici una dintre aceste căi nu duce nicăieri; dar una are o inimă, cealaltă, nu. Una îţi asigură o călătorie plăcută; atâta timp cât mergi pe ea, te identifici cu ea. Cealaltă te va face să-ţi blestemi zilele. Una te face puternic; cealaltă te slăbeşte. – Învăţăturile-106-107

◄— Dar când ştii dacă o cale are inimă, don Juan?

— Înainte de a păşi pe ea trebuie să-ţi pui întrebarea: Calea asta are inimă? Dacă răspunsul este „nu” îl vei şti, şi, atunci, trebuie să alegi o altă cale.

— Dar cum pot să ştiu sigur dacă o cale are inimă sau nu?

— Oricine şi-ar da seama. Problema e că nimeni nu-şi pune întrebarea; şi când, în cele din urmă, omul îşi dă seama că a pornit pe o cale fără inimă, calea este gata să-l ucidă. În acel moment, foarte puţini oameni se opresc ca să se gândească şi apoi să părăsească acea cale. ..... calea cu inimă este uşoară: nu trebuie să faci tu în aşa fel încât să-ţi placă. – Învăţăturile-156-157

◄.....omul care nu face altceva decât să străbată drumul vieții este totul. Astăzi nu sunt nici războinic, nici *diablero*. Pentru mine, numai parcurgerea cărărilor care au o inimă, a oricărei cărări care are o inimă, contează. Pe acolo călătoresc eu şi, pentru mine, singura provocare care contează este să merg până la capăt. Pe acolo călătoresc eu, căutând, căutând, până-mi pierd răsuflarea. – Învățăturile-179

◄Prin înlăturarea laturii sociale a percepției, vei percepe esența tuturor lucrurilor. Tot ceea ce percepem este energie, dar, deoarece nu o putem percepe direct, prelucrăm percepția pentru a o adapta unui tipar. Acest tipar este latura socială a percepției, pe care trebuie să o înlături. – Vis-14

◄─ Setea de libertate este singurul stimul pe care-l cunosc. Libertatea de a zbura în infinitatea de dincolo de noi. Libertatea de a te dizolva, de a te înălța, de a fi precum flacăra unei lumânări, care – deşi nu se poate compara cu lumina a milioane de stele – rămâne intactă, pentru că niciodată nu a avut pretenția că ar fi mai mult decât ceea ce este: o simplă lumânare. – Vis-105

◄─ Există două feluri de călătorii energetice în alte lumi, a spus el în continuare. Unul este cel în care conştiința ia corpul energetic şi îl transportă oriunde poate, iar celălalt este cel în care vrăjitorul decide, deplin conştient, să utilizeze calea conştiinței pentru a face o călătorie. Tu ai făcut călătorii de primul fel. Dar este nevoie de extrem de multă disciplină pentru a putea realiza cel de al doilea gen de călătorii. – Vis-226

◄.....vrăjitorii din timpurile moderne au primit o lecție dură. Şi-au dat seama că numai dacă rămân total detaşați pot avea energia de a fi liberi. Detaşarea lor este de un tip special, născută nu din frică sau indolență, ci din convingere. – Vis-248-249

◄─ Nu este nevoie să mă întrebi nimic, a răspuns ea. Ştii deja tot ce ştiu şi eu. Tot ce-ți trebuie este un impuls pentru a-ți revendica ceea ce ştii. – Vis-276

◄Ți-am spus că darul celui care sfidează moartea constă din posibilități nelimitate de visat. Tu n-ai vrut nimic concret, aşa că femeia din biserică ți-a dat un dar abstract: posibilitatea de a zbura pe aripile intenției. – Vis-315

◄Era o tehnică pe care mi-o dezvăluise el cu câțiva ani înainte, şi pe care trebuie s-o folosesc în momentele de mare pericol, frică sau stres. Ea consta din împingerea în jos a diafragmei în timp ce inspiri de patru ori rapid pe gură, urmate de patru expirații şi inspirații adânci pe nas. El îmi explicase că gurile de aer trebuiau să fie simțite ca nişte şocuri în partea mediană a corpului şi că păstrarea palmelor strâns legate, acoperind buricul, dădeau forță secțiunii mediane şi ajutau la controlul gurilor de aer şi al inspirațiilor adânci, care trebuiau menținute până la opt, în timp ce apăsai diafragma în jos. Expirațiile se făceau de două ori pe nas şi de două ori pe gură, într-o manieră accelerată sau înceată, în funcție de preferințe. – Pov-182

◄Don Juan şi don Genaro s-au aşezat imediat, cu piciorul stâng îndoit sub ei. Piciorul drept, cu genunchiul în sus stătea ca un scut în fața lor. – Focul-167

◄─ Noii vizionari au recomandat un act foarte simplu când survine nerăbdarea, disperarea, furia sau tristețea, a continuat el. Au recomandat ca luptătorii să-şi mişte ochii. Nu contează direcția; eu prefer în direcția acelor de ceasornic.

Mişcarea ochilor face punctul de asamblare să se deplaseze momentan. Mişcarea conferă o senzație de uşurare. Aceasta este o adevărată măiestrie a intenției. – Focul-274-275

◄─ Este o procedură foarte simplă, a spus. Tot ce ai de făcut este să-i aminteşti că este o bolnavă incurabilă. E în faza terminală, aşa că are putere. Nu mai are nimic de pierdut. A pierdut deja totul. Când nu mai ai nimic de pierdut, devii curajos. Suntem timizi doar când există ceva de care ne agățăm.

─ Dar este de ajuns să-i reamintesc asta?

─ Nu. Asta o să-i dea impulsul de care are nevoie. Apoi îşi poate scoate boala din corp cu mâna ei stângă. Trebuie să-şi împingă brațul în față, cu palma făcută gheară, ca şi cum ar ține un mâner rotund. Trebuie să împingă încontinuu, pe măsură ce spune: „afară, afară". Spune-i că, deoarece nu mai are nimic de pierdut, trebuie să-şi dedice fiecare secundă din viața rămasă pentru a realiza această mişcare. Te asigur că se poate scula şi poate pleca, dacă vrea.

─ Pare atât de simplu, am spus.

Don Juan a chicotit.

─ Pare simplu, a spus, dar nu este. Pentru a face asta, prietena ta trebuie să aibă un spirit impecabil.....

— Bineînțeles, a adăugat, în primul rând, dacă prietena ta ar fi avut un spirit impecabil, nu ar fi fost acolo. – Cerc-105

◄Nagualul a spus că modul cel mai bun de a obține energie este, bineînțeles, să laşi soarele să-ți intre în ochi, în special în ochiul stâng. ..... procedură. Ea consta din a-ți deplasa capul încet dintr-o parte în alta, pe măsură ce prinzi lumina soarelui cu ochiul stâng închis pe jumătate. El spunea că poți folosi nu numai soarele, ci orice fel de lumină a cărei strălucire se poate reflecta în ochi. – Cerc-264

◄Ea mi-a explicat că doar femeile se rostogolesc, pentru că ele au pântece, şi energia intră direct în el; prin rostogolire, ele îşi distribuie energia în restul corpului. Pentru ca un bărbat să se energizeze, el trebuie să stea pe spate, cu genunchii îndoiți astfel încât tălpile picioarelor să se atingă. Brațele trebuie întinse lateral, cu antebrațele ridicate vertical şi degetele ținute în poziție ridicată. – Cerc-264

FĂPTURI ANORGANICE

◄Don Juan spusese că făpturile anorganice sunt întotdeauna înclinate să învețe pe cineva. Dar nu-mi spusese că ceea ce ne învață ele este visatul. – Vis-118

◄— Asta este exact ce le-a venit de hac şi vechilor vrăjitori, a spus don Juan. Făpturile anorganice le-au făcut ceea ce-ți fac ție acum: le-au creat sentimentul că sunt speciali şi unici. În plus, le-au mai creat un sentiment şi mai dăunător: sentimentul de a avea putere. Sentimentul puterii şi cel al unicității sunt imbatabile ca factori de corupere. Fii atent! – Vis-127

◄Concepția era că conştiința este intrinsec obligată să evolueze şi să se dezvolte, iar singura modalitate prin care poate realiza acest lucru este prin luptă, prin confruntări pe viață şi pe moarte.

Conştiința vrăjitorilor se dezvoltă când aceştia visează, a continuat el. Iar atunci când se dezvoltă, ceva de acolo, din univers, ia cunoştință de evoluție, o identifică şi face încercarea de a o prelua. Făpturile anorganice sunt amatoare de această nouă formă de conştiință, elevată. Cei care visează trebuie să fie în permanență cu ochii în patru. Ei devin pradă în momentul în care se aventurează în universul prădalnic. – Vis-128

◄A rosti cu glas tare acest lucru înseamnă a pune în mişcare curente de energie ce sunt ireversibile. În timpurile de altădată, cuvintele aveau o putere incredibilă. Acum nu mai au. Dar, în lumea făpturilor anorganice, ele nu şi-au pierdut puterea. – Vis-219

◄— Energia necesară pentru a deplasa punctele de asamblare ale vrăjitorilor provine din lumea făpturilor anorganice, a spus apoi, ca şi când voia să termine repede cu asta. ..... Şi până în ziua de azi am rămas blocați în această situație de dependență. Acesta este motivul pentru care nu-mi plac. Îmi displace profund să fiu obligat să apelez numai la o singură sursă. Personal, refuz să o fac. Şi am încercat să te țin departe de acea lume. ..... Soluția pe care am adoptat-o eu a fost de a lua energia, dar a nu ceda în fața influenței lor. Asta se numeşte stalking de fond. Se realizează prin menținerea intenției nestrămutate de libertate şi independență, deşi nici un vrăjitor nu ştie exact ce înseamnă libertate. – Vis-220-221

◄Pentru a se dedica visatului, vrăjitorii trebuie să-şi redefinească premisele şi să-şi economisească energia, dar redefinirea este suficientă doar ca să obțină necesarul de energie pentru a facilita visatul. A zbura în alte lumi, a vedea energia, a dezvolta corpul energetic etcetera, etcetera este cu totul altceva. Pentru asemenea acțiuni, vrăjitorii au nevoie de cantități uriaşe de energie întunecată, de origine străină.

— Dar cum o iau din lumea făpturilor anorganice?

— Prin simplul act de a merge în acea lume. Toți vrăjitorii din branşa noastră trebuie să facă acest lucru. Însă nici unul dintre noi nu este atât de descreierat, încât să facă ceea ce ai făcut tu. Dar asta din cauză că nici unul dintre noi nu are asemenea înclinații. – Vis-221

◄— Vreau ca voi doi să străpungeți granițele lumii normale şi – folosind conştiința drept element energetic – să intrați în alta, a spus. Această străpungere şi intrare reprezintă stalkingul stalkerilor. Utilizarea conştiinței ca element al mediului protejează împotriva influenței făpturilor anorganice, folosind totuşi în continuare energia lor. – Vis-227

IMPECABIL

◄— Impecabilitatea nu este altceva decât folosirea corectă a energiei, a spus el. – Focul-28

◄.....oamenii impecabili nu au nevoie de un îndrumător. Ei pot face tot ce fac vizionarii, economisindu-şi energia. Nu au nevoie decât de o şansă minimă – să cunoască posibilitățile dezvăluite de vizionari. – Focul-194

◄.....a fi într-o stare impecabilă înseamnă să te eliberezi de prezumţii şi temeri raţionale. – Focul-275

◄Impecabilitatea este, pur şi simplu, utilizarea optimă a nivelului nostru de energie. Fireşte, ea implică frugalitate, cumpătare, simplitate, inocenţă; şi, mai presus de orice, implică absenţa reflectării de sine. Toate acestea par a fi desprinse dintr-un manual al vieţii monahale, dar nu-i aşa. ..... Singurul lucru care ne ajută să facem rezerve de energie este impecabilitatea. – Tăcerii-219

◄Impecabilitatea unui luptător constă în a-i lăsa pe oameni să fie cum vor şi a-i susţine în ceea ce sunt. Asta înseamnă, bineînţeles, că ai încredere că şi ei sunt luptători impecabili.

─ Dar dacă nu sunt luptători impecabili? am întrebat.

─ Atunci este de datoria ta să fii tu impecabil şi să nu spui un cuvânt, a replicat ea. Nagualul a spus că doar un vrăjitor care „vede" şi este fără formă îşi poate permite să ajute pe oricine. De aceea ne-a ajutat şi ne-a făcut ceea ce suntem. Doar nu crezi că poţi merge pe stradă să alegi oamenii şi să-i ajuţi, nu-i aşa?

Don Juan mă pusese deja faţă în faţă cu dilema că nu-mi puteam ajuta semenii în nici un mod. De fapt, după el, orice efort de a ajuta din partea noastră era doar o acţiune arbitrară ghidată numai de propriul interes. – Cerc-298

◄A fi impecabil înseamnă să-ţi pui şi viaţa în pericol pentru a-ţi susţine deciziile, iar apoi să faci mult mai mult decât tot posibilul pentru a le realiza. Când nu iei decizii, nu faci altceva decât să joci alandala la ruletă cu viaţa ta. – Vis-190-191

IMPORTANŢA

◄Asta trebuie s-o schimbi. Te consideri atât de important, încât te crezi îndreptăţit să te deranjeze orice lucru. Te simţi atât de important, încât eşti gata să dai bir cu fugiţii de îndată ce lucrurile nu merg cum vrei tu. Probabil ai impresia că asta demonstrează că ai caracter. E un nonsens! Eşti slab şi îngâmfat! – Ix-39

◄Atât timp cât te simţi cel mai important lucru din lume, nu poţi aprecia cu adevărat lumea din jurul tău. – Ix-40

◄─ Întotdeauna te simţi obligat să-ţi explici acţiunile, de parcă ai fi singurul om de pe pământ care greşeşte. E vechiul tău sentiment de importanţă. Ai prea multă; de asemenea, ai prea multă istorie personală. Pe de altă parte, nu-ţi foloseşti moartea ca sfetnic, iar mai presus de toate, eşti prea accesibil. – Ix-103

◄Recomandarea lui era să nu-mi mai pară rău pentru ceea ce facusem, pentru că a izola acţiunile cuiva ca fiind rele sau urâte înseamnă să plasezi prea multă importanţă nedorită asupra sinelui. – Ix-218-219

◄Când te simţi important, devii greoi, stângaci şi te simţi inutil. Să fii om al cunoaşterii înseamnă să fii liber şi permeabil. – Real-14

◄Noi privim la noi, gândim deja că suntem importanţi. Şi apoi trebuie să ne simţim importanţi! Dar apoi un om învaţă să „vadă" şi el îşi dă seama că nu mai poate gândi despre lucruri că sunt aşa cum le vede, iar dacă nu poate să se gândească la ceea ce priveşte, totul devine important. – Real-98

◄─ N-am spus inutil, am spus fără importanţă. Totul este egal şi, de aceea, fără importanţă. De exemplu, pentru mine nu există nici un mod de a spune dacă acţiunile mele sunt mai importante decât ale tale sau că un lucru e mai important decât altul, de aceea toate lucrurile sunt fără importanţă. – Real-100

◄Cel mai mare duşman al omului este importanţa de sine. Ia gândeşte-te puţin! Ce ne moleşeşte oare mai mult dacă nu sentimentul că suntem nedreptăţiţi, chiar ofensaţi, la gândul că un semen de-al nostru a comis o eroare de judecată la adresa noastră? – Focul-24

◄.....importanţa de sine este forţa care declanşează orice criză de melancolie. A adăugat că luptătorii aveau dreptul să aibă stări profunde de tristeţe, dar că tristeţea există doar ca să-i facă să râdă. – Focul-148

◄Don Juan a descris importanţa de sine ca fiind forţa generată de imaginea de sine a omului. El a repetat că aceasta este forţa care menţine punctul de asamblare fixat în locul unde se află în prezent. Din acest motiv, scopul principal al căii luptătorilor este detronarea importanţei de sine. Tot ce întreprind

vrăjitorii urmăreşte realizarea acestui ţel. ..... Fără o anumită autocompasiune, n-ar exista nici importanţă de sine. – Tăcerii-152

◄.....un jaguar – ne fugărise pe panta unui munte şi că don Juan mă întrebase dacă mă simţeam jignit de atacul uriaşei feline. Îl asigurasem că ar fi fost absurd să mă simt jignit, iar el îmi răspunsese că ar trebui să am acelaşi sentiment şi în legătură cu atacurile semenilor mei. Ar trebui să mă apăr sau să mă dau la o parte din calea lor, fără să mă simt nedreptăţit din punct de vedere moral. – Tăcerii-211

◄─ Când ajungem la vrăjitorie, personalitatea noastră e deja formată, a spus el, ridicând din umeri resemnat, şi tot ce putem face este să practicăm nebunia controlată şi să facem haz de noi înşine. .....

─ Stalkerii care practică nebunia controlată cred că, în materie de personalitate, întreaga omenire se împarte în trei categorii, a spus el, zâmbind .....vrăjitorii descoperiseră că numai reflectarea noastră de sine se încadrează într-una dintre cele trei categorii.

─ Necazul cu noi este că ne luăm în serios, a spus el. Categoria în care se încadrează imaginea noastră de sine contează numai datorită importanţei noastre de sine. Dacă n-ar fi importanţa de sine, n-ar conta deloc din ce categorie facem parte. – Tăcerii-234-236

◄Pentru nagualul Julian importanţa de sine era un monstru cu trei mii de capete. Iar omul îl putea înfrunta şi distruge în trei feluri. Primul, tăind capetele pe rând; al doilea, atingând starea misterioasă cunoscută sub numele de locul lipsei de compasiune, care distrugea importanţa de sine, înfometând-o puţin câte puţin; trei, plătind pentru anihilarea monstrului cu trei mii de capete prin moartea simbolică a cuiva. – Tăcerii-237

◄─ Nu! Eu nu sunt niciodată supărat pe nimeni! Nici un om din lume nu poate să-mi facă vreun lucru destul de important ca să mă supere. Te superi pe oameni când simţi că actele lor sunt importante. Eu nu mai simt acum aşa ceva. – Învăţăturile-74

INSTALAŢIA STRĂINĂ

◄Orice om are două minţi. Una dintre ele este a noastră în întregime şi este ca o voce şoptită care ne aduce întotdeauna ordine, claritate, finalitate. Cealaltă minte este *o instalaţie străină*. Aceasta nu ne aduce decât conflicte, ambiţii, îndoială şi deznădejde. – Latura -20

◄─ Nu, nu ne-am născut aşa. Meschinăria şi contradicţiile noastre sunt, mai degrabă, rezultatul conflictului transcedental care ne afectează pe toţi, dar de care numai vrăjitorii sunt conştienţi în mod dureros şi iremediabil: e vorba despre conflictul celor două minţi. – Latura -22

◄─ Rezolvarea conflictului celor două minţi ţine de *voinţă*, a mai spus el. Vrăjitorii îşi cheamă *intenţia* spunând clar şi răspicat cuvântul „*intenţie*". *Intenţia* este o forţă extraordinară a universului. Atunci când vrăjitorii cheamă *intenţia*, se stabileşte o cale de realizare a sa, ceea ce înseamnă că vrăjitorii realizează întotdeauna ce îşi propun. .....*intenţia* se realizează doar atunci când este vorba despre ceva abstract. – Latura -23

◄În *cazui recapitulării,* opţiunea secretă, pe care numai vrăjitorii o pot alege, este să-şi dezvolte adevărata minte.

─ Amintirile care te bîntuie nu pot veni decât din adevărata ta minte. Cealaltă minte, pe care o avem şi o împărtăşim cu toţii este, aş zice eu, un model ieftin: de putere modestă, o singură dimensiune pentru toţi. Dar acesta este un subiect pe care îl vom discuta mai târziu. Acum este în joc introducerea unei forţe dezintegratoare. Cu toate acestea, nu este vorba despre o forţă care te dezintegrează pe tine - nu asta am vrut să zic. Ea dezintegrează ceea ce vrăjitorii numesc *instalaţia străină,* care există în tine, ca şi în fiecare fiinţă umană. Efectul forţei care se pogoară asupra ta şi care dezintegrează *instalaţia străină* este că îi scoate pe vrăjitori din cadrul sintaxei lor. – Latura 198

◄Fiecare dintre retrăririle tale devine mai vie şi mai înnebunitoare, deoarece, după cum ţi-am spus deja, ai intrat într-un proces ireversibil. Adevărata ta minte iese la lumină, se trezeşte dintr-o stare îndelungată de letargie. Te cere *infinitatea,* a continuat el. Oricare dintre mijloacele pe care le foloseşte ca să-ţi arate asta nu poate avea alt motiv, altă cauză sau altă valoare decît aceasta. Oricum, tu trebuie să fii pregătit pentru atacurile violente ale *infinităţii.* Trebuie să fii în permanenţă pregătit pentru o lovitură de o putere fantastică. Acesta este felul chibzuit şi sănătos în care un vrăjitor se confruntă cu *infinitatea.* – Latura-204

◄─ Nu există nimic blând în legătură cu vrăjitoria sau cu vrăjitorii, mi-a zis don Juan după ce i-am povestit ce mi se întâmplase. Aceasta a fost prima dată cînd *infinitatea* s-a pogorât asupra ta în acest fel. A fost ca un fulger. Ţi-a preluat complet toate simţurile. În ceea ce priveşte viteza viziunilor tale, tu

eşti acela care trebuie să înveți să o potrivești. Unora dintre vrăjitori, asta le ia o viață întreagă. Din acest moment însă, energia îți va apărea ca şi cum ar fi proiectată pe un ecran de cinema. Dacă înțelegi proiecția sau nu, asta e o altă poveste, a continuat el. Pentru a da o interpretare exactă, ai nevoie de experiență. Eu, unul, îți recomand să nu fii timid şi să începi chiar acum. Citeşte energia de pe perete! Adevărata ta minte iese la iveală, şi nu are nimic de-a face cu cealaltă minte, care este o *instalație străină.* Permite-i adevăratei tale minți să stabilească viteza. Stai liniştit şi nu te îngrijora, orice se întîmplă. – Latura-206

◄— Au descoperit că, de fapt, nu suntem niciodată singuri, îmi răspunse cât putu de clar. Suntem însoțiți de un animal de pradă venit din negura universului, care a preluat controlul asupra vieților noastre. Oamenii îi sunt prizonieri. Animalul de pradă este stăpânul şi dumnezeul nostru. Ne-a făcut ascultători şi neajutorați. Dacă vrem să protestăm, ne înăbuşă protestele. Dacă vrem să acționăm independent, ne impune să nu facem asta. – Latura-256

◄— De ce au preluat controlul animalele de pradă, don Juan? Trebuie să existe o explicație logică.

— Există o explicație, replică don Juan, care este cea mai simplă din lume. Au preluat controlul pentru că noi reprezentăm hrana lor, ne storc fără milă fiindcă noi îi susținem. La fel cum noi creştem pui în cotețe - *gallineros* - animalele de pradă ne cresc pe noi în *humaneros.* Astfel, mâncarea le este tot timpul la îndemână. – Latura-257

◄— Vreau să apelez la partea analitică a minții tale, spuse don Juan. Gândeşte-te puțin şi spune-mi cum ai explica contradicția dintre inteligența inginerească a omului şi stupiditatea sistemului lui de credințe sau stupiditatea comportamentului lui contradictoriu. Vrăjitorii cred că animalele de pradă ne-au constituit sistemul de valori, noțiunile de bine şi rău, moravurile sociale. Ei sunt cei care ne-au inoculat speranțele şi visele de mărire sau eşec. Ei ne-au dat avariția, lăcomia, laşitatea. Animalele de pradă sunt cele care ne determină să fim complezenți - satisfăcuți de noi înşine, banali, egocentrici.

— Dar cum reuşesc să facă lucrul ăsta, don Juan? l-am întrebat enervat parcă şi mai mult de ceea ce spunea. Ne şoptesc la ureche în timp ce dormim?

— Nu, nu fac aşa. Ce idioțenie! îmi răspunse zâmbind. Sunt mult mai eficienți şi organizați. Ca să ne păstreze ascultători şi slabi, animalele de pradă s-au angajat în strategii extraordinare - extraordinare, evident, din punctul de vedere al unui strateg militar. În schimb, groaznice din punctul de vedere al celor care suferă de pe urma lor. Ne-au dat mintea lor! Înțelegi? Animalele de pradă ne-au dat mintea lor, care a devenit mintea noastră. Mintea lor este barocă, contradictorie, posacă, plină de teama de a fi oricînd descoperiți. Ştiu că, deşi nu ai fost niciodată înfometat, continuă el, suferi de frica foamei, care nu este nimic altceva decît anxietatea animalului de pradă, neliniştit că în orice moment poate fi descoperit şi nu va mai avea mâncare. Prin intermediul minții, care este, la urma urmei, mintea lor, animalele de pradă injectează în viața ființelor umane tot ceea ce au ele nevoie. Şi se asigură astfel că noi vom fi ca un tampon între ele şi frica lor.

— Nu că nu pot accepta toate astea la justa lor valoare, don Juan, numai că sunt atât de odioase, încât mă înspăimântă. Mă forțează să trec în partea adversă. Dacă e adevărat că ne mănâncă, cum reuşesc să facă asta?

Don Juan zâmbi larg. Era foarte mulțumit. Mă lămuri că vrăjitorii *văd* ființele umane-copii ca pe nişte mingi ciudate, luminoase, de energie, înconjurate din cap până-n picioare de o aură ca o manta ajustată pe coconul de energie. Spunea că *mantaua luminoasă a conştientizării* este hrana animalelor de pradă şi că atunci cînd ființa umană ajunge la maturitate, din *mantaua luminoasă a conştientizării* nu mai rămâne decât o fâşie îngustă care merge de la pământ până în vârful degetelor. Acea fâşie îi permite omenirii să trăiască în continuare, dar la limită.

Ca prin vis, îl auzeam pe don Juan Matus explicându-mi că omul este singura specie care, după câte ştie el, are *mantaua luminoasă a conştientizării* în afara coconului luminos. Prin urmare, el a devenit o pradă foarte uşoară pentru un tip de conştientizare de o altă natură, cum este cea a animalului de pradă.

Îmi spuse apoi cel mai dureros lucru dintre toate cele de până acum: cum că acea fâşie îngustă de conştiență este epicentrul autoreflecției unde oamenii sunt blocați pe vecie. Jucându-se cu autoreflecția noastră, care este, de fapt, singurul dram de conştiență care ne-a rămas, animalele de pradă creează momente de conştientizare pe care le consumă apoi fără scrupule. Ne creează false probleme pentru a ne forța să generăm aceste momente de conştientizare şi astfel ne țin în viață pentru a-i hrăni cu energia aşa-ziselor noastre griji. – Latura-258-259

◄— Vrăjitorii Mexicului antic, spuse, *au văzut* animalul de pradă. L-au numit *zburătorul* fiindcă sărea prin aer. Nu este o privelişte frumoasă. Este o umbră uriaşă, impenetrabilă şi întunecată care sare prin aer, apoi aterizează pe pământ. Vrăjitorii Mexicului antic au fost destul de supărați când şi-a făcut apariția pe pământ. S-au gândit că omul trebuie să fi fost o ființă completă cândva, cu intuiții

extraordinare, momente de conştientizare, care s-au dezvoltat în mituri în zilele noastre. Şi, apoi, totul a dispărut, iar astăzi avem un om sedat. – Latura-261

◄─ Acest animal de pradă, care este, bineînțeles, *o ființă netrupească,* nu este chiar invizibil cum sunt alte *ființe netrupeşti.* Când suntem copii îl vedem şi ni se pare atât de îngrozitor, încât decidem să nu-l mai vedem. Copiii, evident, ar vrea să insiste asupra acestei imagini, dar lumea din jurul lor îi convinge să nu facă asta. Singura alternativă a omenirii este disciplina. Disciplina este singura reținere. Prin disciplină nu înțeleg rutina nemiloasă: mă trezesc în fiecare dimineață la cinci şi jumătate şi mă spăl cu apă rece până mă învinețesc. Vrăjitorii înțeleg disciplina drept capacitatea de a te confrunta cu seninătate cu situații care nu şi-au găsit locul între aşteptările noastre. Pentru ei, disciplina este o artă: arta de a te confrunta cu *infinitatea* fără a da vreun pas înapoi, nu pentru că sunt mari şi tari, ci pentru că sunt plini de teamă şi de respect. – Latura-262

◄─ Vrăjitorii spun că disciplina face ca *mantaua luminoasă a conştientizării* să nu mai fie pe gustul *zburătorului,* mi-a zis don Juan, cercetându-mi atent figura ca şi cum ar fi încercat să descopere vreun semn că nu l-aş crede. Zburătorii sunt, astfel, bulversați. Probabil că o *manta luminoasă a conştientizării* pe care să nu o poată devora scapă sistemului lor de cunoaştere. După momentul de bulversare, nu mai au altă soluție decât să pună punct faptelor lor nefaste. Dacă un timp animalele de pradă nu ne devorează *mantaua luminoasă a conştientizării,* aceasta va continua să crească, mi-a mai spus don Juan. Pentru a simplifica această problemă la maximum, putem spune că vrăjitorii, prin disciplina lor, țin animalele de pradă la distanță îndeajuns de mult timp pentru ca *mantaua luminoasă a conştientizării* care le aparține să crească dincolo de degetele de la picioare. Odată ce trece de acestea, revine la dimensiunea sa firească. Vrăjitorii Mexicului antic spuneau că *mantaua luminoasă a conştientizării* este aidoma unui copac. Dacă nu este tuns, revine la dimensiunile sale fireşti. În momentul în care conştientizarea depăşeşte nivelul degetelor de la picioare, manevrele extraordinare ale percepției devin un lucru obişnuit. Marele secret al vrăjitorilor timpurilor apuse, a continuat don Juan, era să înfrâneze *mintea zburătorului* cu disciplină. Au descoperit că dacă încărcau *mintea zburătorului* cu *tăcerea interioară, instalația străină* abandonează terenul, conferind oricăruia dintre practicanții implicați în această manevră certitudinea totală asupra originii străine a minții. *Instalația străină* se întoarce, n-ai nici o grijă, dar revine slăbită şi procesul gonirii *instalației străine* devine rutină, până când aceasta abandonează cu totul. Tristă zi! Este ziua cînd trebuie să te bazezi pe propriile tale puteri, care sunt aproape nule. Nu mai există nimeni care să-ți spună ce să faci. Nu mai există nici o minte străină care să-ți dicteze imbecilitățile cu care eşti obişnuit. Învățătorul meu, nagualul Julian îi prevenea pe toți discipolii săi, a continuat don Juan, că aceasta este cea mai grea zi din viața unui vrăjitor, pentru că mintea adevărată, cea care ne aparține, suma tuturor experiențelor noastre a devenit sfioasă, nesigură şi capricioasă după o viață în care a fost dominată. Eu, unul, ți-aş zice că acela este momentul în care începe adevărata luptă pentru un vrăjitor. Restul nu este decât punerea în scenă.....

─ Disciplina încarcă mintea străină până la refuz, mi-a răspuns. Deci, prin disciplină, vrăjitorii învinge *instalația străină.* – Latura-263-264

◄─ Sunt într-o aşa măsură incorigibil, mi-a zis el, că voi mai administra încă un şoc *minții zburătorului* pe care o porți în tine. Îți voi dezvălui unul dintre cele mai extraordinare secrete ale vrăjitoriei. Îți voi descrie o descoperire la care vrăjitorii au lucrat mii de ani pentru a o verifica şi consolida.

S-a uitat la mine zâmbind maliții şi mi-a zis:

─ *Mintea zburătorului* fuge definitiv atunci când un vrăjitor reuşeşte să prindă în mâini forța vibrantă care ne ține laolaltă ca pe un conglomerat de câmpuri de energie. Dacă un vrăjitor reuşeşte să strângă această forță în mâini îndeajuns de mult, *mintea zburătorului* abandonează lupta. Iar tu vei face exact cum ți-am spus eu: vei apuca energia care te ține laolaltă.

Am avut cea mai bizară reacție pe care mi-aş fi putut-o imagina. Ceva s-a zgâlțâit în interiorul meu, ca şi cum primisem o lovitură. Am fost imediat copleşit de o frică nejustificată pe care am asociat-o imediat cu fondul meu religios.

Don Juan m-a măsurat din priviri:

─ Te temi de mânia lui Dumnezeu, nu-i aşa? mi-a zis. Stai liniştit, aceasta nu este frica ta. Este, de fapt, frica, *zburătorului,* care ştie că vei face exact ce îți spun eu.

Cuvintele sale nu au reuşit să mă calmeze vreun pic. Mă simțeam şi mai rău. Tremuram din tot corpul şi nu aveam nici o posibilitate de a opri această stare.

─ Să nu-ți faci nici o grijă, mi-a zis don Juan calm. Ştiu sigur că aceste atacuri trec foarte repede. *Mintea zburătorului* nu este capabilă de concentrare.

După un moment totul a încetat, după cum îmi spusese don Juan. Ar fi un eufemism să spun că eram uimit. Era pentru prima dată în viața mea când nu ştiam dacă veneam sau plecam. Voiam să mă ridic

de pe scaun şi să mă plimb, dar eram îngrozit. Eram plin de logică şi, în acelaşi timp, de o teamă copilărească. Am început să inspir adânc, fiindcă o transpiraţie rece îmi acoperea corpul. Mi-am imaginat o priveliştе îngrozitoare: umbre negre mişcătoare urmărindu-mă şi sărind în jurul meu.

Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe braţul scaunului.

─ Nu ştiu ce să mai fac, don Juan. În seara asta, ai reuşit să mă zăpăceşti de tot.

─ Eşti chinuit de o luptă interioară, spuse don Juan. În sinea ta, ştii că accepţi ideea că o parte importantă din tine, *mantaua luminoasă a conştientizării,* o să servească drept hrană unor entităţi incomprehensibile. Şi, în acelaşi timp, o altă parte din tine se opune cu toată forţa acestei idei. Revoluţia vrăjitorilor, continuă el, constă în faptul că ei refuză să onoreze înţelegeri la care nu au luat parte. Nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să fiu mâncat de fiinţe dotate cu un alt tip de conştientizare. Am fost adus pe lume de părinţii mei ca să fiu, ca şi ei, hrană şi cu asta basta. – Latura-265-266

◄*Zburătorii* sunt o parte esenţială a universului, continuă el, şi trebuie să fie luaţi ca atare: monstruoşi, dar îţi inspiră respect în acelaşi timp. Prin ei universul ne încearcă. Noi suntem nişte sonde energetice create de univers, spuse el, ca şi cum ar fi făcut abstracţie de prezenţa mea, şi asta pentru că noi suntem posesorii unei energii care are capacitatea de conştientizare a faptului că noi suntem mijlocul prin care universul devine conştient de el însuşi. *Zburătorii* sunt adversari implacabili, nu pot fi consideraţi altceva. Dacă reuşim să înţelegem asta, universul ne va permite să mergem mai departe. – Latura-268

◄─ Această idee ciudată, mi-a zis el rar, măsurând efectul pe care îl aveau cuvintele sale, este că toate fiinţele umane au exact aceleaşi reacţii, gânduri şi sentimente. Răspund mai mult sau mai puţin identic la acelaşi tip de stimuli. Reacţiile par uşor estompate de limbaj, dar cum îl dai de-o parte, rămân exact aceleaşi reacţii care asediază toate fiinţele umane de pe Pământ. Mi-ar plăcea să te mai gândeşti la asta, ca un specialist în ştiinţe sociale, desigur, şi să vezi dacă reuşeşti să dai o explicaţie pentru această omogenitate. – Latura-270

INTENŢIA – SPIRITUL

◄─ Eu spun că este o problemă simplă. Poate că spun că este simplă, deoarece o practic de atâta timp. Tot ce ai tu de făcut este să-ţi supui intenţia unui control vamal. Ori de câte ori te afli în lumea „tonalului", trebuie să fii un „tonal" impecabil; fără prostii iraţionale. După cum ori de câte ori te vei găsi în lumea „nagualului", trebuie să fii tot atât de impecabil; fără prostii raţionale. Pentru un luptător, intenţia este o poartă între cele două lumi. Ea se închide complet în spatele lui când trece într-un sens sau altul. – Pov-190

◄Au numit-o *intenţie* şi au descris-o drept ghidarea *voinţei* cu un anumit scop, energia alinierii. – Focul-189

◄A repetat la nesfârşit că manevrarea *intenţiei* începe cu o comandă dată ţie însuţi; comanda este apoi repetată până devine comanda Vulturului, după care punctele de asamblare se deplasează corespunzător în clipa în care luptătorii ating starea de linişte interioară. – Focul-311

◄Vrăjitorii îşi cheamă *intenţia* spunând clar şi răspicat cuvântul „*intenţie*". *Intenţia* este o forţă extraordinară a universului. Atunci când vrăjitorii cheamă *intenţia*, se stabileşte o cale de realizare a sa, ceea ce înseamnă că vrăjitorii realizează întotdeauna ce îşi propun. .....*intenţia* se realizează doar atunci când este vorba despre ceva abstract. – Latura -23

◄Mi-a răspuns că atât paşii mei, cât şi ai săi erau ghidaţi de *infinitate*, şi că evenimentele ce păreau ghidate de întâmplare erau, de fapt, ghidate de *latura activă a infinităţii*. El o numea *intenţie*. – Latura -90

◄.....în univers există o forţă incomensurabilă şi indescriptibilă, pe care vrăjitorii o numesc *intenţie*, şi că absolut tot ce se află în cosmos este legat de această *intenţie*. Vrăjitorii sau luptătorii, cum îi mai denumea el, se preocupă de discutarea, înţelegerea şi utilizarea acestor legături. – Tăcerii-12

◄Pentru vrăjitori, trecutul înseamnă faptele altor vrăjitori din vremuri de mult apuse. ..... Or, nimic nu le oferă vrăjitorilor o viziune mai clară asupra *intenţiei* decât povestirile despre alţi vrăjitori care s-au străduit să înţeleagă aceeaşi forţă. – Tăcerii-20

◄─ Pentru tine, a-i învăţa pe alţii înseamnă să vorbeşti despre tipare, mi-a spus el. Pentru un vrăjitor, a-i învăţa pe alţii este ceea ce nagualul face pentru ucenicii săi. Îi ajută să se adape la forţa supremă a universului: *intenţia*, forţa care schimbă şi reaşează lucrurile sau le păstrează aşa cum sunt. – Tăcerii-27

◄─ Singura cale de a cunoaşte *intenţia*, mi-a răspuns el, este să intri în contact direct printr-o legătură vie care există între *intenţie* şi toate făpturile înzestrate cu simţuri. Vrăjitorii definesc *intenţia* ca

fiind „indescriptibilul”, „abstractul”, „nagualul”. Eu prefer denumirea de „nagual”, dar cum ea se suprapune definiției maestrului sau binefăcătorului, care se numeşte şi el nagual, am decis să rămân la termenul de „spirit”, *intenție*, „abstract”. – Tăcerii-28

◄Adevărul adevărat este că spiritul se dezvăluie tuturor cu aceeaşi intensitate şi consecvență, dar numai vrăjitorii, şi mai ales nagualii, sunt capabili să descifreze aceste revelații. – Tăcerii-31

◄*Intenția* creează edificii în calea noastră şi ne invită să intrăm. Aşa ajung vrăjitorii să înțeleagă ce se întâmplă în jurul lor. ..... ordinea primordială..... Pentru mine înseamnă două lucruri: atât edificiul pe care *intenția* îl înalță într-o fracțiune de secundă, aşezându-l în fața noastră, ca să păşim în el, cât şi semnele pe care ni le dă, ca să nu ne rătăcim o dată ce pătrundem înăuntru. – Tăcerii-42

◄— Ți-am spus că despre spirit nu se poate vorbi, a continuat el, fiindcă spiritul nu poate fi cunoscut decât în mod direct. – Tăcerii-51

◄— Al doilea miez abstract al poveştilor cu vrăjitori se numeşte lovitura spiritului, a spus el. Primul miez, manifestările spiritului, reprezintă edificiul pe care *intenția* îl clădeşte şi-l aşează în calea unui vrăjitor, invitându-l apoi să intre. Este edificiul *intenției văzut* de un vrăjitor. Lovitura spiritului este acelaşi edificiu văzut de un novice, invitat – sau mai curând forțat – să intre. – Tăcerii-54

◄Binefăcătorul meu a înțeles că se găsea acolo ca să fie un mijlocitor pentru spirit. Fără intervenția spiritului, întâlnirea cu binefăcătorul meu nu ar fi însemnat nimic. – Tăcerii-55

◄Mi-a spus că un nagual putea fi mijlocitor doar după ce spiritul îşi manifesta acordul de a fi utilizat – fie aproape imperceptibil, fie prin porunci explicite. Prin urmare, nagualul nu-şi putea alege ucenicii după voința şi calculele proprii. Dar o dată ce spiritul îşi revela voința prin semne, nagualul nu-şi cruța nici un efort ca s-o ducă la îndeplinire.....

Don Juan a spus că înaintarea pe calea vrăjitorilor este, în general, un proces drastic, al cărui scop este acela de a disciplina veriga de legătură. Legătura omului de rând cu *intenția* este practic moartă, iar vrăjitorii încep cu o verigă inutilă, pentru că ea nu răspunde voluntar.

A subliniat că, pentru a reactiva legătura, vrăjitorii au nevoie de un scop riguros şi purternic – o stare de spirit specială, denumită *intenție neînduplecată*. Acceptarea faptului că nagualul este singura ființă capabilă de a aduce *intenția neînduplecată* reprezintă partea cea mai dificilă a uceniciei vrăjitorului.

Am protestat că eu nu vedeam în ce consta dificultatea.

— Ucenicul e o persoană care luptă să-şi reînvie legătura cu spiritul, mi-a explicat el. O dată reactivată legătura, el nu mai este ucenic, dar până atunci, pentru a-şi urma calea, are nevoie de un scop puternic, care, bineînțeles, lipseşte. Aşadar, el îi îngăduie nagualului să-i furnizeze scopul, iar pentru aceasta e nevoie să renunțe la propria-i individualitate. Iată în ce constă dificultatea.

Mi-a reamintit ceva ce-mi spusese adeseori: că voluntarii nu erau bineveniți în lumea vrăjitorilor, pentru că ei aveau deja un scop al lor, ceea ce le făcea extrem de dificilă renunțarea la individualitate. Dacă lumea vrăjitorilor pretindea idei şi acțiuni contrare scopului voluntarilor, aceştia, pur şi simplu, refuzau să se schimbe. – Tăcerii-55-56

◄— Vrăjitorii spun că starea de conştiință elevată este poarta spre *intenție*, a explicat don Juan. Şi o folosesc ca arare. – Tăcerii-93

◄El a subliniat că *intenția* nu este ceva ce poate fi folosit, manevrat sau mişcat oricum – însă poate fi folosită, manevrată sau mişcată după dorință. Această contradicție, a spus el, este esența vrăjitoriei. – Tăcerii-110

◄*Intenția* este chemată cu ochii. .....

Mi-a explicat că, în momentul în care punctul de asamblare se mută în poziția lipsei de compasiune, ochii încep să strălucească. Cu cât punctul e mai bine fixat în noua lui poziție, cu atât ochii strălucesc mai intens. – Tăcerii-129

◄Neînduplecarea face să strălucească ochii vrăjitorilor, iar strălucirea aceasta cheamă *intenția*. Fiecare loc în care se mută punctele de asamblare ale vrăjitorilor este indicat printr-o strălucire specifică a ochilor. Cum ochii lor îşi au propria lor memorie, ei pot comanda rememorarea oricărui loc, evocând strălucirea asociată cu acel loc.

Mi-a explicat că motivul pentru care vrăjitorii pun atât de mare accent pe strălucirea ochilor şi pe privire este că ochii se află în legătură directă cu *intenția*. Oricât ar părea de contradictoriu, adevărul este că ochii se găsesc doar într-o legătură superficială cu viața cotidiană. Conexiunea lor profundă este cu abstractul. Nu puteam pricepe cum de ochii mei stocau astfel de informații, lucru pe care i l-am spus şi lui don Juan. Răspunsul lui a fost că posibilitățile omului sunt atât de mari şi de misterioase, încât vrăjitorii, în loc să se gândească la ele, preferă să le exploreze, fără a spera să le înțeleagă vreodată. – Tăcerii-130-131

◄Nu-i greu. La urma urmei, ochii tuturor ființelor vii pot mişca punctul de asamblare al altei făpturi, mai ales dacă ochii lor se concentrează asupra *intenției*. – Tăcerii-134

◄.....supapa de siguranţă a vrăjitorilor constă în faptul că, în momentul în care ochii lor se concentrează cu adevărat asupra *intenţiei*, nu-i mai interesează să hipnotizeze pe nimeni. – Tăcerii-135

◄Vrăjitorii cred că, atunci când omul a devenit conştient că ştia şi a vrut să fie conştient de ceea ce ştia, a pierdut tocmai această ştiinţă. Această cunoaştere fără cuvinte, pe care n-o poţi descrie, este, desigur, *intenţia* – spiritul, abstractul. .....

─ Înseamnă că omul a renunţat la cunoaşterea fără cuvinte, de dragul lumii raţiunii, a răspuns el. Cu cât se agaţă mai mult de lumea raţiunii, cu atât *intenţia* devine mai efemeră. – Tăcerii-149

◄.....spiritul se exprimă în conformitate cu impecabilitatea nagualului. Spiritul poate deplasa punctul de asamblare graţie simplei prezenţe a unui nagual impecabil.

A spus că dorise să clarifice acest subiect întrucât, dacă nu era înţeles cum trebuia, aducea nagualul înapoi la importanţa de sine, ceea ce însemna distrugerea lui. – Tăcerii-162-163

◄─ Ceea ce vezi tu, mi-a spus, e rezultatul luptei mele de o viaţă. Ai în faţa ochilor un vrăjitor care a învăţat, în sfârşit, să urmeze intenţiile spiritului, atât şi nimic mai mult.

Ţi-am descris în multe feluri diversele etape prin care trece un luptător pe calea cunoaşterii, a continuat el. Din punctul de vedere al conexiunii cu intenţia, un luptător parcurge patru etape. În prima, are o legătură ruginită şi ineficace cu intenţia. În cea de a doua, reuşeşte să purifice această legătură. În cea de a treia, încearcă s-o manevreze. Iar în cea de a patra, învaţă să accepte intenţiile spiritului. – Tăcerii-217

◄Don Juan a spus că Nagualul Elias îl asigurase că spiritul nu ascultă decât când vorbitorul i se adresează prin gesturi. Iar gesturile nu sunt semne sau mişcări ale trupului, ci acte de autentic abandon, de generozitate şi umor. Ca gest faţă de spirit, vrăjitorii dau la iveală tot ce este mai bun din ei, oferindu-l abstractului, fără alte cuvinte. – Tăcerii-230

◄El mi-a spus că dacă voiam să zbor, trebuia să chem „intenţia" de a zbura. Apoi mi-a arătat cum făcea el asta şi a sărit în aer şi a plutit în cerc, ca un zmeu gigantic. Sau făcea să apară lucruri în mâna lui. El spunea că deţinea „intenţia" multor lucruri şi putea să cheme acele lucruri „intenţionându-le". Deosebirea dintre el şi Silvio Manuel era că Silvio Manuel, fiind maestru al „intenţiei", ştia „intenţia" oricărui lucru.

I-am spus că explicaţia ei avea nevoie de mai multe lămuriri. Ea părea că se luptă să-şi ordoneze în minte cuvintele.

─ Am învăţat „intenţia" zborului, a spus ea, repetând toate sentimentele pe care le-am avut în timp ce zburam în „visat". Acesta era doar un lucru. Nagualul a învăţat în viaţa lui „intenţia" a sute de lucruri. Dar Silvio Manuel s-a dus direct la sursă. A atins-o. El nu mai trebuia să înveţe „intenţia" vreunui lucru. El era una cu „intenţia". Problema era că el nu mai avea dorinţe, deoarece „intenţia" nu are dorinţe proprii, aşa că trebuia să se bazeze pe Nagual pentru actul voliţional. Cu alte cuvinte, Silvio Manuel putea face tot ce dorea Nagualul. Nagualul direcţiona „intenţia" lui Silvio Manuel. Dar întrucât Nagualul nu avea nici el dorinţe, cea mai mare parte a timpului ei nu făceau nimic. – Darul V-150

◄Dar în momentul acesta anume – deoarece vorbim despre prima poartă a visatului – scopul visatului este de a intenţiona corpul tău energetic să devină conştient că adormi. Nu te forţa să devii conştient că adormi. Lasă corpul tău energetic să facă asta. Să intenţionezi e să doreşti fără a dori, să faci fără a face. Acceptă testul intenţiei, a continuat el. Pune-ţi hotărârea tacită – fără să stai pe gânduri – să lucreze în a te convinge că ai ajuns la corpul tău energetic şi că eşti un visător. Făcând aceasta, te vei pune automat în situaţia de a fi conştient că adormi.

─ Cum pot să mă conving că sunt un visător, când, de fapt, nu sunt?

─ Cum auzi că trebuie să te convingi, cum, automat, devii mai raţional. Cum poţi să te convingi că eşti un visător, când, de fapt, nu eşti? Intenţia înseamnă ambele lucruri: actul de a te convinge că eşti într-adevăr un visător – deşi nu ai mai visat niciodată până acum – şi actul de a fi convins.

─ Ai în vedere că trebuie să-mi spun că sunt un visător şi să fac tot posibilul să o şi cred? Asta trebuie să fac?

─ Nu, nu asta. Intenţia e mult mai simplă şi, în acelaşi timp, infinit mai complexă decât atât. Ea reclamă imaginaţie, disciplină şi fermitate. În cazul nostru, să intenţionezi înseamnă să capeţi cunoaşterea corporală incontestabilă că eşti un visător. Simţi că eşti un visător cu toate celulele din trup. – Vis-41

◄Nu există vreo metodă de a intenţiona care se poate învăţa. Te deprinzi să o faci prin practică. – Vis-198

◄─ Nu ştiu asta şi nici ea nu ştie. Totul depinde de spirit. Adevăratul conducător al jocului. Noi nu suntem jucători independenţi. Suntem doar pioni în mâinile lui. – Vis-243

ISTORIA PERSONALĂ

◄— Faptul că ştiu că sunt sau nu, un indian Yaqui nu înseamnă istorie personală. Doar dacă cineva ştie asta, devine istorie personală. Şi te asigur că nimeni nu va şti asta cu siguranţă. –Ix-28

◄Pe de alta parte daca nu ai istorie personală, nu sunt necesare explicaţiile; nimeni nu este supărat sau deziluzionat de faptele tale. Iar mai presus de toate, nimeni nu te va deranja cu gândurile sale. – Ix-29

◄Nimeni nu cunoaşte istoria mea personală. Nimeni nu ştie ce sau cine sunt. Nici chiar eu. – Ix-31

◄— Începând cu lucruri simple, ca de exemplu să nu spui ceea ce faci cu adevărat. Apoi trebuie să părăseşti pe oricine te cunoaşte bine. Asta va crea în juraul tău o ceaţă. –Ix-32

◄Ceea ce este rău, e că, o dată ce te cunosc, devii ceva de la sine înţeles, iar din acel moment nu vei mai fi în stare să întrerupi densitatea gândurilor lor. –Ix-32

◄— De acum încolo, trebuie să le arăţi oamenilor pur şi simplu ceea ce vrei să le araţi, dar fără să le spui vreodată cum ai facut-o. –Ix-33

◄— Vezi, a continuat el, avem doar două alternative: ori continuăm totul simplu şi real, ori nu. Dacă o urmăm pe prima, ajungem să ne plistisim groaznic de noi înşine şi de lumea noastră. Dacă o urmăm pe a doua şi ne ştergem istoria personală, creăm în jurul nostru o ceaţă, o stare foarte incitantă şi misterioasă, în care nu ştie nimeni de unde va sări iepurele, nici chiar noi înşine.

M-am plâns că pierderea istoriei personale nu ar face decât să îmi mărească senzaţia de nesiguranţă.

— Când nimic nu este sigur, rămânem permanent în alertă, permanent în gardă, a spus el. E mult mai captivant să nu ştii din ce tufiş va sări iepurele, decât să te porţi ca şi cum ai ştii totul. –Ix-34

LUPTĂTOR

◄Indiferent ce faci tu acum, asta poate fi ultima ta bătălie. Nu există nici o putere care să garanteze că mai ai de trăit dincolo de această clipă. –Ix-105

◄— Acţiunile noastre au putere. În special, când persoana care acţionează ştie că ele reprezintă ultima sa bătălie. Există o fericire ciudată şi mistuitoare în a acţiona în deplină cunoştinţă de cauză că tot ceea ce faci poate fi foarte bine ultima ta faptă pe pământ. Îţi recomand să îţi reconsideri viaţa şi să acţionezi în lumina acestei idei. –Ix-106-107

◄— Nu are sens. Dacă este acolo şi mă aşteaptă, de ce să mă gândesc la ea?

— Nu am spus că trebuie să te îngrijorezi din cauza ei.

— Atunci, ce trebui să fac?

— Foloseşte-o. Concentrează-ţi atenţia pe legătura existentă între tine şi moartea ta, fără remuşcări sau tristeţe, sau grijă. Concentrează-ţi atenţia asupra faptului că nu ai timp la dispoziţie şi lasă-ţi acţiunile să decurgă conform acestei convingeri. Consideră că fiecare acţiune a ta este ultima ta bătălie pe pământ. Doar în aceste condiţii acţiunile tale vor avea putere adevărată. Altfel, ele vor fi atât timp cât vei trăi doar acţiunile unui om timid. –Ix-108

◄Trebuie să înţelegi că un luptător nu este un nebun. Un luptător este un vânător imaculat, care vânează putere; el nu este un beţiv, nici un nebun şi nu are nici timpul, nici dispoziţia pentru a se grozăvi sau pentru a se minţi, sau pentru a face o mişcare greşită. Miza este prea mare pentru aşa ceva. Miza este viaţa lui perfect ordonată care i-a luat atât de mult timp ca s-o lege şi s-o perfecţioneze. El n-o să lase totul deoparte din cauza unei greşeli stupide de calcul, luând ceva drept altceva. „Visatul" este real pentru un luptător pentru că în el acesta poate acţiona deliberat, el poate alege şi refuza, poate alege dintr-o varietate de subiecte pe acela care conduce la putere şi apoi îl poate manipula şi folosi, în timp ce în visele obişnuite, el nu poate acţiona deliberat. .... Dacă vrei să compari lucrurile, pot spune că probabil este chiar mai real. În „vis" ai putere; poţi schimba lucrurile; poţi afla nenumărate fapte ascunse; poţi controla orice doreşti. –Ix-116-117

◄— Orice luptător poate deveni un om al cunoaşterii. Aşa cum ţi-am spus, un luptător este un vânător impecabil, care vânează putere. Dacă el reuşeşte în vânătoarea lui, poate deveni un om al cunoaşterii. –Ix-133

◄Şi am vrut să-ţi arăt că poţi să te stimulezi dincolo de limitele tale, dacă te afli în starea potrivită. Un luptător îşi creează propria stare sufletească. Tu nu ai ştiut asta. Frica te-a trecut în starea unui luptător, dar acum că ştii despre ea, orice te poate ajuta pentru a o obţine. –Ix-147

◄— Este nevoie de o atitudine de luptător pentru fiecare acţiune, a spus el. Altfel, devii distorsionat şi urât. Într-un mod de viaţă fără această atitudine nu există putere. Uită-te la tine! Totul te ofensează şi te deranjează. Te tânguieşti şi te plângi şi crezi că oricine te poate face să dansezi cum vrea

el. Eşti o frunză în bătaia vântului. Nu există putere în viaţa ta. Ce sentiment urât trebuie să fie! Pe de altă parte un luptător este un vânător. El calculează totul. Acesta-i controlul. Dar, o dată ce calculele lui se termină, el acţionează. Îl lansează. Acesta-i abandonul. Un luptător nu este o frunză în bătaia vântului. Nimeni nu-l poate împinge; nimeni nu-l poate determina să facă ceva împotriva lui sau împotriva judecăţii lui. Un luptător este canalizat spre supravieţuire şi el supravieţuieşte în cea mai bună dintre toate manierele posibile. – Ix-147

◄— Un luptător poate fi rănit, dar nu ofensat, a spus el. Pentru un luptător, în acţiunile semenilor săi, nu există nimic care să-l ofenseze, atât timp cât el însuşi acţionează într-o stare potrivită. În noaptea aceea nu ai fost ofensat de felină. Faptul că te-a urmărit nu te-a enervat. Nu te-am auzit blestemând-o, nici nu te-am auzit spunând că nu avea dreptul să te urmărească. Atât cât ştiai tu, era o pumă crudă şi rea. Dar asta n-a contat în timp ce te luptai să o eviţi. Singurul lucru important era să supravieţuieşti. Şi asta ai şi făcut foarte bine. Dacă ai fi fost singur şi puma te-ar fi prins şi te-ar fi sfârtecat de moarte, n-ai fi avut niciodată posibilitatea de a te plânge sau de a te simţi ofensat de acţiunile ei. Starea unui luptător nu este atât de exagerată pentru lumea ta sau a altcuiva. Ai nevoie de ea pentru a depăşi orice fleac. –Ix-148

◄— Acesta-i locul ultimei tale rezistenţe, a spus. O să mori aici, indiferent unde eşti. Fiecare luptător are un loc unde moare. Un loc predilect, care este plin de amintiri de neuitat, unde şi-au lăsat marca evenimente pline de putere, un loc unde el a fost martor, unde i-au fost dezvăluite secrete, un loc în care el şi-a adunat puterea personală. Un luptător are obligaţia să se întoarcă la acel loc de predilecţie ori de câte ori atinge puterea, pentru a o aduna acolo. El se duce acolo ori în persoană, ori cu ajutorul „visatului". – Ix-184

◄Partea cea mai dificilă în comportamentul luptătorului este să-şi dea seama că lumea este o senzaţie. Când realizezi o „non-acţiune", simţi lumea şi o faci prin liniile sale. ..... Când faci ceva cu oamenii, a spus el, grija trebuie să fie doar aceea de a prezenta cazul corpurilor lor. Asta am încercat să fac tot timpul cu tine, să-ţi las corpul să ştie. Pe cine interesează dacă înţelegi sau nu? – Ix-231

◄— Tot ce ai făcut în noaptea aceea a fost o stângăcie, a spus. Mai întâi de toate, te-ai dus la petrecere ca să pierzi timpul, ca şi cum ar fi fost timp de pierdut. Asta te-a slăbit.

— Vrei să spui că nu ar trebui să mă duc la petreceri?

— Nu, nu vreau să spun asta. Te poţi duce în orice loc doreşti, dar dacă o faci, trebuie să-ţi asumi întreaga responsabilitate pentru această acţiune. Un luptător îşi trăieşte viaţa strategic. El s-ar duce la o petrecere sau la o reuniune doar dacă ar cere-o strategia lui. Asta înseamnă, bineînţeles, că el ar fi sub autocontrol total şi ar realiza toate acţiunile pe care le-ar considera necesare. – Ix-267

◄— Să nu te duci acolo deloc, sau să te duci doar pentru un anumit motiv. După ce te-ai vânturat cu mexicanii, erai slăbit şi „la Catalina" a folosit prilejul acela. Aşa că s-a pus în drum şi te-a aşteptat. Corpul tău ştia că ceva nu era în regulă şi totuşi i-ai vorbit. Asta a fost teribil. Nu trebuie să spui nici un singur cuvânt adversarului tău în timpul unei astfel de întâlniri. Apoi i-ai întors spatele. Asta a fost încă şi mai rău. Apoi ai fugit de ea şi ăsta a fost cel mai rău lucru pe care-l puteai face! Se pare că e stângace. Un vrăjitor care se respectă te-ar fi doborât atunci, în clipa în care i-ai întors spatele şi ai fugit. Aşa că singura ta apărare este să stai pe loc şi să-ţi execuţi dansul. – Ix-268

◄Există ceva de care ar trebui să fi conştient de acum, a spus don Juan. Eu îi spun centimetrul cub de şansă. Toţi, indiferent că suntem sau nu luptători, avem un centimetru cub de şansă, care ne sare în faţa ochilor, din când în când. Diferenţa între un om normal şi un luptor este că luptătorul este conştient de asta şi una dintre sarcinile lui este să fie vigilent, să aştepte deliberat, astfel încât, atunci când centimetrul lui cub de şansă îi sare în faţă, să aibă viteza necesară, curajul de a-l prinde. – Ix-276

◄Doar un luptător poate rezista pe drumul cunoaşterii, a spus el. Pentru că arta lui constă în a găsi un echilibru între spaima de a fi om şi minunea de a fi om. – Ix-314

◄Omul obişnuit caută certitudinea în ochii interlocutorului şi îi spune încredere în sine. Luptătorul caută perfecţiunea în proprii ochi şi îi spune simplitate. Omul obişnuit e legat de semenii săi, în timp ce luptătorul e legat doar de el însuşi. Probabil că tu vânezi curcubee. Cauţi încrederea omului obişnuit, când colo ar trebui să cauţi simplitatea luptătorului. Diferenţa dintre ele e remarcabilă. Încrederea în sine cere să ştii ceva sigur; simplitatea cere să fii impecabil în acţiuni şi sentimente. – Pov-16

◄Acum ştiu că umilinţa luptătorului nu seamănă cu cea a cerşetorului. Luptătorul nu-şi pleacă niciodată capul, în faţa nimănui, dar în acelaşi timp nu permite nimănui să-şi plece capul în faţa sa. Pe de altă parte, cerşetorul cade în genunchi la scoaterea pălariei şi şterge podeaua în faţa oricui crede el că e mai sus decât el; dar el cere, în acelaşi timp, ca oricine e mai mic decât el să şteargă podeaua în faţa lui.

De aceea ți-am spus mai devreme, că nu-nțeleg ce sunt maeştrii. Eu cunosc doar modestia luptătorului, iar asta nu-mi va permite să fiu maestrul nimănui. – Pov-28

◄Vezi, un luptător se consideră deja mort, deci pentru el nu mai e nimic de pierdut. Tot ce i se putea întâmpla mai rău i s-a întâmplat deja, de aceea el are mintea limpede şi e calm; judecându-l după acțiunile sau cuvintele sale, n-o să-l poți suspecta niciodată că a fost martor la vreun eveniment. – Pov-37

◄Luptătorul acționează ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că el nu crede nimic, totuşi acceptă totul la adevărata sa valoare. El acceptă fără să accepte, şi uită fără să uite. Niciodată nu simte că ştie tot şi nici nu simte că nu s-ar fi întâmplat nimic. Acționează ca şi cum totul s-ar afla sub control, chiar dacă el tremură în pantaloni. A acționa în acest mod presupune a-ți destrăma obsesia. – Pov-61-62

◄— Dacă luptătorul are nevoie de consolare, a continuat, el alege pe cineva şi îi povesteşte fiecare detaliu al frământărilor sale. În definitiv, luptătorul n-are nevoie să fie înțeles sau ajutat prin conversație, el pur şi simplu se eliberează de presiunea sa. Asta, dacă luptătorul este obişnuit să vorbească; dacă nu este, el nu vorbeşte cu nimeni. – Pov-62-63

◄— Corpul meu ştia, a răspuns el.

— Asta a fost o întrebare prostească, a intervenit don Juan. Tu însuți ştii că există ceva în luptător care îl face conştient de fiecare schimbare. Ținta luptatorului este exact de a alimenta şi de a menține această conştiință. Luptătorul o curăță, o lustruieşte şi o pune la lucru. – Pov-74

◄Ți-am spus că adevărata artă a luptătorului este de a realiza un echilibru între spaimă şi mirare. – Pov-102

◄— Pe drumul cunoaşterii nu poți rezista decât ca un luptător. Un luptător nu se plânge şi nu regretă nimic. Viața lui e o provocare nesfârşită, iar provocările nu pot fi bune sau rele. Provocările sunt pur şi simplu provocări. – Pov-116

◄— Deosebirea de bază dintre un om obişnuit şi un luptător este că luptătorul ia totul drept o provocare, a continuat, în timp ce omul obişnuit, ori o ia ca o binecuvântare, ori ca un blestem. – Pov-117

◄— O să te obişnuieşti. Un luptător trebuie să fie fluid şi trebuie să se potrivească armonios cu lumea din jur, indiferent că este lumea „rațiunii" sau a „voinței".

Cel mai periculos aspect al acestei potriviri apare atunci când luptătorul află că lumea nu e nici una, nici cealaltă. Mi s-a spus că singurul mod de a reuşi în această armonie crucială este de a acționa ca şi cum ai crede. Cu alte cuvinte, secretul unui luptător este că el crede fără credință. Dar, evident, un luptător nu poate să spună că el crede şi s-o lase aşa. Ar fi prea uşor. Doar să creadă ar însemna să fie scutit de la examinarea situației sale. Un luptător, de câte ori trebuie să se implice în ceva cu credință, o face ca o alegere, ca o expresie a înclinației sale interioare. Un luptător nu crede, un luptător „trebuie" să creadă. ..... A spus că nu este atât de greu să laşi ca spiritul de om să zboare şi să preia conducerea; totuşi, să-l susții în starea aceasta este ceva ce doar un luptător poate face. ..... Ca luptător, tu „trebuie" să crezi că Max a reuşit, că el nu numai că a scăpat, dar şi-a şi susținut puterea. Tu „trebuie" să o crezi. Să spunem că, fără această credință, n-ai nimic. – Pov-119-122

◄Un luptător sau orice alt om nu-şi poate dori să fie în altă parte; un luptător fiindcă trăieşte prin provocări, un om obişnuit pentru că nu ştie unde-l aşteaptă moartea. – Pov-123

◄Puterea îți arată că moartea este ingredientul indispensabil pentru a „trebui" să crezi. Fără conştiința morții, totul este comun, minor. Lumea asta e un mister insondabil doar pentru că moartea ne dă târcoale. – Pov-125

◄Nevoia de a crede că lumea este misterioasă şi insondabilă este expresia predilecției celei mai intime a luptătorului. Fără ea, el nu are nimic. – Pov-127

◄Trebuie să-ți atrag atenția asupra ei, altfel n-ai observa-o şi este foarte important să fii conştient de asta. Eşti conştient de toate, doar când crezi că ar trebui să fii; totuşi, condiția unui luptător este să fie conştient de orice, întotdeauna. – Pov-129

◄— Una dintre acțiunile unui luptător este să nu lase niciodată ca ceva să-l afecteze, a spus el. Astfel, un luptător poate să vadă chiar pe dracul însuşi, dar el nu va lăsa pe nimeni să-şi dea seama de asta. Capacitatea de control a unui luptător trebuie să fie impecabilă. – Pov-156

◄— Pentru un luptător, o lege de bază este aceea că el îşi ia foarte atent deciziile, astfel încât nici un rezultat al acestora să nu-l surprindă sau să-i sece puterea. Să fii un luptător înseamnă să fii alert şi modest. – Pov-168

◄Un luptător nu-şi părăseşte niciodată insula „tonalului". O foloseşte. – Pov-170

◄Acum nu mai există un război în tine, nu aşa cum era înainte, deoarece comportamentul luptătorului este armonia – armonia dintre acțiuni şi decizii la început, apoi armonia dintre „tonal" şi „nagual". – Pov-170

◄— Poți muri. Nimeni nu este capabil să supraviețuiască unei întâlniri deliberate cu „nagualul", fără un lung antrenament. Îți trebuie ani în şir pentru a pregăti „tonalul" pentru o astfel de

întâlnire. În mod normal, dacă un om obişnuit ar ajunge faţă în faţă cu „nagualul”, şocul ar fi atât de mare încât ar muri. Deci, ţinta antrenamentului unui luptător nu este să-l înveţe să facă vrăji sau să descânte, ci să-i pregătească „tonalul” să nu cedeze. O realizare foarte dificilă. Un luptător trebuie să fie învăţat să fie impecabil şi complet descărcat înainte de a putea concepe măcar să fie martor la „nagual”. – Pov-190

◄— Un luptător nu poate fi neajutorat, a spus. Sau nedumerit, sau înspăimântat, în nici o circumstanţă. Pentru un luptător nu există decât perfecţiunea; orice altceva îl seacă de putere, în timp ce perfecţiunea îl reface. – Pov-214

◄Cheia tuturor problemelor pe care le ridică perfecţiunea este simţul timpului. Ca regulă fundamentală, când simţi şi acţionezi ca o fiinţă nemuritoare care are la dispoziţie tot timpul din lume, nu eşti un om desăvârşit; în astfel de momente trebuie să te întorci, să priveşti în jur şi atunci o să înţelegi că impresia ta că ai timp e o idioţenie. Nu există supravieţuitori pe acest pământ! – Pov-215

◄— Exista o condiţie prestabilită pentru mersul până la acei copaci, a continuat el. Luptătorul trebuia să meargă calm, neafectat. Paşii lui trebuiau să fie siguri şi fermi, ochii lui să privească drept înainte, liniştiţi. El trebuia să coboare fără să se împiedice, fără să se întoarcă să se uite înapoi şi, mai presus de toate, fără să fugă. .....

— Dacă voi doi vă decideţi să vă întoarceţi pe acest pământ, a spus don Genaro, va trebui să aşteptaţi ca nişte adevăraţi luptători până când sarcinile voastre vor fi îndeplinite. Aşteptarea aceea este foarte asemănătoare cu mersul luptătorului din poveste. Vedeţi, luptătorul nu mai avea la dispoziţie timp uman şi la fel sunteţi şi voi. Singura diferenţă constă în cine ţinteşte în voi. Cei care ţinteau în luptător erau chiar camarazii lui. Dar ceea ce vă ţinteşte pe voi este necunoscutul. Singura voastră şansă este să fiţi desăvârşiţi. Trebuie să aşteptaţi fără să cereţi recompense. Şi trebuie să vă folosiţi toată puterea personală pentru realizarea sarcinilor.

Dacă nu acţionaţi ireproşabil, dacă începeţi să tremuraţi şi să deveniţi disperaţi şi neliniştiţi, veţi fi loviţi fără milă de ţintaşii rapizi din necunoscut.

Dacă, pe de altă parte, desăvârşirea şi puterea voastră personală sunt atât de dezvoltate încât sunteţi capabili să vă realizaţi sarcinile, atunci veţi obţine promisiunea puterii. Şi care este acea promisiune? veţi întreba. Este o promisiune pe care puterea o face oamenilor, ca fiinţe luminoase. Fiecare luptător are o soartă diferită, aşa că nu există nici o modalitate de a vă spune care va fi acea promisiune pentru fiecare dintre voi. – Pov-306

◄— Aţi învăţat că coloana vertebrală a unui luptător este să fie modest şi eficient ..... Acum vă spun că pentru a rezista la ceea ce se află în faţa voastră în ziua aceea, veţi avea nevoie de toată răbdarea de care sunteţi capabili. – Pov-307

◄..... un luptător nu poate evita durerea şi mâhnirea, ci numai perseverenţa de a se complace în ele. – Pov-307-308

◄— Un luptător ia notă de durerea sa, dar nu se complace niciodată în ea, a spus don Juan. – Pov-309

◄Ţi-am spus de nenumărate ori că modul cel mai potrivit de viaţă e cel al luptătorului. Îngrijorează-te şi gândeşte-te înainte să iei o decizie, dar după ce ai luat-o, eliberează-te de gânduri şi griji; vor mai fi un milion de alte decizii de luat. Acesta e comportamentul luptătorului. – Real-59

◄Pentru a deveni om al cunoaşterii trebuie să fii un luptător, nu un copil plângăreţ. Trebuie să te străduieşti fără să cedezi, fără plângeri, fără eschivări, până când „vezi”, doar ca să realizezi atunci că nimic nu contează. – Real-107

◄Doar un luptător poate supravieţui. Un luptător ştie că aşteaptă şi ştie ce aşteaptă; iar în timp ce aşteaptă, el nu doreşte nimic şi astfel orice lucru, cât de mic, pe care-l primeşte, este mai mult decât îi trebuie. – Real-170

◄— Trebuie să-l uiţi complet pe paznic înainte de a te îmbarca pe drumul „vederii”, a spus.

— Cum poate fi uitat paznicul?

— Un luptător trebuie să-şi folosească voinţa şi răbdarea pentru a uita. De fapt, un luptător n-are la îndemână decât voinţa şi răbdarea lui, şi cu ele poate construi tot ce doreşte. – Real-173

◄Când luptătorul a obţinut răbdarea, se află în drum spre voinţă. Ştie cum să aştepte. Moartea stă cu el pe rogojină, sunt prieteni. Moartea îl sfătuieşte, în moduri misterioase, cum să aleagă, cum să trăiască strategic. – Real-181

◄Un luptător nu se abandonează în faţa nici unui lucru, nici chiar în faţa morţii lui. – Real-213

◄.....un luptător nu este niciodată vulnerabil, nu stă niciodată în drum ca să fie făcut bucăţi. În felul acesta, reduce la minimum şansele de neprevăzut. – Real-214

◄— Ideea mea este că toată strategia ta nu poate fi de nici un folos într-o astfel de situaţie.

— Oh, dar bineînţeles că poate! Dacă cineva m-ar aştepta cu o puşcă cu lunetă, pur şi simplu n-aş apărea pe acolo. – Real-215

◄Cred că părinții tăi te-au lezat făcându-te răsfățat şi moale şi predispus la şovăială. Spiritul unui luptător are o singură predispoziție – să lupte – şi fiecare luptă e ca o ultimă bătălie a luptătorului pe pământ. De aceea, viitorul contează foarte puțin pentru el. În ultima lui bătălie pe pământ, un luptător îşi lasă spiritul să zboare liber şi limpede. Iar pe măsură ce poartă lupta, ştiind că voința lui e impecabilă, luptătorul râde şi râde. – Real-251

◄Ea constă din şase elemente care se întrepătrund. Cinci dintre ele sunt denumite însuşirile luptătorului: stăpânirea de sine, disciplina, răbdarea, alegerea momentului potrivit şi *voința*. Ele sunt specifice luptătorului care îşi asumă efortul de a se debarasa de orice importanță de sine. Cel de-al şaselea element, poate cel mai important dintre toate, ține de lumea exterioară şi se cheamă micul tiran. – Focul-29

◄— Ți-am explicat că noii vizionari vor să fie liberi. Iar libertatea are cele mai devastatoare implicații. Printre aceste implicații se număra şi aceea că luptătorii trebuie să caute schimbarea cu orice scop. – Focul-133

◄Luptătorii se pregătesc să fie conştienți şi ating conştiința totală numai când nu se mai cred importanți. Doar atunci când sunt nimic devin totul. – Focul-147

◄Oricum ar fi, menirea luptătorilor pe lume este aceea de a se antrena pentru a fi martori, pentru a înțelege misterul existenței noastre şi pentru a descoperi ce sunt în realitate. Este cel mai înalt scop al noilor vizionari. – Focul-165

◄— Foarte potrivit, mi-a zis chicotind încântat. Singurul comentariu pe care îl pot face este că un *războinic-călător* se lasă dus de vânt. El se duce oriunde îl poartă curentul. Puterea unui *războinic-călător* este aceea de a fi tot timpul în alertă, de a obține maximum de efect dintr-un impuls minim. Şi, mai presus de toate, puterea lui este de a nu se implica niciodată. Evenimentele au o forță, o gravitate proprie, iar călătorii trebuie să rămână simpli călători. Totul în jurul lor se adresează numai lor. În acest fel, călătorii construiesc sensul fiecărei situații, fără să întrebe cum s-a ajuns acolo.

— Astăzi ți-ai amintit un eveniment care însumează întreaga ta viață, a continuat el. Eşti întotdeauna confruntat cu o situație care este identică cu cea pe care nu ai rezolvat-o niciodată. Nu a trebuit să decizi dacă vei accepta sau nu afacerea murdară a lui Falelo Quiroga. *Infinitatea* ne pune întotdeauna în groaznica poziție de a alege, a continuat el.

Ne dorim *infinitatea* dar, în acelaşi timp, dorim să fugim de ea. – Latura-187

◄— Datorită înclinației sale pentru efectele emoționale, a continuat don Juan, binefăcătorul meu a putut să-mi deplaseze punctul de asamblare suficient ca să-mi inspire două calități de bază ale luptătorilor: efortul susținut şi intenția inflexibilă. – Focul-212

◄— Este de la sine înțeles că cel mai dificil lucru în calea luptătorilor este deplasarea punctului de asamblare, a spus don Juan. Acea mişcare este realizarea scopului luptătorilor. Să mergem mai departe este alt scop.

A repetat că deplasarea punctului de asamblare este totul pentru luptători. Vechii vizionari nu au reuşit să-şi dea seama de acest adevăr. Au crezut că deplasarea punctului era un fel de indiciu care determina poziția lor pe scara valorii. Nu au conceput că fiecare poziție determina ceea ce percepeau. – Focul-212

◄— *Războinicii-călători* nu se plâng niciodată, mi-a zis don Juan. Privesc tot ce le pregăteşte *infinitatea* ca o provocare. Iar o provocare este o provocare. Nu este ceva personal. Nu poate fi privită ca un blestem sau ca o binecuvântare. Un *războinic-călător* fie face față provocării, fie aceasta îl dărâmă. Cu toate astea, parcă e mai fascinant să cîştigi, deci n-ai decît să cîştigi! – Latura-245

◄Lumea vrăjitorilor nu este imuabilă ca lumea vieții de zi cu zi, unde, în momentul în care ai atins un scop, eşti campion pentru totdeauna. În lumea vrăjitorilor, a atinge un scop înseamnă a-ți însuşi cele mai eficiente mijloace pentru a continua lupta care nu se sfârşeşte niciodată. – Latura-251

◄Am mers într-o drumeție, am discutat, deoarece misterul vrăjitoriei trebuie învăluit în lucruri lumeşti. El trebuie să pornească din nimic şi să se întoarcă în nimic. Asta este arta unui *războinic-călător*. Să treacă neobservat prin urechile acului. – Latura-271

◄..... coloana vertebrală a unui *războinic-călător* trebuie să fie umilința şi eficiența; el trebuie să servească fără să aştepte nimic în schimb şi să facă față tuturor lucrurilor care îi sunt pregătite. – Latura-280

◄Don Juan incrustase în conştiința mea una dintre axiomele vrăjitorilor: „Un *războinic-călător* răsplăteşte întotdeauna elegant, generos şi cu cea mai mare uşurință toate serviciile care i se fac. În acest fel el scapă de povara de a fi îndatorat cuiva." – Latura-282

◄Don Juan îmi explică răbdător că singurătatea este inadmisibilă pentru un luptător. Spuse că *războinicii-luptători* se pot baza pe o singură ființă asupra căreia pot să-şi concentreze toată dragostea, toată grija: acest miraculos pământ, mama, matricea, epicentrul a tot ceea ce suntem şi facem; ființa la care ne reîntoarcem cu toții; ființa care permite *războinicilor-luptători* să plece în *călătoria lor finală.* – Latura-301

◄─ Nu o să ne mai întâlnim niciodată, spuse blând. Nu mai ai nevoie de ajutorul meu, şi nici nu mai vreau să ți-l dau, pentru că, dacă meriți să fii un *războinic-călător,* mă vei scuipa în față că ți l-am oferit. Până la un anumit punct, singura bucurie a unui *războinic-călător* este singurătatea lui. Şi nici n-aş vrea ca tu să încerci să mă ajuți. Odată plecat, nu mă mai întorc. Nu te mai gândi la mine, pentru că nici eu nu o să mă mai gîndesc la tine. Dacă eşti, într-adevăr, un *războinic-călător,* fii neclintit! Ai grijă de lumea ta! Onoreaz-o; păzeşte-o cu viața ta! – Latura-303

◄Luptătorii sunt incapabili de compasiune, fiincă lor nu le mai este milă de ei înşişi. Or, fără forța conducătoare a autocompasiunii, compasiunea nu are sens.

─ Vrei să spui că un luptător se bizuie numai pe el însuşi, don Juan?

─ Într-un fel, da. Pentru un luptător totul începe şi se termină cu el însuşi. Totuşi, acest contact cu abstractul îl determină să-şi învingă sentimentul importanței de sine. Atunci Eul lui devine abstract şi impersonal. – Tăcerii-45-46

◄Un luptător, mi-a explicat el, este permanent atent la asprimea comportamentului uman. Un luptător este magic şi neînduplecat, un solitar cu maniere şi gusturi dintre cele mai rafinate, a cărui sarcină pe lume este aceea de a-şi ascuți, dar şi disimula, tăişurile, astfel încât nimeni să nu-i poată bănui neînduplecarea. – Tăcerii-113

◄Silvio Manuel insista ca ei să se resemneze şi să trăiască impecabil, fără speranța de a-şi găsi vreodată libertatea.....

El ajunsese să accepte că la un moment dat, în drumul său, un pesimism de neînvins pune stăpânire asupra luptătorului. Un sentiment de înfrângere, sau poate, mai exact spus, un sentiment de nevrednicie pune stăpânire pe el aproape pe nesimțite. .....

Când a ajuns, în final, să îşi dea seama că binefăcătorul său, cu toată seriozitatea, se resemnase cu eşecul, i-a venit de asemenea şi ideea că decizia luptătorului de a trăi impecabil în pofida oricăror nerealizări nu poate fi declarată drept o strategie care să asigure succesul. ..... Don Juan a spus că, în aceste momente, antenamentul de o viață ia conducerea şi luptătorul intră într-o stare de umilință de nedepăşit; când adevărata sărăcie a resurselor sale umane devine de netăgăduit, luptătorul nu are altă resursă decât de a da înapoi şi a-şi pleca capul. – Darul V-221-222

◄─ Greşeşti. Un luptător nu caută nimic pentru a se mângâia, a spus el pe un ton care nu admitea replică. ..... A spus că un luptător nu poate lăsa nimic în voia şansei, că un luptător acționează, efectiv, asupra viitorului evenimentelor prin forța conştiinței şi a intenției sale intransigente. A spus că dacă aş fi avut intenția fermă de a-l păstra pe acel băiețel, aş fi luat toate măsurile pentru a mă asigura că va rămâne cu mine. Dar după cum se vedea, dragostea mea era mai degrabă un cuvânt, o ieşire inutilă a unui bărbat incomplet. – Cerc-120

MICUL TIRAN

◄─ Micul tiran este un torționar, mi-a răspuns. Cineva care fie deține putere de viață şi de moarte asupra luptătorului, fie, pur şi simplu, îl sâcâie necontenit distrăgându-i atenția de la lucrurile esențiale. – Focul-29

◄Binefăcătorul meu spunea adeseori că este norocos luptătorul care întâlneşte un mic tiran. Ce voia să spună este că ai noroc dacă-ți iese unul în cale, fiindcă nu mai trebuie să pleci în lume şi să-l cauți tu. – Focul-32

◄Ştim că nimic nu poate căli şi disciplina mai bine spiritul unui luptător decât provocarea de a înfrunta oameni imposibil de suportat, care dețin puterea. Numai un spirit disciplinat poate găsi sobrietatea şi seninătatea care îl pot ajuta să reziste tensiunii incognoscibilului. – Focul-32

◄Ingredientul perfect care poate stimula plămădirea inițiatului superb este tiranul cu prerogative absolute. – Focul-33

◄Pentru omul de rând, greşeala fatală este că-l ia pe tiran în serios. – Focul-39

◄Ceea ce-l ajută să-şi țină orgoliul în frâu este un adevăr incontestabil: realitatea există prin interpretarea pe care i-o dăm noi. – Focul-39

◄— Oricine face jocul unui mic tiran îşi semnează condamnarea la moarte. Să acţionezi la mânie, fără să faci apel la control şi disciplină, să uiţi că trebuie să fii răbdător, asta înseamnă să fii înfrânt.

— Ce se întâmplă după ce luptătorii sunt înfrânţi?

— Fie strâng rândurile, fie abandonează căutarea cunoaşterii şi trec pentru totdeauna în tabăra micilor tirani. – Focul-45

◄— Ţi-am spus, a continuat el, că legătura cu micii tirani ajută vizionarii să realizeze o manevră sofisticată: acea manevră constă în mutarea punctelor lor de asamblare. – Focul-127

MOARTEA

◄— Moartea e însoţitorul nostru etern, a spus don Juan cu un aer foarte serios. Se află întotdeauna la stânga noastră, la o lungime de braţ. ..... Ea te-a urmărit întotdeauna. O va face până în ziua în care te va atinge. – Ix-52

◄— Cum te poţi simţi atât de important, când ştii că moartea îţi dă târcoale? – Ix-52

◄Ceea ce trebuie să faci, când eşti nerăbdător, e să te întorci spre stânga şi să ceri un sfat de la moartea ta. Dacă moartea face un semn spre tine sau dacă prinzi o licarire a ei, sau dacă ai doar sentimentul că însoţitorul tău te priveşte, scapi de o mare cantitate de meschinării. –Ix-53

◄De câte ori simţi, aşa cum faci mereu, că totul merge prost şi că eşti pe cale să fii anihilat, întoarce-ţi capul spre moartea ta şi întreab-o dacă este aşa. Moartea îţi va spune că te înşeli; că nu contează nimic în afară de atingerea ei. Moartea ta o să-ti spună: „Încă nu te-am atins!" – Ix-53

◄E la o lungime de braţ. Te poate atinge în orice clipă, aşa că nu ai deloc timp pentru gânduri şi stări fără rost. Nici unul din noi nu are timp pentru asta. – Ix-58

◄— Trebuie să-ţi asumi responsabilitatea că te afli într-o lume ciudată. Ştii, noi suntem într-o lume ciudată. – Ix-103

◄....interesul meu a fost să te conving că trebuie să-ţi asumi responsabilitatea că eşti aici, în această lume minunată, în acest deşert minunat, în acest timp minunat. Am vrut să te conving că trebuie să înveţi să faci să conteze fiecare acţiune, o dată ce eşti aici pentru un timp foarte scurt, de fapt prea scurt ca să fii martor la toate minunăţiile ei.

Am insistat că a fi plictisit de lume, sau a fi în dezacord cu ea este o atitudine umană.

— Atunci schimb-o, a replicat el sec. Dacă nu răspunzi la provocarea asta, eşti ca şi mort. – Ix-103-104

◄Nici eu nu am vrut să mă schimb, exact ca tine. Totuşi, nu îmi plăcea viaţa pe care o trăiam; eram plictisit, exact ca tine. Acum nu îmi mai ajunge. – Ix-104

◄— Nu te speria, a spus el calm. Nu e nimic în lumea asta pe care luptătorul să nu-l înregistreze. Vezi, un luptător se consideră deja mort, deci pentru el nu mai e nimic de pierdut. Tot ce i se putea întâmpla mai rău i s-a întâmplat deja, de aceea el are mintea limpede şi e calm; judecându-l după acţiunile sau cuvintele sale, n-o să-l poţi suspecta niciodată că a fost martor la vreun eveniment. – Pov-37

◄Puterea îţi arată că moartea este ingredientul indispensabil pentru a „trebui" să crezi. Fără conştiinţa morţii, totul este comun, minor. Lumea asta e un mister insondabil doar pentru că moartea ne dă târcoale. – Pov-125

◄.....dacă lucrurile sunt egale, atunci de ce nu am putea alege moartea?

— Mulţi oameni ai cunoaşterii fac asta, a răspuns el. Într-o zi, ei dispar pur şi simplu. Oamenii pot gândi despre ei şi că au fost prinşi în capcană sau au fost ucişi din cauza îndeletnicirilor lor. Ei aleg să moară fiindcă pentru ei nu contează. Pe de altă parte, eu aleg să trăiesc şi să râd, nu pentru că ar conta, ci pentru că asta e înclinaţia naturii mele. Raţiunea pentru care spun că aleg e pentru că „văd", şi nu faptul că aleg să trăiesc; voinţa mea mă face să continui să trăiesc în pofida a tot ceea ce „văd". Acum nu mă poţi înţelege, din cauza obişnuinţei tale de a gândi când priveşti la lucruri şi de a gândi aşa cum gândeşti. – Real-102

◄.....acţiunile unui vrăjitor nu trebuie luate în glumă, pentru că vrăjitorul se confruntă cu moartea la fiecare mişcare. – Real-115

◄Fiecare părticică minusculă de cunoaştere care devine putere are forţa centrală moartea. Moartea dă o ultimă atingere şi tot ceea ce a atins ea devine într-adevăr putere. – Real-178

◄Astfel, pentru a fi un luptător, un om trebuie să fie, în primul rând, pe bună dreptate, perfect conştient de moartea sa. Dar a fi preocupat de moarte te forţează să te concentrezi asupra eului, iar asta te

slăbeşte. Aşadar, următorul lucru de care ai nevoie pentru a fi un luptător este detaşarea. Ideea morţii iminente, în loc să devină o obsesie, devine o indiferenţă. – Real-179

◄— Acum trebuie sa te detaşezi, a spus.

— De ce anume?

— Detaşează-te de tot.

— Este imposibil. Nu vreau să fiu un sihastru.

— A fi un sihastru înseamnă un privilegiu şi nu m-am gândit niciodată la asta. Un sihastru nu este detaşat, deoarece se abandonează benevol acestei practici. Doar ideea morţii conferă unui om destulă detaşare, astfel încât să devină incapabil să se abandoneze oricărui lucru. Doar ideea morţii este aceea care îl face pe om să fie destul de detaşat, ca să nu-şi refuze nimic. ..... Un om detaşat, care ştie că n-are nici o posibilitate de a-şi ţine moartea la distanţă, are doar un singur lucru de opus acesteia; puterea deciziilor sale. El trebuie să fie, ca să spun aşa, un maestru al deciziilor lui. Trebuie să înţeleagă perfect că alegerea sa este responsabilitatea lui şi că, odată ce o face, nu mai este timp pentru regrete sau încriminări. – Real-179-180

◄Când luptătorul a obţinut răbdarea, se află în drum spre voinţă. Ştie cum să aştepte. Moartea stă cu el pe rogojină, sunt prieteni. Moartea îl sfătuieşte, în moduri misterioase, cum să aleagă, cum să trăiască strategic. – Real-181

◄Un luptător nu se abandonează în faţa nici unui lucru, nici chiar în faţa morţii lui. – Real-213

◄Acum, confruntat cu posibilitatea de a închiria o cameră într-un hotel comparabil cu „Eduard al VII-lea", nu ştiam ce să spun sau încotro să mă îndrept.

— Ce vrei să fac eu acolo, don Juan? l-am întrebat eu.

Vrăjitorul foloseşte un astfel de loc pentru a muri acolo, spuse el, uitându-se la mine fără să clipească. Niciodată în viaţa ta nu ai fost singur. Acum este momentul să trăieşti această experienţă. Vei rămâne în camera aceea până vei muri.

Ceea ce îmi cerea el m-a speriat, făcându-mă, în acelaşi timp, să râd.

— Nu că aş avea de gând să o fac, don Juan, am spus eu, dar care ar fi criteriile după care aş înţelege că am murit? Asta, bineînţeles, dacă nu îmi cer să mor fizic.

— Nu, nu vreau ca trupul tău să moară în sens fizic, mi-a spus el. Vreau ca persoana ta să moară. Persoana şi trupul tău sunt două chestiuni complet diferite. În esenţă, persoana ta are foarte puţin de-a face cu trupul tău. Persoana ta este mintea ta şi, crede-mă, mintea ta nu este, de fapt, a ta.

— Ce sunt cuvintele astea fără sens, don Juan, că mintea mea nu este a mea? m-am auzit întrebând cu o nuanţă de nervozitate în glas.

— O să-ţi spun eu într-o zi, dar nu atât timp cât eşti influenţat de prietenii tăi. Modul în care un vrăjitor îşi dă seama că a murit, a continuat el, este că pentru el nu mai contează dacă este singur sau cu altcineva. Ziua în care nu mai tânjeşti după prietenii tăi, pe care îi foloseşti ca pe nişte scuturi, este ziua în care persoana ta a murit. Te interesează să intri în joc? – Latura -129-130

◄Pentru mine, este cheia pentru a înţelege tot şi am să-ţi repet acest lucru până o să-ţi intre bine în cap. .....

— Suntem fiinţe muritoare, a spus el. Nu suntem nemuritori, dar ne purtăm de parcă am fi. Aceasta este marea problemă care ne trage în jos ca indivizi şi care ne va trage în jos într-o bună zi ca specie. – Latura -50

◄Fără o idee clară despre moarte, nu există ordine, cumpătare, frumuseţe. Vrăjitorii se străduiesc să capete această cunoaştere esenţială, care să-i ajute să-şi dea seama cât mai bine că nu există nici un fel de garanţie că viaţa lor va continua dincolo de momentul prezent. Această revelaţie le dă vrăjitorilor curajul de a avea răbdare şi totodată de a acţiona, precum şi curajul de a accepta fără a da dovadă de prostie. – Tăcerii-116

◄Vrăjitorii spun că moartea e singurul nostru duşman demn de luat în seamă, a răspuns el. Moartea e cea care ne pune la încercare. – Tăcerii-118

◄Moartea se arată blândă şi îngăduitoare doar faţă de vrăjitorii luptători. Vrăjitorii luptători pot fi răniţi mortal, şi totuşi, nu simt nici o durere. Iar lucrul cel mai extraordinar este că vrăjitorii pot ţine moartea la distanţă câtă vreme au nevoie.

— Cea mai mare diferenţă între un om de rând şi un vrăjitor este aceea că vrăjitorul îşi comandă moartea cu propria lui viteză, a continuat don Juan. Ca urmare, jaguarul nu mă va sfâşia pe mine. Te va sfâşia pe tine, fiindcă tu nu ai viteza necesară ca să ţii moartea la distanţă. – Tăcerii-200-201

◄Printre altele, a fi un adevărat nagual înseamnă că nu doreşti să dovedeşti nimic în mod special. – Focul-55

◄Don Juan a explicat că lovitura nagualului trebuie să fie dată într-un punct anume, în punctul de asamblare, care variază de la om la om. De asemenea, lovitura trebuie să fie dată de un nagual care *vede*. M-a asigurat că este la fel de inutil să ai puterea unui nagual, să nu *vezi* sau să *vezi*, dar să nu ai puterea unui nagual. În ambele cazuri, se obţin drept rezultat simple lovituri. Un vizionar poate lovi în punctul exact la nesfârşit, fără să aibă puterea de a deplasa conştiinţa, iar un nagual care nu *vede* nu va fi capabil să lovească în punctul exact. – Focul-129

◄Un nagual nu lasă niciodată pe nimeni să ştie cine este, mi-a spus el. Un nagual vine şi pleacă fără să lase nici o urmă. Tocmai această libertate este cea care-l face nagual. – Focul-226-227

◄.....care avea o anumită configuraţie energetică care îl deosebea de ceilalţi vrăjitori. Nu era o deosebire legată de inferioritate sau superioritate, ci era ceva ce ţinea de capacitatea de a fi responsabil. – Latura -85

◄Cea mai exactă definiţie despre ce este un nagual, definiţie pe care o rostise în ziua în care l-am găsit, era aceea că un nagual este gol şi acea goliciune nu reflectă lumea, ci *infinitatea*.

Nimic nu ar fi putut fi mai adevărat decât aceasta atunci când mă gândeam la don Juan. Goliciunea sa reflecta *infinitatea*. Nu era vorba despre nici un fel de zgomot din partea sa sau despre expuneri despre sine. Nu era nici urmă de nevoie de a avea motive de nemulţumire sau remuşcare. Goliciunea sa era goliciuna unui *războinic-călător*, călită până la a nu mai lua nimic de bun. Un *războinic-călător* care nu subestimează şi nu supraestimează nimic. Un luptător tăcut şi disciplinat a cărui eleganţă este desăvârşită, încât nimeni, oricât de mult s-ar strădui să arate acest lucru, nu va reuşi niciodată să găsească punctul în care toată această complexitate s-a contopit. – Latura -91

◄Astfel, primul lucru care i se întâmplă ucenicului vrăjitor este o mutaţie a nivelului de conştiinţă, mutaţie determinată de simpla prezenţă a nagualului. – Tăcerii-125

◄Ceea ce încearcă nagualul cu ucenicii lui este sfărâmarea oglinzii reflectării de sine.

A adăugat că fiecare ucenic este un caz individual şi că nagualul trebuie să lase spiritul să decidă asupra detaliilor.....

Dar există cazuri de persoane, vrăjitori sau oameni de rând care n-au nevoie de nimeni. Ei îşi obţin pacea, armonia, râsul, cunoaşterea direct de la spirit. N-au nevoie de intermediari. Pentru tine şi pentru mine lucrurile stau altfel. Eu sunt intermediarul tău, iar nagualul Julian a fost intermediarul meu. În afară de faptul că oferă o şansă minimă – conştiinţa *intenţiei* – intermediarii contribuie la sfărâmarea oglinzilor reflectării de sine.

Singurul ajutor concret pe care îl capeţi de la mine este acela că eu încerc să-ţi atac reflectarea de sine. Altfel, ţi-ai irosi timpul zadarnic. Acesta este singurul lucru concret pe care l-ai căpătat de la mine.

– Dumneata m-ai învăţat mai mult decât oricine în toată viaţa mea, don Juan, am protestat.

– Te-am învăţat tot felul de lucruri, ca să-ţi captez atenţia, a răspuns el. Cu toate acestea, ai fi gata să juri că învăţăturile mele au fost partea cea mai importantă. Nu-i aşa. Învăţăturile au foarte puţină valoare. Vrăjitorii susţin că deplasarea punctului de asamblare este singurul lucru care contează. Iar această mişcare, după cum ştii foarte bine, depinde de un plus de energie, nu de învăţătură. ..... Când scade importaţa de sine, energia necesitată de aceasta nu mai este consumată. Această energie sporită serveşte atunci drept trambulină care lansează punctul de asamblare, automat şi nepremeditat, într-o călătorie de neconceput.

O dată ce se mişcă punctul de asamblare, mişcarea în sine determină îndepărtarea de reflectarea de sine, fapt care, la rândul său, asigură o verigă clară de legătură cu spiritul. El a comentat că, la urma urmei, reflectarea de sine este principala cauză a desprinderii omului de spirit. .....

– Dificultatea noastră cu această succesiune simplă, a spus el, este că cei mai mulţi dintre noi refuză să accepte că avem nevoie de foarte puţin ca să ne continuăm drumul. Suntem obişnuiţi să aşteptăm învăţăminte, instrucţiuni, călăuze, mentori. Iar când ni se spune că nu avem nevoie de nimeni, nu credem. Devenim neliniştiţi, apoi neîncrezători şi, în final, nervoşi şi dezamăgiţi. Ajutorul de care avem nevoie constă nu în metode, ci în accentuare. Dacă cineva ne face conştienţi că e nevoie să ne restrângem importanţa de sine, acea persoană ne oferă un real ajutor.– Tăcerii-158-160

◄El nu era nici volubil, nici încântător şi binefăcătorul său spusese că un Nagual, în mod obligatoriu, trebuie să fie şi una, şi alta. – Darul V-214

◄─ În comparaţie cu a pierde calitatea de nagual, moartea este un fleac, spusese el cu o notă de autentică pasiune în voce. Teama mea de a pierde nagualul este singurul suport real pe care îl am, pentru că fără el aş fi într-o stare mai rea decât dacă aş fi mort. – Vis-303

NEBUNIA CONTROLATĂ

◄─ E posibil să insişti, să insişti cum trebuie, deşi ştii că tot ceea ce faci e inutil, a spus el zâmbind. Dar întâi trebuie să ştim că acţiunile noastre sunt inutile şi totuşi trebuie să acţionăm ca şi cum nu am şti acest lucru. Asta e nebunia controlată a unui vrăjitor. – Real-93

◄─ Sunt fericit că în sfârşit mă întrebi despre nebunia mea controlată, după atâţia ani, şi totuşi nu mi-ar fi păsat câtuşi de puţin dacă nu m-ai fi întrebat deloc despre ea. Totuşi, am ales să fiu fericit, ca şi cum m-ar interesa că m-ai întrebat, ca şi cum ar conta că mă interesează sau nu. „Asta" este nebunia controlată! – Real-95

◄.....l-am întrebat dacă nebunia controlată însemna cumva că acţiunile lui nu erau niciodată sincere, fiind doar acţiunile unui actor.

─ Acţiunile mele sunt sincere, a spus, dar ele sunt doar acţiunile unui actor. – Real-96

◄Anumite lucruri în viaţă contează pentru tine, pentru că sunt importante; acţiunile tale sunt, bineînţeles, importante pentru tine, dar pentru mine nici un lucru nu mai este important, nici acţiunile mele, nici acţiunile semenilor mei oameni. Eu continui să trăiesc totuşi pentru că am voinţa mea. Pentru că mi-am temperat voinţa de-a lungul vieţii, până când a ajuns să fie curată şi sănătoasă, şi acum pentru mine nu mai contează că nu mă mai interesează nimic. Voinţa mea controlează nebunia vieţii mele. – Real-97

◄─ O dată ce un om învaţă să „vadă", el se află singur într-o lume în care nu există decât nebunie, a declarat don Juan. – Real-98

◄─ Râsul meu, ca tot ceea ce fac, este real, a spus el, dar este de asemenea şi nebunie controlată, pentru că e inutil; nu schimbă nimic şi totuşi râd. – Real-101

◄Cu alte cuvinte, un om al cunoaşterii nu are onoare, familie, nume, ţară, ci numai viaţa de trăit, iar în asemenea circumstanţe, singura lui legătură cu semenii săi este nebunia lui controlată. Astfel, un om al cunoaşterii se străduieşte şi aspiră, şi transpiră, şi gâfâie, iar dacă altcineva îl vede, el e la fel ca oricare alt om, doar nebunia din viaţa lui se află sub control. Nemaifiind nici un lucru mai important decât altul, un om al cunoaşterii îşi alege orice acţiune şi acţionează în acea idee, ca şi cum ar fi importantă pentru el. Nebunia lui controlată îl face să spună că tot ceea ce face e important pentru el şi îl face să acţioneze ca şi cum ar fi aşa, dar ştie că nu este aşa; astfel că atunci când duce acţiunea la capăt, se retrage în pace şi, indiferent dacă acţiunile lui au fost bune sau rele, au dat rezultate sau nu, asta nu mai face parte dintre problemele sale.

─ Un om al cunoaşterii poate alege pe de altă parte să rămână total impasibil şi să nu acţioneze niciodată, şi să se poarte ca şi cum această impasibilitate ar conta pentru el; ar avea dreptate şi în asta, pentru că ar fi, de asemenea, nebunia lui controlată. – Real-103

◄.....nebunia controlată e foarte asemănătoare cu „vederea"; este ceva la care nu te poţi gândi. – Real-104

◄Un om al cunoaşterii simpatizează, asta-i tot. Lui îi place orice sau place pe oricine doreşte, dar îşi foloseşte nebunia controlată pentru a nu fi preocupat de asta. – Real-108

◄Asta e tot ce poţi face, iar asta e nebunie controlată. Dacă l-aş fi privit, l-aş fi văzut cum devine imobil şi aş fi simţit un strigăt în fiinţa mea, pentru că nu-i voi mai vedea niciodată silueta minunată pe acest pământ. În loc de asta, i-am „văzut" moartea, iar în asta nu e nici o tristeţe, nici un sentiment. Moartea lui era egală cu orice altceva.

A rămas o vreme tăcut. Părea să fie trist, dar apoi a zâmbit şi mi-a atins uşor capul.

─ Aşa că poţi spune că atunci când moartea atinge o persoană pe care o iubesc, nebunia mea controlată constă în a-mi schimba ochii. – Real-109

◄Aliatul meu şi Mescalito nu sunt pe aceeaşi treaptă cu noi, fiinţele umane. Nebunia mea controlată se aplică numai mie şi acţiunilor pe care le realizez în compania oamenilor, semenii mei. – Real-110

◄.....nebunia controlată ca fiind arta amăgirii controlate sau arta de a se preface total implicat în acţiunea de moment – de a se preface atât de bine, încât nimeni să nu deosebească prefăcătoria de

realitate. Nebunia controlată nu este doar înşelătorie pură, mi-a spus el, ci şi o complicată modalitate artistică de a te separa de toate, rămânând în acelaşi timp parte integrantă din toate.

─ Nebunia controlată este o artă, a continuat don Juan. O artă foarte neplăcută şi dificil de învăţat. Mulţi vrăjitori n-o au la inimă, nu fiindcă ar fi ceva în neregulă cu ea, ci fiindcă cere extrem de multă energie pentru a fi practicată. – Tăcerii-234

◄─ Când ajungem la vrăjitorie, personalitatea noastră e deja formată, a spus el, ridicând din umeri resemnat, şi tot ce putem face este să practicăm nebunia controlată şi să facem haz de noi înşine. .....

─ Stalkerii care practică nebunia controlată cred că, în materie de personalitate, întreaga omenire se împarte în trei categorii, a spus el, zâmbind .....vrăjitorii descoperiseră că numai reflectarea noastră de sine se încadrează într-una dintre cele trei categorii.

─ Necazul cu noi este că ne luăm în serios, a spus el. Categoria în care se încadrează imaginea noastră de sine contează numai datorită importanţei noastre de sine. Dacă n-ar fi importanţa de sine, n-ar conta deloc din ce categorie facem parte. – Tăcerii-234-236

NON-ACŢIUNEA – OPRIREA LUMII

◄Daca vrei să „opreşti" pe cineva, trebuie sa ramâi în afara cercului care-l presează. Astfel poţi directiona presiunea. – Ix-11

◄Mi-a spus că atunci când alergasem pe deal pentru a-mi salva viaţa, mă aflasem într-o stare perfectă pentru a „opri lumea". În acestă stare erau combinate frica, groaza, puterea şi moartea; el a spus că o astfel de stare ar fi foarte greu de repetat. –Ix-130

◄─ Piatra aceea este piatră din cauza tuturor lucrurilor pe care ştii să i le faci. Eu numesc asta „acţiune". De exemplu, un om al cunoaşterii ştie că piatra asta este piatră datorită „acţiunii", aşa că, dacă el nu vrea ca piatra să fie piatră, tot ce are de făcut este „non-acţiunea". – Ix-225

◄─ Lumea este lume, fiindcă tu ştii „acţiunea" necesară pentru a o face aşa. Dacă nu i-ai cunoaşte „acţiunea", lumea ar fi diferită. ..... fără anumite „acţiuni", nu ar fi nimic familiar în împrejurimi. – Ix-225

◄─ Toate astea sunt adevărate, don Juan?

─ Dacă aş răspunde la întrebarea ta afirmativ sau negativ ar însemna o „acţiune". Dar, deoarece tu înveţi despre „non-acţiune", trebuie să-ţi spun că nu are nici o importanţă dacă este adevărat sau nu. Aici luptătorul are un avantaj asupra omului obişnuit. Pe un om normal îl interesează dacă lucrurile sunt false sau adevărate, în timp ce pe un luptător nu îl interesează. Un om normal procedează într-un anumit mod cu lucrurile despre care ştie că sunt adevărate şi într-un mod diferit cu lucrurile despre care ştie că nu sunt adevărate. Dacă ştie că sunt adevărate, el acţionează şi crede în ceea ce face. Dar dacă ştie că lucrurile nu sunt adevărate, pe el nu-l interesează să acţioneze sau nu crede în ceea ce face. Pe de altă parte, un luptător acţionează în ambele ipostaze. Dacă lucrurile sunt adevărate, el acţionează conform „acţiunii". Dacă lucrurile nu sunt adevărate, el tot va acţiona, dar conform „non-acţiunii". – Ix-228

◄─ Ceea ce s-a oprit ieri în tine a fost ceea ce ţi-au spus oamenii că este lumea. Vezi, oamenii ne spun din clipa în care ne naştem că lumea este aşa şi aşa, şi aşa şi pe dincolo şi, normal, noi nu avem altă şansă decât să vedem lumea aşa cum ne-au spus oamenii că este. – Ix-298

◄Să observi bolovanul pentru a şti ce este un bolovan înseamnă „acţiunea", dar să-i observi umbra înseamnă „non-acţiunea". Umbrele sunt ca uşile, uşile „non-acţiunii". De exemplu, un om al cunoaşterii poate vorbi despre cele mai intime sentimente ale oamenilor, observându-le umbrele. – Ix-233

◄─ Dar cum ar putea apărea sentimentele din umbre, don Juan?

─ Să crezi că umbrele sunt doar umbre înseamnă „acţiune", a explicat el. Credinţa asta este întrucâtva stupidă. Gândeşte-te: totul în lume are încă atâtea necunoscute, încât, evident, trebuie să existe şi în umbre ceva mai mult. În definitiv ceea ce le face să fie umbre este mai exact „acţiunea". – Ix-233

◄Am descris senzaţia neobişnuită pe care o avusesem şi el a spus că fusese obligat să mă întrerupă, pentru că „văzuse" că era gata să mă pierd în ea. A adăugat că era o tendinţă firească a noastră să ne complăcem când apar senzaţii de asemenea natură şi că, procedând astfel, aproape că transformasem o „non-acţiune" în vechea şi familiara mea „acţiune". El a spus că ceea ce ar fi trebuit să fac era să menţin viziunea fără să mă scufund în ea, pentru că, într-un fel „acţiunea" este o manevră de sucombare. –Ix 235

◄Când ai început prima dată să „visezi", îmi foloseai puterea personală, de aceea a fost mai uşor. Acum eşti gol. Dar trebuie să continui să încerci până când o să ai destulă putere personală. Vezi, „visatul" este „non-acţiunea" viselor şi, pe măsură ce vei progresa în „non-acţiunea" ta, o să progresezi şi în „visat". Trucul este să nu încetezi să-ţi cauţi mâinile, chiar dacă nu crezi că ceea ce faci are vreun sens.

De fapt, aşa cum ţi-am mai spus, un luptător nu are nevoie să creadă, pentru că atât timp cât el continuă să acţioneze fără să creadă, el face „non-acţiune”. – Ix-236

◄Tot ce te-am învăţat până acum a fost un aspect de „non-acţiune”, a continuat el. Un luptător aplică „non-acţiunea” tuturor lucrurilor din lume şi totuşi nu pot spune mai mult despre asta decât ţi-am spus astăzi. Trebuie să-ţi laşi corpul să descopere singur puterea şi sentimentul „non-acţiunea”. – Ix-237

◄De exemplu, inelele noastre de putere, al meu şi al tău, sunt agăţate chiar acum la „acţiune” în această cameră. Noi facem camera. Inelele noastre cu putere ţes camera asta pentru a exista, chiar în acest moment. – Ix 251

◄Vezi, a continuat el, fiecare dintre noi ştie „acţiunea” camerelor, pentru că, într-un fel sau altul, am petrecut mult din viţile noastre în camere. Pe de altă parte, un om al cunoaşterii dezvoltă un alt inel al puterii. Eu i-aş spune inelul „non-acţiunii”, pentru că este agăţat de „non-acţiune”. De aceea, cu acest inel, el poate ţese o altă lume. – Ix 251

◄Asta este lumea ta, a spus, indicând spre strada aglomerată de dincolo de fereastră. Eşti un om al acestei lumi. Şi acolo, afară, în lumea aceasta, este terenul tău de vânătoare. Nu există nici un mod de a scăpa de „acţiunea” acestei lumi, aşa că luptătorul nu face altceva decât să transforme lumea lui în terenul său de vânătoare. Ca vânător, un luptător ştie că lumea este făcută ca să fie folosită. Aşa că el foloseşte fiecare bucăţică din ea. Un luptător este ca un pirat, care nu are slăbiciuni în a lua şi a folosi tot ce doreşte, cu menţiunea că pe un luptător nu-l deranjează şi nu se simte insultat când este folosit şi păcălit, la rândul lui. – Ix-253

◄.... o altă procedură: să mă plimb mult, fără să-mi focalizez ochii pe ceva. Recomandarea sa fusese să nu privesc la nimic direct, ci să-mi încrucişez puţin ochii pentru a obţine o imagine periferică despre tot ce-mi apărea în faţa ochilor. El insistase, deşi n-am înţeles atunci, că dacă îţi păstrezi ochii nefocalizaţi asupra unui punct aflat chiar deasupra orizontului, devenea posibil, la un moment dat, să-ţi dai seama că ai o percepţie de o sută optzeci de grade asupra a ceea ce ţi se află în faţa ochilor. M-a asigurat că acest exerciţiu era doar un mod de a-ţi opri dialogul intern. – Pov-22

◄— Ţi-am spus că dialogul interior este cel care ne ţine legaţi de pământ. Lumea e aşa şi aşa, aşa şi pe dincolo, doar pentru că discutăm cu noi înşine despre ea ca fiind aşa.

◄Don Juan a explicat că trecerea în lumea vrăjitorilor se deschide după ce luptătorul a învăţat să-şi oprească dialogul interior. –Pov-22

◄— După cum ştii, punctul crucial al vrăjitoriei este dialogul interior; el este cheia pentru tot. Când luptătorul învaţă să-l oprească, totul devine posibil; pot fi realizate schemele cele mai ciudate; trecerea spre toate experienţele stranii şi supranaturale pe care le-ai avut recent s-a datorat faptului că ai reuşit să-ţi opreşti dialogul interior. – Pov-103

◄Dialogul interior se opreşte în acelaşi fel cum începe: printr-un act de *voinţă*. – Focul-150

◄Spusese că oprirea lumii este la fel de necesară pentru vrăjitori ca scrisul şi cititul pentru mine. Ea constă din introducerea unui element disonant în ţesătura comportamentului cotidian, cu scopul de a stopa fluxul constant al evenimentelor obişnuite – evenimente catalogate în mintea noastră de către raţiune.

Elementul disonant se numeşte „non-acţiune” sau opusul „acţiunii”. – Tăcerii-165

◄El spunea că „visatul” este în mod intrinsec „non-acţiunea” de a dormi. – Darul V-24

PASE MAGICE

◄— Deoarece este imposibil să ne intensificăm energia înnăsută, singura cale deschisă vrăjitorilor din mexicul străvechi era *redirecţionarea* acestei energii. Pentru ei, acest proces de *redirecţionare* începea cu pasele magice şi cu efectul pe care acestea îl aveau asupra corpului fizic. – Pase-12

◄Pentru a putea naviga cu adevărat în necunoscut, ai nevoie de o atitudine plină de curaj, dar nu de nesocotinţă. Pentru a realiza un echilibru între temeritate şi nesocotinţă, un vrăjitor trebuie să fie extrem de sobru, precaut, îndemânatic şi într-o minunată condiţie fizică. – Pase-13

◄Această energie este dislocată din centrii de vitalitate din trup, fiind necesară pentru a se crea un echilibru între vioiciunea minţii şi vigoarea fizică. – Pase-13

◄─ Nu le-a inventat nimeni, mi-a spus el pe un ton aspru. A crede că au fost inventate implică instantaneu intervenţia minţii, ceea ce nu e cazul când e vorba de pasele magice. Mai corect ar fi să spunem că au fost descoperite de vechii şamani. – Pase-20

◄Mişcările conferă stării fizice şi mentale o calitate efemeră, un fel de strălucire, o lumină în ochi. Schimbarea aceasta subtilă este o *înrâurire a spiritului*. Ca şi când cel care execută mişcările restabileşte, prin intermediul lor, o legătură nefolosită cu forţa vieţii care-l susţine. – Pase-23

◄.....prin practicarea lor, şamanii sunt transportaţi, în ceea ce priveşte percepţia, în alte stări în care pot percepe lumea într-un mod ce nu poate fi descris.

◄─ Datorită acestei calităţi, datorită acestei magii, pasele trebuie practicate nu ca exerciţii, ci ca mijloc de a atrage puterea. – Pase-23

◄Pasele magice te fac mai conştient, indiferent de cum le consideri. Cel mai inteligent lucru este să le consideri drept ceea ce sunt: pase magice care, atunci când sunt practicate, îl determină pe cel care le practică să abandoneze masca socializării. ..... Prin executarea mişcărilor, chiar şi întâmplător, mintea noastră se opreşte în loc. – Pase-23

◄El considera că folosirea memoriei kinestezice era o adevărată bonificaţie pe care şamanii o descoperiseră accidental şi care avea minunatul efect de a izgoni zgomotul minţii: *dialogul interior*.

◄─ Atunci când te învăţ pasele magice, urmez tradiţionala metodă a vrăjitorilor, de încetoşare a modului nostru de interpretare liniar. *Saturând* memoria voastră kinestezică, vă creez o cale spre *tăcerea interioară*. .....În timp ce încerci să ţii minte mişcările, trebuie să le faci loc în memoria ta, dând afară alte lucruri. Acesta este efectul pe care-l urmăreau vechii vrăjitori.

Don Juan era convins că, dacă discipolii săi continuau să exerseze cu încăpăţânare pasele magice, în ciuda confuziei ce persistă în minţile lor, vor atinge un prag la care energia redirecţionată va înclina balanţa, şi din acel moment nu va mai exista nici o confuzie în executarea paselor magice. – Pase-35

◄.....important este să practici acea secvenţă a Tensegrităţii pe care ţi-o aminteşti. – Pase-35

Executarea paselor magice, aşa cum sunt ele arătate în Tensegritate, nu necesită un spaţiu anume sau un interval de timp prestabilit. Totuşi, ele nu trebuie executate în curenţi puternici de aer. ..... Practicarea Tensegrităţii nu trebuie amestecată cu elemente cu care suntem pe deplin familiarizaţi, cum ar fi: conversaţia, muzica sau buletinele de ştiri de la radio sau televizor, oricât de încet ar fi sonorul. – Pase-37

◄.....în muşchii din spate ai coapselor se depozitează istoria personală a fiecărui individ. – Pase-44

◄Fiecare centru de energie din corp indică o concentrare energetică; un soi de vârtej de energie, ca o pâlnie care pare să se rotească în sens invers acelor de ceasornic din perspectiva văzătorului care se uită în această pâlnie. .....

─ Sute, a răspuns. Dacă nu chiar mii! S-ar putea zice că fiinţa umană nu este altceva decât un conglomerat de mii de vârtejuri rotitoare, unele dintre ele mici de tot, cât o gămălie, să zicem, dar foarte importante. Majoritatea vârtejurilor sunt vârtejuri de energie. Energia curge prin ele nestingherită sau rămâne blocată în ele. Există însă şase vârtejuri enorme, care merită o atenţie deosebită. Sunt centri ai vieţii şi vitalităţii. În aceştia energia nu stagnează niciodată, dar uneori cantitatea de energie este atât de mică, încât centrul aproape că nu se roteşte. ..... în funcţie de importanţa pe care le-o acordau şamanii. Primul se găsea în zona ficatului şi vezicii biliare; al doilea, în zona pancreasului şi a splinei; al treilea, în zona rinichilor şi a glandelor suprarenale; al patrulea, în adâncitura de la baza gâtului, în partea din faţă a corpului. Al cincilea – în jurul pântecelui, iar al şaselea – în creştetul capului.

Al cincilea centru, valabil numai pentru femei .....

─ Acest al şaselea centru de energie, mi-a explicat el, nu prea aparţine omului. Ştii, noi, fiinţele umane, suntem, ca să zic aşa, sub asediu. Centrul acela a fost cucerit de un invadator, un prădător nevăzut. Şi singurul mod de a înfrânge acest invadator este întărirea celorlalţi centri. – Pase-106-107

◄.....al patrulea centru, *centrul pentru luarea deciziilor*. – Pase-108

Când trupul uman este perceput ca energie în mod evident, el este compus nu din două părţi, ci din două tipuri diferite de energie: două curente diferite de energie, două forţe opuse şi, în acelaşi timp, complementare care coexistă, oglindind în acest mod structura dual a tot ce se află în marele univers.

Şamanii din Mexicul străvechi acordau fiecăruia din cele două tipuri diferite de energie statutul de trup total şi vorbeau în exclusivitate în termeni de corp stâng şi corp drept. Puneau în mod deosebit accentul pe corpul stâng, deoarece considerau că este cel mai eficient în ceea ce priveşte natura configuraţiei sale energetice, pentru scopurile supreme ale şamanismului. ..... În lumea vieţii de zi cu zi, aceşti doi curenţi sunt amestecaţi într-unul singur: trupul uman, aşa cum îl cunoaştem noi. .....

Don Juan era convins că predominanța corpului drept în această neechilibrată reunire a corpului stâng cu cel drept marchează întreruperea călătoriei conştientizării. Ceea ce pentru noi pare a fi dominația unei părți asupra celeilalte constituia o aberație pentru vrăjitorii din spița sa, pe care ei s-au străduit s-o corecteze. – Pase-160-164

PAŞII – RECAPITULAȚI DE DON JUAN

◄A spus că ocazia cerea ca el să recapituleze fiecare pas pe care îl făcuse în lupta dusă pentru a curăța şi reorganiza insula „tonalului" meu, chiar acolo, în locul de predilecție al binefăcătorului meu. Recapitularea a durat aproape cinci ore şi a fost foarte meticuloasă.

.....

Privirea lupătorului este plasată în ochiul drept al celeilalte persoane. Şi ceea ce face este să-şi oprească dialogul interior, apoi „nagualul" iese la suprafață;

.....

Privitul în ochiul drept al cuiva nu este o privire fixă. Este mai degrabă o prindere viguroasă pe care o faci prin ochiul celuilalt. Cu alte cuvinte, prinzi ceva care se află în spatele ochiului. Trebuie să ai senzația fizică că ții ceva cu „voința" ta.

.....

– Secretul constă în ochiul stâng. Pe măsură ce luptătorul progresează pe drumul cunoaşterii, ochiul său stâng poate vedea totul. De obicei, ochiul stâng al unui luptător are o comportare ciudată; uneori stă tot timpul încrucişat sau devine mai mic decât celălalt sau mai mare, oricum diferit.

.....

adevăratul mod de a merge ..... singurul mod de a opri dialogul interior.

– Cum reuşeşte adevăratul mod de a merge să-ți oprească dialogul intern?

– Plimbându-te într-un anumit mod, saturezi „tonalul". Îl îneci. Vezi, atenția „tonalului" trebuie să fie plasată asupra creațiilor sale. De fapt, este acea atenție care creează ordinea în lume din capul locului; astfel, „tonalul" trebuie să fie atent la elementele lumii sale pentru a o putea susține şi trebuie în primul rând să reții viziunea lumii ca dialog interior.

A continuat că adevăratul mod de a merge este doar un subterfugiu. Luptătorul, întâi prin îndoirea degetelor, atrage atenția asupra brațelor, apoi, privind fără să focalizeze ochii, la un punct în fața sa aflat pe un semicerc care începe de la vârful picioarelor şi se termină deasupra orizontului, inundă „tonalul" cu informație. „Tonalul", fără relația sa directă cu elementele descrierii sale, este incapabil să mai discute cu el însuşi, astfel că devine tăcut.

Don Juan a explicat faptul că poziția degetelor nu contează deloc, că singura preocupare este să atragi atenția asupra brațelor, îndoind degetele în diverse feluri neobişnuite, şi că cel mai important lucru este maniera în care ochii, fiind menținuți nefocalizați, prind un număr enorm de obiecte ale lumii, fără a le clarifica. El a adăugat că în această stare ochii sunt capabili să surprindă detalii care sunt neobservate la o vedere obişnuită.

– Împreună cu adevăratul mod de a merge, continuă don Juan, un profesor trebuie să-l învețe pe ucenic o altă posibilitate, care e mai subtilă: posibilitatea de a acționa fără a crede, fără a aştepta recompense, de a acționa de dragul acțiunii.

.....

– Oprirea dialogului interior este totuşi cheia spre lumea vrăjitorilor, spuse. Restul activităților sunt doar trucuri; tot ceea ce fac ele este să accelereze efectul opririi dialogului interior.

Apoi a spus că erau două activități majore sau tehnici, folosite pentru a accelera oprirea dialogului interior: ştergerea istoriei personale şi visatul.

.....

El a explicat că arta unui profesor este să abată atenția ucenicului de la problemele importante.

.....

îmi atrăsese interesul în jurul conceptului de a „vedea", care, înțeles corect, era acțiunea de a avea de-a face direct cu „nagualul", o acțiune care era un fapt inevitabil al învățămintelor sale, dar o sarcină de neatins ca sarcină în sine.

.....

Ți-am spus că nu greşeai când aveai senzația că erai înşelat. Problema era că tu credeai că acele trucuri aveau drept scop înşelarea „rațiunii" tale. Pentru mine, însemna să-ți distrag atenția sau să o prind, în funcție de cazul cerut.

.....

— Toate acestea există doar datorită atenţiei noastre. Chiar piatra asta unde stăm este o piatră deoarece atenţia noastră a fost forţată să o considere o piatră.

.....

— Ştergerea istoriei personale şi „visatul" trebuie să fie doar un ajutor. Ceea ce necesită un ucenic pentru a fi ponderat este forţă şi cumpătare. De aceea, profesorul introduce comportamentul luptătorului sau existenţa în spiritul luptătorului. Acesta este liantul care uneşte totul în lumea unui vrăjitor. Puţin câte puţin, un profesor trebuie să întărească şi să dezvolte. Fără robusteţea şi echilibrul psihic dat de comportamentul luptătorului nu se poate rezista nicidecum pe drumul cunoaşterii.

.....

A explicat că pentru a ajuta la ştergerea istoriei personale a fost nevoie să fie învăţate alte trei tehnici. Ele erau: pierderea importanţei de sine, asumarea responsabilităţii şi folosirea morţii drept sfetnic. Ideea era că, fără efectul benefic al acestor trei tehnici, ştergerea istoriei personale ar aduce ucenicul la o stare evazivă şi l-ar face să fie extrem de nesigur pe el şi acţiunile sale.

.....

pe de o parte, lumea vrăjitorilor cerea o transformare drastică, iar pe de altă parte, explicaţia vrăjitorilor spune că insula „tonalului" este completă şi că nu poate fi înlăturat de acolo nici un singur element. Atunci, schimbarea nu înseamnă să înlături ceva, ci mai degrabă să alterezi modul consacrat de folosire a acelor elemente.

.....

Ştergerea istoriei personale şi cele trei tehnici adiacente sunt mijloacele vrăjitorilor pentru schimbarea faţadei elementelor de pe insulă. ..... Dar schimbarea faţadelor înseamnă doar că ai desemnat un loc secundar unui fost element important. Compătimirea ta de sine continuă să fie o trasătură a insulei tale, va fi acolo în fundal, în acelaşi mod în care moartea ta iminentă, sau modestia ta, sau responsabilitatea pentru acţiunile tale erau acolo fără a fi folosite vreodată.

.....

mi-am dat seama că descoperirile şi transformările semnificative ale vrăjitorilor erau făcute întotdeauna în stări de conştienţă nealterată.

.....

Plantele acelea conduc ucenicul direct la „nagual", iar aliatul este un aspect al lui. ..... Aliatul este ceva care este în afara acestei viziuni, în afara zonei „raţiunii". El poate fi remarcat doar din centrul „voinţei", atunci când viziunea noastră obişnuită a fost oprită, de aceea este mai potrivit cu „nagualul". Totuşi, vrăjitorii pot învăţa să perceapă aliatul într-un mod foarte complicat şi, făcând asta, ei se cufundă adânc într-o nouă viziune. Astfel, pentru a te proteja de soarta asta, n-am accentuat aliatul aşa cum o fac de obicei vrăjitorii.

.....

Ţi-am prezentat destul din viziunea vrăjitorilor, fără să te las agăţat de ea. Am spus că doar dacă pui două viziuni una lângă alta şi le compari, ajungi la adevărata lume. Am vrut să spun că ajungi la totalitatea eului doar când înţelegi că lumea este mai degrabă o viziune, indiferent că această viziune aparţine omului obişnuit sau vrăjitorului.

.....

Deci, datorită acţiunilor unui adversar pe măsură, un ucenic poate fi ori desfiinţat, ori schimbat radical. ..... Profesorul foloseşte adversarul pe măsură pentru a forţa ucenicul să facă alegerea vieţii sale. Ucenicul trebuie să aleagă între lumea luptătorului şi lumea sa.

.....

Don Juan îmi spusese odată că mi-era frică de oameni şi că învăţasem să mă apăr de ei nedorind nimic. El a spus că a nu vrea nimic era cea mai bună realizare a unui luptător. Totuşi, în prostia mea, lărgisem senzaţia de a nu vrea nimic şi o făcusem să se transforme în a nu-mi plăcea nimic. De aceea, viaţa mea era plictisitoare şi goală.

.....

Ţi-am spus odată că libertatea pe care o are un luptător constă în a acţiona ori ireproşabil, ori ca un tembel. A fi desăvârşit este într-adevăr singura acţiune liberă şi de aceea este adevărata măsură a spiritului luptătorului.

.....

— După ce ucenicul a primit sarcina sa de vrăjitorie, el este gata pentru un alt tip de instrucţie, a continuat. A devenit deja un luptător. În cazul tău, deoarece nu mai erai ucenic, te-am învăţat cele trei tehnici care ajută „visatul": întreruperea rutinelor vieţii, mersul puterii şi „non-acţiunea". ..... „visatul" este încununarea eforturilor vrăjitorilor, folosirea supremă a „nagualului".

.....

Vrăjitorii spun că ne aflăm într-o sferă . Este vorba de o sferă în care suntem plasaţi în momentul naşterii. La început sfera este deschisă, dar apoi începe să se închidă până când ne izolează. Sfera aceea este percepţia noastră. Noi ne trăim în acea sferă toată viaţa. Şi ceea ce urmărim pe pereţii ei este propria noastră reflexie.

.....

– Lucrul reflectat este viziunea noastră despre lume, a spus. Această viziune este la început o descriere, care ne este dată din momentul naşterii, până când atenţia noastră este prinsă de ea şi descrierea devine vedere.

Sarcina profesorului este să rearanjeze viziunea, să pregătească fiinţa luminoasă pentru vremea când binefăcătorul îi va deschide sfera din afară.

.....

Sfera este deschisă pentru a permite fiinţei luminoase o viziune a totalităţii sale, a continuat. Bineînţeles, faptul că-i zicem sferă este doar un fel de a spune, dar în acest caz este un mod exact.

.....

Putem explica mai bine asta, spunând că sarcina profesorului este să cureţe o jumătate de sferă şi să reordoneze cealaltă jumătate. Deci sarcina binefăcătorului este să deschidă sfera pe partea care a fost curăţată. Odată ce sigiliul a fost rupt, luptătorul nu mai este niciodată la fel ca înainte. El deţine comanda asupra întregului său. Jumătate din sferă este centrul suprem al „raţiunii", „tonalul". Cealaltă parte este centrul suprem al „voinţei", „nagualul". Aceasta este ordinea care ar trebui să domine; orice alt aranjament este fără sens şi nepractic, pentru că este împotriva naturii noastre; el ne fură moştenirea magică şi ne reduce la nimic.

.....

misterul sau secretul explicaţiei vrăjitorilor este că are de-a face cu deschiderea aripilor percepţiei. – Pov-252-275

◄Am de gând să vă dezvălui un secret de luptător. Poate că-i puteţi spune predilecţia unui luptător. .....

– Viaţa unui luptător nu poate fi rece şi singuratică şi lipsită de sentimente, a spus, pentru că se bazează pe afecţiunea şi devotamentul lui, consacrarea sa celor iubiţi. Şi cine, puteţi întreba, este cel iubit? O să-ţi arăt acum. .....

– Doar dacă iubeşti pământul acesta cu pasiune neîncetată, îţi poţi elibera tristeţea, a spus don Juan. Un luptător este întotdeauna voios, pentru că iubirea lui este nealterabilă şi ţinta ei, pământul, îl îmbrăţişează şi-i dăruieşte cadouri de neconceput. Tristeţea aparţine doar acelora care urăsc chiar lucrul care dă adăpost fiinţei lor.

Don Juan a mângâiat iar pământul cu tandreţe.

– Această fiinţă minunată, care este vie până în cele mai adânci cotloane şi înţelege orice sentiment, m-a răcorit, m-a lecuit de durerile mele şi, în final, când am înţeles total dragostea mea pentru ea, m-a învăţat libertatea. .....

Explicaţia vrăjitorilor nu poate elibera deloc spiritul. Uitaţi-vă la voi doi. Aţi ajuns la explicaţia vrăjitorilor, dar nu are nici o importanţă că o ştiţi. Sunteţi mai singuri ca niciodată, pentru că fără dragostea neclintită faţă de fiinţa care vă dă adăpost, singurătatea înseamnă solitudine.

Doar dragostea pentru acea fiinţă splendidă poate da libertate spiritului unui luptător; şi libertatea este voioşie, competenţă şi renunţare în faţa oricăror adversităţi. Asta este ultima lecţie. Este lăsată întotdeauna pentru ultimul moment, pentru momentul de solitudine totală, când un om se află faţă în faţă cu moartea sa şi cu solitudinea sa. Doar atunci are sens. – Pov-311-314

PUNCTUL DE ASAMBLARE

◄– Punctul de asamblare al omului apare în jurul unei zone definite a coconului, pentru că îl comandă Vulturul, a spus el. Dar locul exact este determinat, de obicei, de acte repetate. Mai întâi, învăţăm că se poate afla acolo şi apoi îl comandăm chiar noi să fie acolo. Comanda noastră devine comanda Vulturului şi acel punct este fixat în locul respectiv. Gândeşte-te cu multă grijă la următorul lucru: comanda noastră devine comanda Vulturului. Vechii vizionari au plătit scump pentru această descoperire. Vom reveni mai târziu asupra acestui aspect. – Focul-138

◄– Ce se întâmplă cu cei ale căror puncte de asamblare îşi pierd rigiditatea? m-am interesat eu.

– Dacă nu sunt luptători, a spus el, zâmbind, cred că şi-au pierdut minţile. Aşa cum ai crezut şi tu, o dată, că înnebuneşti. Dacă sunt luptători, ştiu că au înnebunit, dar aşteaptă răbdători. Vezi, să fii

sănătos fizic şi psihic înseamnă să ai un punct de asamblare nemişcat. Când se deplasează înseamnă practic că nu mai eşti în minţile tale.

A spus că luptătorii ale căror puncte de asamblare s-au deplasat au două opţiuni. Una este aceea să admită că sunt bolnavi şi să se poarte anormal, reacţionând emoţional la lumile ciudate la care sunt obligaţi să fie martori de către forţa de deplasare; iar alta este să rămână impasibili, neafectaţi, ştiind că punctul de asamblare revine întotdeauna la poziţia sa iniţială.

— Şi dacă punctul de asamblare nu revine la poziţia sa iniţială? am întrebat.

— Atunci, acei oameni sunt pierduţi, a spus el. Fie sunt nebuni incurabili, pentru că punctele lor de asamblare nu vor mai putea niciodată să asambleze lumea aşa cum o ştim, fie sunt vizionari unici, care şi-au început mişcarea către necunoscut.

— Ce determină dacă sunt una sau alta?

— Energia! Impecabilitatea! Luptătorii impecabili nu-şi pierd firea. Rămân neatinşi. Ţi-am spus de multe ori că luptătorii impecabili pot *vedea* lumi înspăimântătoare fără să fie afectaţi. În clipa imediat următoare ei sunt capabili să spună o glumă, să râdă cu prietenii lor, cu străinii.

I-am explicat atunci ceea ce îi spusesem de multe ori, anume că ceea ce mă făcea să cred că sunt bolnav erau nişte experienţe senzoriale dezbinatoare, pe care le avusesem ca urmare a ingerării unor plante halucinogene. Am trecut prin stări de tulburări spaţiale şi temporale, cu neplăcute pierderi de concentrare, viziuni şi halucinaţii de locuri şi oameni la care mă zgâiam de parcă ar fi existat cu adevărat. Nu puteam să nu mă gândesc că-mi pierd minţile.

— Conform canoanelor obişnuite, îţi pierdeai, într-adevăr, minţile, a spus el. Dar, din punct de vedere al vizionarilor, nu era o mare pierdere. Pentru un vizionar, mintea nu este altceva decât autoreflecţia inventarului unui om. Dacă pierzi acea autoreflecţie, dar nu şi baza, trăieşti, practic, o viaţă infinit mai puternică decât dacă ai fi păstrat-o. – Focul-139-140

◄A continuat spunând că motivul de discordie al noilor vizionari era acela că, pe parcursul evoluţiei noastre, de îndată ce lumina conştiinţei se concentrează asupra benzii de emanaţii a omului şi selectează o parte din ele, pentru a le scoate în evidenţă, ea intră într-un cerc vicios. Cu cât scoate mai mult în evidenţă anumite emanaţii, cu atât mai stabil este punctul de asamblare. Se poate spune deci că acea comandă a noastră devine comanda Vulturului. Este de la sine înţeles că, atunci când conştiinţa noastră evoluează în atenţie primă, comanda este atât de puternică, încât este un adevărat triumf să spargi cercul şi să deplasezi punctul de asamblare. – Focul-142

◄.....dialogul interior este ceea ce ţine punctul de asamblare în poziţia sa iniţială. – Focul-150

◄— Îţi dădeam plante energizante, ca să-ţi deplasezi punctul de asamblare, a continuat don Juan. Sigur, plantele energizante au acest efect; dar foamea, oboseala, febra şi alte lucruri de acest gen pot avea un efect similar. Omul obişnuit greşeşte crezând că rezultatul unei deplasări este pur mental. Nu este, după cum poţi să confirmi chiar tu. – Focul-152

◄Pe ambele margini ale benzii de emanaţii umane există o ciudată acumulare de deşeuri, un morman incalculabil de rebuturi. Acesta este un depozit morbid şi sinistru. El avea mare valoare pentru vechii vizionari, dar nu şi pentru noi. ..... Pe marginea dreaptă întâlnim viziuni nesfârşite de activitate fizică, violenţă, crimă, senzualitate. Pe marginea stângă, găsim spiritualitatea, religia, pe Dumnezeu. Genaro şi cu mine ţi-am mutat punctul de asamblare pe ambele margini, ca să-ţi oferim o viziune de ansamblu a deşeurilor umane. – Focul-153

◄Această „luare a caimacului" este atât de reală, încât uităm că am construit-o, comandând punctelor noastre de asamblare să apară acolo unde apar. Uităm că sunt reale pentru noi, pentru că noi am comandat să le percepem reale. Avem puterea să luăm caimacul aliniamentelor, dar nu ne putem proteja de propriile noastre comenzi. – Focul-157

◄.....de îndată ce punctul de asamblare se deplasează dincolo de o anumită limită, poate asambla lumi complet diferite de cea pe care o cunoaştem. – Focul-159

◄Experienţa mea cu Catalina a întârziat întoarcerea noastră în sudul Mexicului. Mă descătuşase în mod incredibil. M-am disociat, în starea mea normală de conştiinţă. Parcă-mi pierdusem punctul de referinţă. Mă descurajasem. I-am spus lui don Juan că-mi pierdusem până şi dorinţa de a mai trăi.

Stăteam pe veranda casei lui don Juan. Maşina mea era plină cu saci şi ne pregăteam de plecare, dar eram atât de disperat, încât am început să plâng.

Don Juan şi Genaro au râs până le-au dat lacrimile. Cu cât eram mai disperat, cu atât mai mare era bucuria lor. În cele din urmă, don Juan m-a făcut să mă transfer în starea de conştiinţă elevată şi mi-a explicat că râsul nu era o lipsă de respect din partea lor, ci o experienţă sinceră a fericirii de a mă vedea înaintând pe cărarea cunoaşterii.

─ O să-ți spun ce ne spunea nagualul Julian când ajungeam unde eşti tu, a continuat don Juan. În felul acesta vei şti că nu eşti singur. Ceea ce ți se întâmplă ție se întâmplă oricui stochează destulă energie pentru a arunca o privire necunoscutului.

Mi-a explicat că nagualul Julian obişnuia să le spună că fuseseră evacuați din casele în care stătuseră toată viața. Rezultatul economisirii energiei fusese ruperea de cuibul lor comod, dar îngrozitor de limitat şi plicticos, aflat în lumea vieții de zi cu zi. Deprimarea lor, le-a spus nagualul Julian, nu era atât tristețea pierderii cuibului, cât faptul că trebuia să-şi caute o nouă locuință.

─ Noile locuințe, a continuat don Juan, nu sunt atât de comode. Dar sunt mult mai spațioase.

Ordinul tău de evacuare a venit sub forma unei adânci deprimări, o pierdere a dorinței de a mai trăi, la fel cum ni s-a întâmplat şi nouă. Când ne-ai spus că nu mai vrei să trăieşti, nu ne-am putut stăpâni râsul.

─ Acum, ce o să se întâmple cu mine? m-am interesat.

─ Trebuie să găseşti alt loc, folosind limbajul adecvat, mi-a răspuns don Juan.

Pe don Juan şi pe don Genaro i-a cuprins din nou euforia. Fiecare dintre declarațiile şi remarcile lor îi făceau să râdă isteric.

─ Este foarte simplu, a spus don Juan. Noul tău nivel de energie va crea un nou loc, care să-ți adăpostească punctul de asamblare. Iar dialogul luptătorilor, pe care-l porți cu noi de fiecare dată când suntem împreună, va solidifica această nouă poziție. – Focul-170-171

◄.....*visatul* era în sine cel mai eficient mod de a deplasa punctul de asamblare. – Focul-190

◄..... poziția punctului de asamblare dictează cum ne comportăm şi ce simțim. – Focul-217

Inamicul şi, în acelaşi timp, prietenul nostru este dialogul interior sau inventarul nostru. Fii un luptător; închide-ți dialogul interior: fă-ți inventarul şi apoi aruncă-l! Noii vizionari au realizat inventare minuțioase şi apoi au râs de ele. Fără inventar, punctul de asamblare se eliberează. – Focul-273

◄─ Orice mişcare a punctului de asamblare seamănă cu moartea, a spus el. Totul în noi se deconectează, apoi se reconectează la o sursă mult mai puternică. Această amplificare a energiei este resimțită ca o insuportabilă anxietate.

─ Ce trebuie să fac când se va întâmpla aşa ceva? am întrebat.

─ Nimic, a răspuns el. Doar să aştepți. Explozia de energie va trece. Periculos e când nu ştii ce se întâmplă în interiorul tău. O dată ce ştii, nu există un real pericol. – Tăcerii-151

◄În cazul vrăjitorilor, rememorarea este modul de a recupera toată informația stocată în mişcarea punctului de asamblare.

Intensitatea este rezultatul spontan al mişcării punctului de asamblare, a continuat el. De exemplu, tu trăieşti aceste momente mai intens decât ai face-o în mod normal, deci în realitate stochezi intensitate. Într-o zi vei retrăi acest moment deplasându-ți punctul de asamblare exact pe locul în care se găseşte acum. Iată cum stochează informații vrăjitorii. – Tăcerii-231

PUTERE

◄─ La această oră a zilei, în asfințit, nu e vânt. La ora asta este doar putere. – Ix-84

◄─ E adevărat. Protecția puterii te învăluie ca pe un cocon. Un vânător poate sta în câmp deschis şi nu-l va deranja nici un coiot sau pumă, sau vreo insectă lipicioasă. Puma poate veni până la nasul vânătorului să-l miroasă, iar dacă vânătorul nu se mişcă, puma va pleca. Îți pot garanta asta. Pe de alta parte, dacă vânătorul vrea să fie remarcat, tot ce are el de făcut, este să stea pe vârful unui deal în timpul asfințitului şi puterea îl va căuta şi îl va sâcâi toată noaptea. De aceea dacă vânătorul vrea să călătorească noaptea sau dacă vrea să rămână treaz, el trebuie să se lase remarcat de vânt. În asta constă secretul marilor vânători. A fi disponibil şi indisponibil la o anumită cotitură a drumului. – Ix-86

◄─ Puterea este ceva cu care are de-a face luptătorul, a spus el. La început este o afacere incredibilă şi îndepărtată; este greu chiar să te gândeşti la ea. Asta se întâmplă acum cu tine. Apoi puterea devine o problemă serioasă; poți să nu o ai sau poate să nu-ți dai seama cu adevărat că există, totuşi ştii că ceva este, ceva care înainte nu era de remarcat. Apoi puterea se manifestă ca ceva necontrolabil care vine asupra eului tău. Pentru că nu este posibil să-ți spun cum vine sau cum este cu adevărat. Nu este nimic şi totuşi face să apară minuni chiar în fața ochilor tăi. Iar în final, puterea este ceva aflat în tine însuți. Ceva care controlează acțiunile tale şi totuşi este la comanda ta. – Ix-122

◄Apoi, forțele te-au ghidat iar şi mi-au spus să te învăț să trăieşti viața impecabilă a unui luptător. Se pare că nu poți. Dar cine poate spune? Noi suntem la fel de misterioşi şi de înfricoşători ca lumea asta de nedesluşit, aşa că cine poate spune de ce eşi capabil? – Ix-125

◄— Autocompătimirea nu se potriveşte cu puterea, a spus el. Atitudinea unui luptător reclamă ca acesta să aibă control asupra lui însuşi şi, în acelaşi timp, să se abandoneze. – Ix-137

◄— Când ajungi să vânezi puterea, nu există nici un plan. Vânatul puterii sau vânătoarea în sine sunt la fel. Un vânător vânează ceea ce se iveşte, astfel încât el trebuie să fie permanent într-o stare de atenție maximă. – Ix-149

◄— Puterea este ceva foarte ciudat. Pentru a o avea şi a o comanda, trebuie să ai putere cu care să începi. Totuşi, este posibil să o aduni încetul cu încetul, până când vei avea destulă putere pentru a susține singur o bătălie a puterii. – Ix-164

◄Astfel, a te aventura în necunoscut fără putere este o prostie. Nu poți afla decât moartea. – Ix-164

◄Vezi, o parte din arta unui luptător constă în a face ca lumea să dispară pentru un motiv anume şi apoi s-o restabilească pentru a continua să trăiască. – Ix-165

◄Un luptător nu întoarce niciodată spatele puterii fără a mulțumi pentru favorurile primite. – Ix-166

◄— Vânarea puterii este o afacere foarte ciudată, a spus. Nu există nici un plan anterior. Asta este excitant în afacerea asta. Un luptător procedează totuşi ca şi cum ar avea un plan, pentru că el are încredere în puterea lui personală. El ştie sigur că aceasta o să-l facă să se manifeste în cea mai potrivită manieră. – Ix-191

◄Vreau să spun că orice fel de frunze te-ar ajuta, dacă persoana care ți le dă are putere personală. Ceea ce te-a ajutat astăzi a fost puterea, nu frunzele. – Ix-196

◄Don Juan mi-a explicat răbdător că el îşi putea folosi puterea personală cum dorea, la tot ce voia el, dar dacă era vorba de a o da altei persoane, era inutil dacă acea persoană nu o folosea pentru propria căutare de putere personală. – Ix-197

◄Îți trebuie putere chiar şi pentru a concepe ce este puterea. Asta am încercat să-ți spun tot timpul. Dar ştiu că nu înțelegi, nu pentru că nu vrei, ci pentru că ai foarte puțină putere personală. – Ix-197

◄.....un luptător acționează ca şi cum ar şti ce face, când, de fapt, el habar n-are.
..... Un luptător este invulnerabil când are încredere în puterea lui personală, indiferent cât de mică sau de mare este. – Ix-201

◄— Dar cum pot acumula putere personală?

— O faci trăind în modul în care ți-am recomandat. Încetul cu încetul, îți vei închide toate punctele de slabiciune. Nu trebuie să te preocupe modalitatea, pentru că puterea găseşte întotdeauna o cale. Priveşte-mă pe mine. Când am început să învăț comportamentul luptătorului, n-am ştiut că acumulam putere. Exact ca şi tine, credeam că nu fac nimic special, dar nu era aşa. Puterea are particularitatea de a nu se lăsa remarcată atunci când s-a acumulat. – Ix-212

◄El mi-a repetat în şoaptă, de mai multe ori, la urechea dreaptă că „a nu face ceea ce ştiam cum să fac" era cheia spre putere. – Ix-215

◄El a replicat că o dată ce ajungi să deții un anumit nivel de putere personală, exercițiul sau oricare alt tip de antrenament este inutil, întrucât tot ce-ți trebuie ca să fii într-o formă impecabilă este să te angajezi în „non-acțiune". – Ix-232

◄Nu contează ce dezvălui sau ce ții în tine. Tot ce facem, tot ce suntem, stă în puterea noastră personală. Dacă avem destulă, un singur cuvânt dezvăluit ar fi suficient pentru a ne schimba viața. Dar dacă nu avem destulă putere personală, ne pot fi dezvăluite şi cele mai minunate părți de înțelepciune, dar revelația nu va avea nici cea mai mică importanță.

Apoi şi-a coborât glasul, ca şi cum mi-ar fi destăinuit un secret.

— Îți voi dezvălui probabil cea mai importantă cunoaştere pe care o poate exprima cineva. Să văd ce poți face cu ea. Ştii că, exact în acest moment, eşti înconjurat de eternitate? Şi ştii că poți folosi această eternitate, dacă doreşti? .....

— Ştii că te poți extinde pentru totdeauna în orice direcție am arătat? Ştii că un moment poate fi o eternitate? Asta nu e o ficțiune; e un fapt, dar numai dacă amplifici şi foloseşti momentul acela pentru a atinge totalitatea sinelui pentru totdeauna şi în orice direcție.

M-a privit.

— Nu ştiai acest lucru înainte, a spus el zâmbind. Acum îl ştii. Ți l-am dezvăluit, dar nu contează, pentru că nu ai destulă putere personală ca să foloseşti revelația aceasta. Totuşi, dacă ai fi avut destulă putere, doar cuvintele mele ar fi fost de ajuns ca să-ți aduni tot sinele şi să scoți partea esențială a lui din granițele în care se află.

A venit lângă mine şi m-a lovit în piept cu degetele; a fost o atingere foarte uşoară.

— Astea sunt granițele despre care vorbesc. Poți ieși din ele. Suntem un sentiment, o conștiință îngrădită aici.

M-a lovit pe umeri cu amândouă mâinile. Carnetul şi creionul mi-au scăpat pe jos. Don Juan a pus piciorul pe carnet şi m-a privit, apoi a început să râdă.

L-am întrebat dacă-l deranja faptul că luam notițe. Mi-a spus pe un ton liniştitor că nu şi-a luat piciorul de pe carnet.

— Suntem ființe luminoase, a spus, clătinând ritmic din cap. Iar pentru o ființă luminoasă contează doar puterea personală. Dar dacă mă întrebi ce este puterea personală, trebuie să-ți spun că explicația mea nu va explica nimic. – Pov-17

◄A trebuit să împrumut o găleată de la unul dintre fotografii din parc pentru a-ți biciui „nagualul" ca pe un câine rău, pentru a reveni la locul său. „Tonalul" trebuie protejat cu orice preț. Coroana trebuie să-i fie luată, dar el trebuie să rămână ca supraveghetor protejat.

Orice amenințare asupra „tonalului" conduce întotdeauna la moartea lui. Şi dacă moare „tonalul', la fel se întâmplă şi cu omul. Din cauza slăbiciunii lui inerente, „tonalul" este distrus uşor şi, astfel, una din laturile artei de echilibrare a luptătorului este să facă „nagualul" să apară la suprafață pentru a susține „tonalul". Spun că este o artă, deoarece vrăjitorii ştiu că doar prin sprijinirea înfocată a „tonalului" poate apare „nagualul". Înțelegi ce vreau să spun? Această sprijinire se cheamă putere personală. – Pov-175

◄El singur nu ți-a cauzat nici un rău. Dar cunoaşterea e putere şi, în clipa în care omul a luat-o pe drumul cunoaşterii, el nu mai e răspunzător pentru ceea ce se poate întâmpla celor care vin în contact cu el. – Real-45

◄Atunci când un vrăjitor încearcă să „vadă", el încearcă să câştige putere. – Real-115

◄— Trebuie să înveți să devii în mod deliberat disponibil şi indisponibil, a spus el. După cum se desfăşoară viața ta acum, eşti nedorit de disponibil tot timpul. – Ix-86

◄— Arta vânătorului este să devină inaccesibil, a spus el. În cazul acelei fete blonde, ar fi însemnat ca tu să devii un vânător şi să o întâlneşti cu chibzuință. Nu aşa cum ai făcut tu. Ai stat cu ea zi de zi, până când singurul sentiment care a rămas a fost plictiseala. – Ix-90

◄— Să fii inaccesibil înseamnă să te atingi de lumea din jurul tău cu economie. Nu trebuie să mănânci cinci prepelițe; mănânci doar una. Nu strici plantele doar ca să faci un grătar. Nu te expui puterii vântului decât dacă este necesar. Nu foloseşti şi nu storci oamenii până n-a mai rămas nimic din ei, în special pe cei pe care îi iubeşti. – Ix-90

◄— Să fii indisponibil înseamnă să eviți în mod deliberat extenuarea ta şi a celorlalți. – Ix-90

◄— Un vânător ştie că va avea mereu ceva în capcane, aşa că nu se îngrijorează. Să te îngrijorezi înseamnă să devii accesibil, nedorit de accesibil. Iar odata ce te îngrijorezi, te agăți de orice cu disperare, iar odată ce te agăți, eşti expus la extenuare sau rişti să extenuezi tu orice sau pe oricine de care te agăți.

I-am spus că în viața mea de zi cu zi, e de neconceput să devii inaccesibil.....

— Ți-am spus deja că a fi inaccesibil nu înseamnă să te ascunzi sau să fii secretos, a spus el calm. Nu înseamnă că nu mai poți vorbi cu oamenii. Un vânător îşi foloseşe lumea cu economie şi cu delicatețe, indiferent că lumea înseamnă lucrusi sau plante, sau animale, sau oameni, sau putere. Un vânător are legături strânse cu lumea lui şi totuşi el este inaccesibil aceleiaşi lumi. – Ix-90-91

◄....să-ți dai seama că un vânător bun ştie un lucru mai presus de toate – el cunoaşte obiceiurile prăzii sale. Asta îl face un vânător bun. – Ix-96

◄Un vânător bun nu prinde vânat pentru că pune capcane sau pentru că a studiat obiceiurile prăzii sale, ci pentru că el însuşi nu are rutine. .... el e liber, fluid, imprevizibil. – Ix-96

RECAPITULAREA

◄— Premisa vrăjitorilor este că, pentru a aduce ceva în interiorul a altceva, trebuie să existe spațiul necesar pentru a-l depozita, mi-a zis. Dacă eşti plin până-n gât cu problemele vieții cotidiene, nu mai există spațiu pentru nimic nou. Acel spațiu trebuie construit. Înțelegi ce vreau să-ți zic? Vrăjitorii timpurilor străvechi credeau că *recapitularea* vieții creează acest spațiu. Şi, desigur, chiar asta face, şi încă multe altele. Modul în care vrăjitorii realizează *recapitularea* este foarte strict, a continuat. Metoda constă în a face o listă cu toate persoanele pe care le-au întâlnit, din prezent până la începutul vieții. Odată această listă terminată, iau persoana din capul listei şi îşi aduc aminte de tot ceea ce pot despre acea

persoană. Şi când zic totul, mă gândesc la absolut tot, fiecare detaliu. Este mai bine să *recapitulezi* din prezent înspre trecut, deoarece amintirile prezentului sunt mai proaspete şi, astfel, capacitatea de a-ţi reaminti se ascute. În aceste momente, practicanţii folosesc o tehnică de respiraţie. Inspiră încet, clătinându-şi inperceptibil capul, de la dreapta la stânga; expiră în acelaşi fel.

Mi-a zis că inspiraţia şi expiraţia trebuie să fie naturale. Dacă sunt prea rapide, poţi provoca ceea ce el a numit respiraţie obositoare: respiraţie care te face să respiri mai lent după aceea pentru a-ţi calma muşchii. – Latura-169-170

◄*Puterea recapitulării*, mi-a zis don Juan, este tocmai aceea că stârneşte toate gunoaiele din viaţa noastră şi le aduce la suprafaţă. – Latura-173

◄Vrăjitorii aflaseră un adevăr uriaş despre forţele universului: marea întunecată a conştientizării nu doreşte decât experienţele noastre de viaţă, nu forţa noastră vitală. – Latura-175

◄─ *Recapitularea* are o opţiune secretă, mi-a zis don Juan. Exact cum ţi-am spus că există o opţiune secretă a morţii, opţiune pe care numai vrăjitorii o pot alege. În cazul morţii, opţiunea secretă este că fiinţele ar putea să-şi păstreze forţa vitală şi să predea numai conştientizarea, produsul vieţilor noastre. În *cazui recapitulării,* opţiunea secretă, pe care numai vrăjitorii o pot alege, este să-şi dezvolte adevărata minte.

─ Amintirile care te bîntuie nu pot veni decât din adevărata ta minte. Cealaltă minte, pe care o avem şi o împărtăşim cu toţii este, aş zice eu, un model ieftin: de putere modestă, o singură dimensiune pentru toţi. Dar acesta este un subiect pe care îl vom discuta mai târziu. Acum este în joc introducerea unei forţe dezintegratoare. Cu toate acestea, nu este vorba despre o forţă care te dezintegrează pe tine - nu asta am vrut să zic. Ea dezintegrează ceea ce vrăjitorii numesc *instalaţia străină,* care există în tine, ca şi în fiecare fiinţă umană. Efectul forţei care se pogoară asupra ta şi care dezintegrează *instalaţia străină* este că îi scoate pe vrăjitori din cadrul sintaxei lor. – Latura 198

◄Fiecare dintre retrăririle tale devine mai vie şi mai înnebunitoare, deoarece, după cum ţi-am spus deja, ai intrat într-un proces ireversibil. Adevărata ta minte iese la lumină, se trezeşte dintr-o stare îndelungată de letargie. Te cere *infinitatea,* a continuat el. Oricare dintre mijloacele pe care le foloseşte ca să-ţi arate asta nu poate avea alt motiv, altă cauză sau altă valoare decît aceasta. Oricum, tu trebuie să fii pregătit pentru atacurile violente ale *infinităţii.* Trebuie să fii în permanenţă pregătit pentru o lovitură de o putere fantastică. Acesta este felul chibzuit şi sănătos în care un vrăjitor se confruntă cu *infinitatea.* – Latura-204

◄Recapitularea vieţii, activitate pe care o desfăşoară vrăjitorii, reprezintă cheia deplasării punctelor lor de asamblare. – Tăcerii-129

◄Florinda a explicat că „recapitularea" era punctul forte al „stalkerilor", aşa cum „corpul din vis" este punctul forte al „visătorilor". – Darul V-287

◄Ea a spus că „stalkerii" folosesc cuşti sau coşciuge de pământ pentru a se închide în ele în timp ce trăiesc, mai degrabă decât să îşi amintească fiecare moment din vieţile lor. Raţiunea pentru care „stalkerii" trebuie să recapituleze vieţile lor într-o manieră atât de completă este că darul Vulturului pentru om include dorinţa lui de a accepta un surogat în loc de conştiinţa originală, dacă un astfel de surogat este o replică perfectă. Florinda a explicat că deoarece conştiinţa este hrana Vulturului, el poate fi satisfăcut cu o recapitulare perfectă în locul conştiinţei.

Florinda mi-a dat fundamentele recapitulării. A spus că primul pas este o refacere scurtă a tuturor incidentelor din vieţile noastre care vor fi supuse examinării preliminare.

Al doilea pas este o recapitulare mai detaliată, care începe la un moment care poate fi momentul precedent clipei când „stalkerul" s-a aşezat în cuşcă şi teoretic se poate întinde până la momentul naşterii.

Ea m-a asigurat că o recapitulare perfectă poate schimba un luptător la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât controlul total al „corpului din vis". În această idee, „visatul" şi „stalkingul" te duc la acelaşi rezultat, intrarea în a treia atenţie. – Darul V-287-288

◄Florinda a spus că binefăcătorul ei o pusese să scrie o listă de evenimente care să fie retrăite. I-a spus că procedura începe cu o respiraţie iniţială. „Stalkerii" încep cu bărbia pe umărul drept şi inhalează încet în timp ce îşi rotesc capul într-un arc de o sută optzeci de grade. Respiraţia se termină pe umărul stâng. Odată ce se termină inhalaţia, capul se reîntoarce la o poziţie relaxată. Ei expiră privind drept în faţă.

Apoi „stalkerul" ia evenimentul din capul listei şi rămâne pe el până când au fost refăcute toate sentimentele incluse în ele. Pe măsură ce „stalkerul" îşi aminteşte sentimentele investite în evenimentele pe care le reface, el inspiră încet, mişcându-şi capul de pe umărul drept pe cel stâng. Funcţia acestei

respirații este să acumuleze energie. Florinda a declarat că corpul luminos creează în mod constant filamente subțiri ca o pânză de păianjen, care sunt proiectate în afara masei luminoase, filamente produse de orice fel de emoții. De aceea, orice situație de interacțiune, sau orice situație în care se investesc sentimente, este potențial drenată pentru corpul luminos. Respirând de la dreapta spre stânga în timp ce-şi amintesc un eveniment, „stalkerii", prin magia respirației, adună filamentele lăsate în urmă. Următoarea respirație este de la stânga la dreapta şi este o expirație. Cu ea, „stalkerii" ejectează filamentele lăsate în ei de alte corpuri luminoase incluse în evenimentul care este refăcut. – Darul V-289

◄Florinda a spus că unul dintre rezultatele unei recapitulări detaliate este râsul sincer când eşti față în față cu repetiția plictisitoare a înfumurării, care este miezul întregii interacțiuni umane. – Darul V-290

◄Florinda a spus că binefăcătorul ei considera cele trei tehnici de bază ale „stalkingului" – cuşca, lista de evenimente ce trebuie recapitulate şi respirația „stalkerului" – ca fiind cele mai importante sarcini pe care le poate realiza un luptător. Binefăcătorul o învățase că o recapitulare profundă este cea mai rapidă metodă de a pierde forma umană. De aceea, este mai uşor pentru „stalkeri", după ce şi-au recapitulat viețile, să se folosească de toate „non-acțiunile" persoanei, ca ştergerea istoriei personale, pierderea importanței de sine, ruperea obiceiurilor şi altele. – Darul V-290-291

◄La această listă se adaugă amintirile legate de evenimente impersonale în care nu sunt implicați indivizi, dar care trebuie examinate deoarece au, într-un fel sau altul, legătură cu persoana pe care o recapitulăm. – Pase-126

◄Pretindea că recapitularea este şiretlicul prin care vrăjitorii produc deplasări minuscule, dar constante, ale punctului de asamblare. Spunea că punctul de asamblare – sub impactul revizuirii acțiunilor şi simțămintelor din trecut – se mişcă continuu între poziția lui actuală şi poziția pe care a avut-o când s-a întâmplat evenimentul recapitulat. – Vis-183

SOBRIETATE – NEÎNDUPLECARE

◄Forța interioară înseamnă un sentiment de impasibilitate aproape de indiferență, un sentiment de comoditate, dar, mai ales, însemna o tendință profundă spre cercetare şi înțelegere. Noii vizionari au numit aceste caracteristici sobrietate. .....o viață impecabilă în sine duce inevitabil la sobrietate, iar aceasta, la rândul ei, duce la mişcarea punctului de asamblare. – Focul-193-194

◄Un luptător, mi-a explicat el, este permanent atent la asprimea comportamentului uman. Un luptător este magic şi neînduplecat, un solitar cu maniere şi gusturi dintre cele mai rafinate, a cărui sarcină pe lume este aceea de a-şi ascuți, dar şi disimula, tăişurile, astfel încât nimeni să nu-i poată bănui neînduplecarea. – Tăcerii-113

◄─ Dar pentru a-şi folosi strălucirea ochilor, ca să mute punctul de asamblare propriu sau pe al altcuiva, a continuat el, vrăjitorii trebuie să fie neînduplecați. Adică trebuie să fie familiarizați cu poziția specifică a punctului de asamblare numită locul lipsei de compasiune. Acest lucru este valabil în special pentru naguali. – Tăcerii-135

◄Pentru un vrăjitor, neînduplecarea nu înseamnă cruzime. Neînduplecarea este contrariul autocompasiunii sau al importanței de sine. Neînduplecarea înseamnă cumpătare. – Tăcerii-155

STALKING

◄Pentru un efect maxim, stalkingul avea nevoie de un cadru ideal: erau necesari mici tirani, investiți cu autoritate şi putere. – Focul-190

◄Una dintre marile manevre ale stalkerilor constă în punerea în contradicție a misterului cu prostia în fiecare din noi.

A explicat că practicile stalkingului nu sunt ceva demn de posedat; de fapt, li se pot aduce multe obiecții. Ştiind acest lucru, noii vizionari şi-au dat seama că ar fi contrar interesului oricui să discute sau să practice principiile stalkingului în starea normală de conştiință. – Focul-202

◄Scopul stalkingului cuprinde două aspecte: primul, să deplasezi punctul de asamblare cât mai constant şi sigur posibil şi nimic nu poate face acest lucru mai bine decât stalkingul; al doilea, să imprimi principiile la un nivel atât de profund, încât să se evite inventarul uman, deoarece este o reacție naturală să refuzi şi să judeci ceva care poate fi contrar rațiunii. – Focul-202

◄M-a asigurat că, prin povestirea sa, voia doar să ilustreze modul în care acționează stalkerii şi motivele pentru care o fac.

─ Nagualul Julian a fost unul dintre stalkerii de modă veche. A fost un stalker nu atât datorită circumstanțelor vieții, ci pentru că aşa îi stătea în fire.

Don Juan a explicat că noii vizionari *au văzut* că există două grupuri principale de ființe umane: cei cărora le pasă de alții şi cei cărora nu le pasă. Între aceste extreme au văzut un amestec nesfârşit a celor două. Nagualul Julian aparținea categoriei de oameni cărora nu le pasă; don Juan l-a categorisit ca aparținând categoriei opuse.

─ Dar nu mi-ai spus tu că nagualul Julian era generos, că îşi dădea şi cămaşa de pe el?

─ Da, sigur, mi-a răspuns don Juan. Nu numai că era generos, era, de asemenea, deosebit de fermecător. Te cucerea. Era totdeauna profund şi sincer interesat de toți din jurul lui. Era bun, deschis şi dădea tot ce avea oricui avea nevoie sau oricui se întâmpla să-l îndrăgească. Era, la rândul lui, iubit de toți oamenii, pentru că, în calitate de maestru stalker, le transmitea adevăratele sale sentimente: nu dădea doi bani pe nimeni.

Nu am spus nimic, dar don Juan şi-a dat seama că nu credeam, ba chiar eram tulburat de ce spusese. A chicotit şi a clătinat din cap dintr-o parte în alta.

─ Ăsta este stalkingul, a spus el. Vezi, nici n-am început să povestesc despre nagualul Julian şi eşti deja tulburat. A izbucnit în râs când am încercat să-i explic ce simțeam. Nagualului Julian nu-i păsa de nimeni, a continuat el. De asta putea ajuta oamenii. Şi îi ajuta; le dădea şi cămaşa de pe el, pentru că nu dădea doi bani pe ei.

─ Vrei să spui, don Juan, că cei care îşi ajută aproapele sunt aceia cărora nu le pasă de ei? l-am întrebat eu complet uluit.

─ Aşa spun stalkerii, mi-a răspuns el, zâmbind radios. De exemplu, nagualul Julian era un vindecător celebru. A ajutat mii şi mii de oameni, dar nu s-a lăudat niciodată cu asta. A lăsat oamenii să creadă că o femeie vizionară din grupul său era vindecătorul.

Dacă ar fi fost un om căruia îi păsa de ceilalți, ar fi cerut să fie înțeles. Cei cărora le pasă de alții, le pasă şi de ei şi cer recunoaştere, acolo unde este cazul.

Don Juan a spus că el, deoarece aparținea categoriei celor care le pasă de aproapele lor, n-a ajutat niciodată pe nimeni. Generozitatea i s-a părut stânjenitoare. N-a putut nici măcar să conceapă să fie iubit, aşa cum era nagualul Julian, şi s-ar fi simțit prost să-şi dea cămaşa de pe el.

─ Îmi pasă atât de mult de aproapele meu, a continuat, încât nu fac nimic pentru el. Nu aş şti ce să fac. Aş avea mereu senzația că îmi impun voința asupra lui prin darurile mele.

Evident, am preîntâmpinat asemenea sentimente cum fac luptătorii. Orice luptător poate avea succes la oameni, aşa cum avea nagualul Julian, cu condiția să-şi deplaseze punctul de asamblare într-o poziție în care nu contează dacă oamenii îl plac, nu-l plac sau îl ignoră. Dar nu este acelaşi lucru.

Don Juan a spus că, atunci când şi-a dat seama prima oară de principiile stalkerilor, aşa cum făceam eu atunci, a fost cât se poate de tulburat. Nagualul Elias, care semăna foarte mult cu don Juan, i-a explicat că stalkerii ca nagualul Julian sunt lideri înnăscuți. Pot ajuta oamenii să facă orice.

─ Nagualul Elias a spus că aceşti luptători pot ajuta oamenii să se vindece, a continuat don Juan, sau îi pot ajuta să se îmbolnăvească. Îi pot ajuta să găsească fericirea sau tristețea. I-am sugerat nagualului Elias ca, în loc să spună că aceşti luptători ajută oamenii, să afirme că îi influențează. Dar el a susținut că nu este doar atât, pentru că oamenii se adună în jurul lui. Don Juan a chicotit şi m-a privit fix. Se citea o sclipire răutăcioasă în ochii lui. E ciudat felul în care stalkerii au stabilit ce *văd* la oameni, nu? m-a întrebat el. – Focul-203-206

◄Metoda mea de învățare este mai apropiată de ceea ce consideri învățare. Necesită foarte multe cuvinte. Merg până la extrem cu vorbitul. Nagualul Julian mergea până la extrem cu stalkingul.

Don Juan a spus că vizionarii aveau două metode de învățare. Le cunoştea pe amândouă.

O prefera pe cea în care trebuia să explici totul şi să-l laşi pe celălalt să cunoască dinainte cursul acțiunii. Era un sistem care genera libertate, alegere şi înțelegere. Pe de altă parte, metoda binefăcătorului său era mult mai coercitivă şi nu lăsa posibilitatea alegerii sau înțelegerii. Marele său avantaj era acela că obliga luptătorii să trăiască direct conceptele vizionarilor, fără nici un fel de elucidare intermediară. – Focul-210

◄─ Aceasta este metoda stalkerului, a continuat don Juan. Generează nu numai înțelegere, ci şi o conştientizare totală. De exemplu, mi-a trebuit o viață să înțeleg ce îmi făcuse când mă pusese să fac față aliatului, deşi mi-am dat seama de toate acestea, fără nici un fel de explicație, în timp ce trăiam acea experiență. Ți-am spus că Genaro, de exemplu, nu înțelege ce face, dar îşi dă seama. Asta pentru că punctul său de asamblare a fost deplasat prin metoda stalkerilor.

A spus că, dacă punctul de asamblare este deplasat din poziția sa obişnuită prin metoda explicațiilor, ca în cazul meu, se simte întotdeauna nevoia ca cineva să ajute nu numai la dislocarea punctului de asamblare, ci şi la oferirea explicațiilor. Dacă punctul de asamblare este deplasat prin metoda stalkerilor, ca în propriul său caz, sau în cel al lui Genaro, se simte doar nevoia unui act catalitic inițial care mută punctul din locul său. – Focul-211

◄Arta *stalkingului* constă în a învăța toate tainele personajului în care te-ai deghizat, îi spuse Belisario, fără să ia seama la vorbele lui don Juan. Şi trebuie să le înveți în aşa fel, încât nimeni să nu-şi dea seama că te-ai deghizat. Pentru asta trebuie să fii necruțător, şiret, răbdător şi blând. – Tăcerii-76

◄Don Juan mi-a spus că binefăcătorul lui îl inițiase zilnic în cele patru stări de spirit ale *stalkingului* şi că insistase ca don Juan să înțeleagă că neînduplecarea nu însemna asprime, şiretenia nu însemna cruzime, răbdarea nu însemna neglijență, iar blândețea nu însemna naivitate.

Îl mai învățase că aceste patru etape trebuia exersate şi perfecționate, până când deveneau atât de fireşti, încât nici nu puteau fi remarcate. El credea că femeile erau *stalkere* înnăscute. ..... Fii neînduplecat, dar fermecător, îmi spunea el. Fii şiret, dar binevoitor. Fii răbdător, dar activ. Fii blând, dar ucigător. Numai femeile sunt în stare de aşa ceva. Dacă un bărbat se poartă astfel, vorbim despre pedanterie. – Tăcerii-78

◄.....înainte de orice altă încercare pe calea cunoaşterii, este necesar ca luptătorii să învețe *stalkingul*: în continuare ei trebuie să învețe să *intenționeze* şi abia apoi îşi pot mişca punctul de asamblare după cum doresc. – Tăcerii-89

◄─ Primul principiu al *stalkingului* este că un luptător practică *stalkingul* pe el însuşi, a spus el. El practică *stalkingul* pe el însuşi cu neînduplecare, cu şiretenie, cu răbdare şi cu blândețe.

Am vrut să râd, dar nu mi-a lăsat răgaz. Foarte pe scurt, a definit *stalkingul* ca fiind arta de a folosi comportamentul în chipuri cu totul noi, pentru scopuri specifice. După spusele lui, comportamentul uman normal din viața de zi cu zi e rutină. Orice comportament care se abate de la rutină determină un efect neobişnuit asupra ființei noastre totale. Acest efect neobişnuit este ceea ce urmăresc vrăjitorii, întrucât el este cumulativ. – Tăcerii-91

◄Mi-a spus că pentru vrăjitori *stalkingul* este temelia pe care construiesc toate celelalte acțiuni ale lor. – Tăcerii-91

◄Vrăjitorii practică *stalkingul* pe ei înşişi în permanență.... – Tăcerii-114

◄*Stalkingul* este o metodă, una foarte simplă. *Stalkingul* este un comportament special care urmează câteva principii. Un comportament tainic, ferit, menit să aplice o lovitură. Iar când practici *stalkingul* pe tine însuți, atunci îți aplici singur lovitura, folosindu-ți propriul comportament cu neînduplecare şi şiretenie. .....

Mi-a explicat că, atunci când conştiința unui vrăjitor ajunge să fie copleşită de greutatea capacității sale perceptive, adică exact ce mi se întâmpla mie, cel mai bun sau poate singurul remediu este acela de a folosi ideea de moarte pentru a da lovitura de *stalking*. – Tăcerii-115

◄.....vrăjitorii practică *stalkingul* pe ei înşişi pentru a se elibera de sub puterea propriilor obsesii. Există multe feluri de a practica *stalkingul* pe tine însuți. Dacă nu vrei să te foloseşti de ideea propriei morți, ca să practici *stalkingul* pe tine însuți, atunci foloseşte poeziile pe care mi le citeşti mie. ..... Îmi aplic o lovitură prin poezie. Ascult şi, în timp ce tu citeşti, îmi încetez monologul interior şi las tăcerea lăuntrică să ia amploare. Atunci, combinația dintre poem şi tăcere aplică lovitura. .....

─ În timp ce aud cuvintele, mi-a spus don Juan după ce am terminat de citit, simt că omul acela *vede* esența lucrurilor, iar eu pot *vedea* odată cu el. Nu-mi pasă despre ce e vorba în poezie. Mă interesează doar sentimentul pe care mi-l dă nostalgia poetului. – Tăcerii-116-117

◄.....sunetul şi înțelesul cuvintelor au supremă importanță pentru *stalkeri*. Ei folosesc cuvintele ca pe nişte chei cu care deschid orice încuietoare. Prin urmare, e nevoie ca *stalkerii* să-şi declare scopul înainte de a-l atinge. Dar ei nu-şi pot dezvălui de la bun început scopul real, aşa că trebuie să-şi aleagă cuvintele cu grijă, ascunzându-şi adevărata intenție. – Tăcerii-227

◄Nagualul Julian i-a explicat că ochiul omenesc era obişnuit să se concentreze doar asupra trăsăturilor esențiale şi că aceste trăsături esențiale sunt cunoscute dinainte. Astfel, arta stalkerilor constă din crearea unei anumite impresii, prin prezentarea unor anumite trăsături, pe care stalkerii ştiu că ochii privitorilor nu au cum să nu le remarce. .....că nagualul Elias susținea că aparența era esența nebuniei controlate, iar stalkerii creau aparența intenționând-o mai curând decât realizând-o cu ajutorul recuzitei. Recuzita crea înfățişări artificiale, pe care ochiul le percepea drept false. Din acest punct de vedere, aparența era exclusiv o practică a stalkerilor.....

Don Juan a spus că aceste detalii comportamentale şi multe altele făcuseră din Tulio un personaj de neuitat. De fapt, era atât de lesne de uitat, încât, pentru a-l proiecta pe Tulio în fața lui don

Juan şi a celorlalţi ucenici ca pe un ecran, oricare din cei patru bărbaţi avea nevoie să insinueze doar o singură trăsătură, iar don Juan şi ucenicii completau instantaneu portretul. – Tăcerii-246-248

◄.....primele trei prevederi ale regulii pentru „stalkeri" .....

Prima prevedere a regulii este că tot ceea ce ne înconjoară este un mister impenetrabil.

A doua prevedere a regulii este că noi trebuie să încercăm să dezlegăm aceste mistere, dar fără a spera să reuşim vreodată asta.

A treia, că un luptător, conştient de misterul impenetrabil care îl înconjoară şi conştient de datoria lui de a-l dezlega, îşi ia locul corect printre mistere şi se priveşte pe sine însuşi drept un mister. Consecvent, pentru un luptător nu există final la misterul de a fi, indiferent că a fi înseamnă a fi o pietricică, sau o furnică, sau el însuşi. Asta este modestia luptătorului. Eşti egal cu tot ceea ce te înconjoară. – Darul V-279

◄— Primul principiu al artei „stalkingului" este că luptătorul îşi alege terenul de luptă, a spus. Un luptător nu intră niciodată în luptă fără să cunoască împrejurimile. .....

— Să laşi deoparte tot ce nu este necesar este al doilea principiu al artei „stalkingului".....

.....orice bătălie este o bătălie pentru viaţă. Acesta este al treilea principiu al artei „stalkingului". Un luptător trebuie să fie dornic şi gata să-şi spună ultima rezistenţă [and ready **to make his** last stand here and now] aici şi acum. Dar nu într-un mod descreierat. .....

.....al patrulea..... Relaxează-te, abandonează-te ţie însuţi, nu-ţi fie teamă de nimic. Doar atunci, puterile care ne ghidează vor deschide drumul şi ne vor ajuta. Doar atunci.

.....al cincilea principiu.....

— Când este faţă în faţă cu probleme pe care nu le poate rezolva, luptătorul se retrage pentru o clipă, a spus. Îşi lasă mintea să rătăcească. Îşi ocupă timpul cu altceva. Orice altceva.

.....al şaselea principiu: luptătorii comprimă timpul; chiar şi o secundă contează. Într-o luptă pentru viaţa ta, o secundă este o eternitate; o eternitate care poate decide viitorul. Luptătorii tind să reuşească, de aceea ei comprimă timpul. Luptătorii nu risipesc nici o clipă. – Darul V-278-281

◄.....şi, în final, i-a arătat că un „stalker" nu se arată niciodată în prim-plan. ..... El avea întotdeauna una dintre femeile sale luptătoare în faţă, în timp ce se plimba liber printre pacienţi, pretinzând să fie unul dintre ei, sau se dădea drept un bătrân nebun care mătura constant frunzele uscate cu o mătură făcută de mână..... Mulţumită acestui lucru, el era capabil să evite sau să pareze anumite conflicte. Dacă era o dispută, nu era niciodată îndreptată asupra lui direct, ci spre faţada sa, femeia luptător. – Darul V-291

◄Nebunia controlată nu înseamnă să tragi oamenii pe sfoară. Înseamnă, aşa cum a explicat-o binefăcătorul meu, că luptătorii aplică cele şapte principii de bază ale artei „stalkingului" la tot ceea ce fac, de la cele mai neînsemnate noţiuni ale vieţii, la situaţii mortale.

Aplicarea acestor principii aducea trei rezultate. Primul este că „stalkerii" învaţă să nu se ia niciodată în serios; ei învaţă să râdă de ei înşişi. Dacă nu ţi-e frică să fii nebun, poţi înşela pe oricine. Al doilea este că „stalkerii" învaţă să aibă o răbdare nelimitată. „Stalkerii" nu se grăbesc niciodată; ei nu freamătă niciodată. Şi al treilea este că un „stalker" învaţă să aibă o capacitate nelimitată de improvizaţie. – Darul V-292

◄— Un *stalker* impecabil poate transforma orice în pradă. Nagualul mi-a spus că ne putem vâna chiar şi slăbiciunile. .....

— În acelaşi mod în care dai târcoale prăzii. Îţi urmăreşti rutinele până când cunoşti toată acţiunea slăbiciunilor tale, şi apoi le culegi precum ai scoate un iepure din cuşcă. .....

Don Juan spusese că orice obişnuinţă este în esenţă o acţiune şi că o acţiune are nevoie de toate părţile componente pentru a putea funcţiona. – Cerc-218

TĂCEREA

◄*Tăcerea interioară*, a continuat el, este poziţia din care pleacă totul în vrăjitorie. Cu alte cuvinte, tot ceea ce facem conduce spre acea stare care, ca orice altceva din lumea vrăjitorilor, nu se descoperă decât dacă o forţă gigantică ne provoacă. – Latura -124

◄Don Juan m-a asigurat că *tăcerea interioară* este calea care duce la o adevărată suspendare a judecăţii – la un moment când informaţia senzorială care emană din univers încetează să mai fie interpretată de simţuri: un moment când cunoaşterea încetează să mai fie forţa care, prin repetiţie şi folosire, decide natura lumii.

— Vrăjitorii au nevoie de *un punct de ruptură* pentru ca acțiunea *tăcerii interioare* să se declanşeze, a spus don Juan. Punctul de ruptură este ca mortarul pe care zidarul îl pune între cărămizi. Doar atunci când mortarul se întăreşte devin şi cărămizile o structură. – Latura -126

◄— Nu, nu, a spus el, râzând. Căderi nervoase au persoanele care se simt bine cu ele însele. Vrăjitorii nu sunt persoane. Ce vreau să spun este că, la un moment dat, continuitatea vieții lor trebuie să înceteze pentru ca *tăcerea interioară* să se instaleze şi să devină o parte activă a structurii lor interioare. Este foarte, foarte important, a continuat don Juan ca tu însuți să ajungi la acel *punct de ruptură* sau ca tu să-l creezi artificial şi inteligent.

— Ce vrei să spui, don Juan? am întrebat eu, prins fiind de raționamentul său fascinant.

— *Punctul de ruptură*, a spus el, constă în a-ți întrerupe viața, aşa cum ți-o ştii tu. – Latura-127

◄— Ai reuşit prin tăcerea interioară, mi-a spus el, bătându-mă pe spate. Ai ajuns la punctul de ruptură. La un moment dat, începusem să îmi pierd speranța. Dar am tot stat pe aici, ştiind că o să reuşeşti. .....

— Nu eşti în vis, mi-a spus el, dar cine sunt eu ca să îți spun asta ție? Vei şti tu însuți într-o bună zi că din *tăcerea interioară* nu se nasc vise, pentru că vei alege să ştii acest lucru. – Latura-137

◄— Înfrânge-ți mila față de tine însuți chiar acum, mi-a cerut el. Înfrânge-ți ideea că eşti rănit şi ce îți mai rămâne?

Ceea ce îmi rămăsese era că le făcusem acestor două femei darul ultim. Şi nu în spiritul încercării de a reînnoi ceva sau de a răni pe cineva, inclusiv pe mine, ci în adevăratul spirit pe care don Juan încercase să mi-l descopere – în spiritul *războinicului-călător* a cărui singură virtute, după cum spusese el, este de a păstra vie amintirea a tot ce l-a marcat şi a cărui singură modalitate de a mulțumi şi de a-şi lua rămas-bun era prin acest act magic de a păstra în tăcerea lui tot ce iubise. – Latura-164

◄— Îți iroseşti timpul, mi-a zis don Juan râzând. Îți garantez că nu vei afla niciodată cum am ajuns de la casa mea la oraşul indienilor yaqui şi de la oraşul yaqui la cel de lîngă calea ferată, şi de la acesta acasă. A existat o fractură în continuitatea timpului. Acesta este rezultatul *tăcerii interioare.*

Mi-a explicat cu răbdare că întreruperea cursului continuității care face lumea comprehensibilă pentru noi reprezintă, de fapt, vrăjitoria. Mi-a spus că în acea zi călătorisem prin *marea întunecată a conştientizării* şi că *văzusem* oamenii aşa cum sunt ei, implicați în treburi omeneşti. *Văzusem* apoi filamentele de energie care legau familii anumite de ființe omeneşti. – Latura-219

◄Nu avem nevoie să ne învețe nimeni vrăjitorie, pentru că, de fapt, nu este nimic de învățat. Ceea ce ne trebuie este ca cineva să ne convingă că la îndemâna noastră se găseşte o putere incalculabilă. .....

— Dar ce facem cu puterea, odată ce am ajuns la ea, don Juan?

— Nimic. Odată ce am ajuns la ea, puterea va folosi singură câmpurile de energie aflate la îndemâna noastră, dar inaccesibile. Atunci începem să *vedem* – adică, să percepem – altceva: nu o lume imaginară, ci una reală şi concretă. Începem să cunoaştem fără a avea nevoie de cuvinte. Iar felul în care folosim această percepție sporită, această cunoaştere fără cuvinte, depinde de temperamentul fiecăruia. – Tăcerii-11

◄El mi-a spus că nu remediile în sine, ci tăcerea lui interioară îmi ținea de cald, iar crengile, pietrele sau frunzele erau simple trucuri pentru a-mi capta atenția şi a mă face să mă concentrez. – Tăcerii-21

◄Într-o bună zi, ordinea ulterioară a abstractului – care înseamnă cunoaşterea fără cuvinte sau edificiul intenției din povestiri – ți se va revela chiar prin aceste relatări. .....

— Ordinea ulterioară a abstractului..... Înseamnă mai curând cunoaşterea abstractului în mod direct, fără intervenția limbajului. – Tăcerii-44

◄Mi-a spus că nagualul Elias credea că dificultatea consta în refuzul nostru de a accepta ideea că poate exista cunoaştere şi în absența cuvintelor care s-o explice. – Tăcerii-50

◄.....esența dificultății noastre de a reveni la abstract constă în refuzul de a accepta că puteam cunoaşte în absența cuvintelor şi chiar a gândurilor. .....

— Cunoaşterea şi limbajul sunt două lucruri distincte.....

— Ți-am spus că despre spirit nu se poate vorbi, a continuat el, fiindcă spiritul nu poate fi cunoscut decât în mod direct. – Tăcerii-51

◄— Cugetă asupra acestui lucru, m-a îndemnat el! Pentru tine nu a contat faptul că m-ai întâlnit pe mine. În ziua în care m-ai întâlnit, ai întâlnit abstractul. Dar cum nu puteai vorbi despre abstract, nu l-ai remarcat. Vrăjitorii întâlnesc abstractul fără a se gândi la el, fără să-l vadă, fără să-l atingă şi fără să-i simtă prezența. – Tăcerii-52

◄Vrăjitorii au o regulă a degetului mare: cu cât punctul de asamblare se mişcă mai în profunzime, cu atât mai puternic este sentimentul că posezi cunoaşterea, dar îţi lipsesc vorbele ca s-o exprimi. Uneori, punctul de asamblare al oamenilor de rând se poate mişca fără o cauză aparentă şi fără ca ei să-şi dea seama, atât doar că devin împleticiţi la vorbă, vagi şi confuzi. – Tăcerii-90

◄.....ideea creştină de alungare din Grădina Edenului i se părea a fi o alegorie pentru pierderea cunoaşterii fără cuvinte, cunoaşterea *intenţiei*. Vrăjitoria era deci o întoarcere la origini, o reîntoarcere în paradis. – Tăcerii-110

◄Vrăjitorii cred că, atunci când omul a devenit conştient că ştia şi a vrut să fie conştient de ceea ce ştia, a pierdut tocmai această ştiinţă. Această cunoaştere fără cuvinte, pe care n-o poţi descrie, este, desigur, *intenţia* – spiritul, abstractul. .....

─ Înseamnă că omul a renunţat la cunoaşterea fără cuvinte, de dragul lumii raţiunii, a răspuns el. Cu cât se agaţă mai mult de lumea raţiunii, cu atât *intenţia* devine mai efemeră. – Tăcerii-149

◄.....explicaţiile nu sunt niciodată inutile, întrucât ni se imprimă în minte, spre folosul nostru imediat sau ulterior, ori ne ajută să pregătim calea spre cunoaşterea fără cuvinte.

Când l-am rugat să vorbească mai în amănunt despre cunoaşterea fără cuvinte, s-a grăbit să răspundă că aceasta este o poziţie generală a punctului de asamblare; în trecut, ea fusese poziţia normală pentru om, dar, din motive imposibil de precizat, punctul de asamblare al omului se deplasase din acel loc specific şi se mutase într-unul nou, numit „raţiune". .....

Mi-a mai spus că „locul lipsei de compasiune", o altă poziţie a punctului de asamblare, este precursorul cunoaşterii fără cuvinte şi că o altă poziţie a punctului de asamblare, numită „locul preocupării" este precursorul raţiunii. – Tăcerii-193

◄─ Ar trebui să fim mai puţin raţionali şi să încercăm să câştigăm bătălia punând jaguarul în imposibilitatea de a ne citi gândurile, a răspuns el. – Tăcerii-195

◄.....jaguarul putea „citi" orice sentimente care pentru noi se dovediseră utile. În cazul manevrei de stârnire a prafului, sentimentul nostru era atât de neobişnuit, încât nu putea crea decât un vid în făptura care-l recepţiona. – Tăcerii-202-203

◄─ Lumea cotidiană constă din două puncte de referinţă, a spus el. De exemplu, ici şi colo, sus şi jos, bine şi rău, şi aşa mai departe. Aşadar, la drept vorbind, percepţia noastră asupra vieţii este bidimensională. Nimic din ce percepem noi nu are profunzime. .....

─ Un vrăjitor îşi percepe acţiunile în profunzime, a replicat don Juan. Acţiunile proprii sunt pentru el tridimensionale. Ele au un al treilea punct de referinţă.

─ Cum ar putea exista un al treilea punct de referinţă? am întrebat eu, uşor agasat.

─ Punctele noastre de referinţă provin în primul rând din percepţia simţurilor noastre, a spus el. Simţurile noastre percep şi diferenţiază ceea ce are pentru noi un caracter imediat. Pornind de la această distincţie esenţială, derivăm şi restul.

Pentru a atinge al treilea punct de referinţă trebuie percepute simultan două locuri. – Tăcerii-213

◄.....existenţa simultană în două locuri este piatra de hotar prin care vrăjitorii marchează momentul în care punctul de asamblare atinge locul cunoaşterii fără cuvinte. Scindarea percepţiei, realizată prin mijloace proprii, este numită mişcarea liberă a punctului de asamblare. – Tăcerii-215

◄Bătrânul nagual i-a spus lui don Juan că puntea fără întoarcere de la cunoaşterea fără cuvinte la raţiune se numeşte „preocupare". Adică, preocuparea pe care adepţii cunoaşterii fără cuvinte o au pentru sursa cunoaşterii lor. Cealaltă punte fără întoarcere, de la raţiune la cunoaşterea fără cuvinte, se numeşte „înţelegere pură". Adică, recunoaşterea omului raţional că raţiunea este doar o insulă într-o mare întinsă, plină de insule.

Nagualul a adăugăt că omul la care funcţionează ambele punţi fără întoarcere este vrăjitor şi se găseşte în contact direct cu spiritul, forţa vitală care face posibile ambele poziţii. – Tăcerii-229-230

◄Don Juan a spus că Nagualul Elias îl asigurase că spiritul nu ascultă decât când vorbitorul i se adresează prin gesturi. Iar gesturile nu sunt semne sau mişcări ale trupului, ci acte de autentic abandon, de generozitate şi umor. Ca gest faţă de spirit, vrăjitorii dau la iveală tot ce este mai bun din ei, oferindu-l abstractului, fără alte cuvinte. – Tăcerii-230

◄─ Du-te acasă şi gândeşte-te la miezul de bază al poveştilor despre vrăjitorie, m-a îndemnat don Juan cu o undă de hotărâre în glas. Sau, mai curând, nu te gândi la el, ci fă-ţi punctul de asamblare să se mişte spre locul cunoaşterii fără cuvinte. Mişcarea punctului de asamblare înseamnă totul, dar, în acelaşi timp, este egală cu zero dacă nu-i o mişcare cumpătată şi controlată. Aşadar, închide uşa reflectării de sine. Caută impecabilitatea şi vei avea energia necesară pentru a ajunge în locul cunoaşterii fără cuvinte. – Tăcerii-251

◄Conform lui don Juan, percepţia umană care funcţionează în condiţii de tăcere interioară este capabilă să atingă niveluri incredibile. Unele dintre aceste niveluri de percepţie sunt lumi în sine, care nu se aseamănă cu lumile la care se ajunge prin visare. Sunt stări indescriptibile, de neexplicat în termenii paradigmelor liniare folosite de starea firească a percepţiei umane pentru explicarea universului. – Pase-148

TONALUL – NAGUALUL

◄Aş spune că „tonalul" şi „nagualul" ţin exclusiv de domeniul oamenilor cunoaşterii. – Pov-132

◄ „Tonalul" este chiar aşa, un protector, un paznic – un paznic care se transformă mai tot timpul într-un gardian. .....

─ „Tonalul" este organizatorul lumii, a continuat. Probabil că cel mai bun mod de a descrie munca lui monumentală ar fi să spun că pe umerii lui apasă sarcina de a pune ordine în haosul din lume. Nu este o exagerare să susţin, aşa cum fac vrăjitorii, că tot ce cunoaştem şi facem noi, ca oameni, este opera „tonalului".

De exemplu, în acest moment, ceea ce este angajat în a încerca să înţeleagă conversaţia noastră este „tonalul" tău; fără el, ar fi doar sunete şi grimase şi nu ai înţelege nici un lucru din ceea ce spun eu.

Aş spune atunci că „tonalul" este un paznic care apără ceva inestimabil, chiar fiinţa noastră. De aceea, o calitate inerentă a „tonalului" este să fie evaziv şi gelos de faptele sale. Şi deoarece înfăptuirile sale sunt de departe cele mai importante părţi ale vieţilor noastre, nu este de mirare că el se transformă, după caz, în fiecare dintre noi, dintr-un paznic într-un gardian. .....

─ Un paznic este deschis la minte şi înţelegător, a explicat. Pe de altă parte, un gardian este un *vigilante*, îngust la minte şi mai tot timpul despotic. .....

─ „Tonalul" este tot ce avem, a continuat. Spune-le pe nume! Toate elementele pentru care avem câte un cuvânt reprezintă „tonalul". .....

─ „Tonalul" reprezintă tot ce cunoaştem, a spus. Eu cred că acesta, prin el însuşi, este un motiv deajuns pentru ca „tonalul" să fie o chestiune copleşitoare. .....

„Tonalul" începe la naştere şi se sfârşeşte la moarte. .....

─ Că „tonalul" face lumea e doar un fel de-a spune. El nu poate crea sau schimba nimic şi totuşi face lumea, pentru că funcţia lui este să judece, să revendice şi să autentifice. Eu spun că „tonalul" face lumea, deoarece el o vede şi o revendică conform regulilor „tonalului". Într-un fel foarte ciudat, „tonalul" este un creator care nu creează nimic. Cu alte cuvinte, „tonalul" formează legile după care el înţelege lumea. .....

Există un „tonal" personal pentru fiecare dintre noi şi există unul colectiv, al tuturor în acelaşi timp, pe care-l denumim „tonalul" timpului. .....

─ „Nagualul" este partea din noi cu care nu avem de-a face deloc. .....

─ „Nagualul" este partea din noi pentru care nu există descriere – nu există cuvinte, nume, sentimente, cunoaştere. .....

„Tonalul" este, aşa cum am spus deja, tot ce credem noi că ar compune lumea, inclusiv Dumnezeu, evident. Dumnezeu nu are altă importanţă decât că este un subiect al „tonalului" timpului nostru. .....

─ În înţelegerea mea, don Juan, Dunmezeu este totul. Nu vorbim despre acelaşi lucru?

─ Nu. Dumnezeu este tot raportat la capacitatea ta de gândire, de aceea, practic vorbind, el este doar un alt subiect de pe insulă. Dumnezeu nu poate fi văzut la dorinţă, despre el se poate doar vorbi. Pe de altă parte, „nagualul" se află la îndemâna luptătorului. Poţi fi martor la el, dar nu se poate vorbi despre el. – Pov-133-138

◄Am mai spus că mi-am pus costumul exact pentru acest scop. Cu el am vrut să-ţi arăt că un luptător îşi tratează „tonalul" într-o manieră foarte specială. Ţi-am arătat că şi costumul este făcut la comandă şi că tot ce am astăzi se potriveşte perfect. Nu este vanitatea mea ceea ce am vrut să-ţi arăt, ci spiritul meu de luptător, „tonalul" meu de luptător. – Pov-147

◄─ Ce înseamnă să vezi un om ca un „tonal"?

─ Presupune să încetezi să-l judeci în sens moral sau să-l scuzi pe motivul că este ca o frunză în bătaia vântului. Cu alte cuvinte, presupune să vezi un om, fără să te gândeşti că este lipsit de apărare sau de speranţă.

Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Poţi să-l judeci pe acest tânăr fără să-l condamni sau să-l ierţi. – Pov-148-149

◄Dar este un fapt trist acela că noi toţi am învăţat la perfecţie cum să ne slăbim „tonalul". Şi eu am denumit asta a te complace. – Pov-150

◄A râs şi a spus că nu şi-o amintea, pentru că în viaţa unui vrăjitor cel care era responsabil de creativitate era „nagualul”. – Pov-151

◄După ce „tonalul” timpului şi „tonalul” personal al fiecărui indian au fost şterse, vrăjitorii s-au găsit agăţându-se de singurul lucru rămas necontestat, „nagualul”. Cu alte cuvinte, „tonalul” lor şi-a căutat refugiul în „nagualul” lor. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost condiţiile îngrozitoare ale unui popor cucerit. – Pov-153

◄ „Nagualul” nu este experienţă, sau intuiţie, sau conştiinţă. Termenii aceia şi tot ce mai poţi spune sunt doar subiecte de pe insula „tonalului”. Pe de altă parte, „nagualul” este doar efect. „Tonalul” începe la naştere şi se sfârşeşte la moarte, dar „nagualul” nu se sfârşeşte niciodată. „Nagualul” nu are limită. Am spus că „nagualul” este acolo unde sălăşluiesc puterile; acesta a fost doar un mod de a face aluzie la el. Prin raţiunea efectului său, probabil că „nagualul” poate fi înţeles cel mai bine în termeni de putere. De exemplu, când te-ai simţit amorţit mai devreme astăzi, eu te calmam; adică, „nagualul” meu acţiona asupra ta.

─ Cum a fost posibil, don Juan?

─ N-o să crezi asta, dar nimeni nu ştie cum. Tot ce ştiu este că am dorit ca atenţia ta să fie întreagă, neîmpărţită, şi apoi „nagualul” meu a lucrat asupra ta. Ştiu acestea, deoarece pot fi martor la efectele lui, dar nu ştiu cum lucrează. – Pov-154

◄Există, în general, două părţi în fiecare „tonal”. Una este partea externă, hotarul, suprafaţa insulei. Aceasta este partea legată de acţiune, partea aspră. Cealaltă parte, este decizia şi judecata, „tonalul” intern, mai moale, mai delicat şi mai complex. „Tonalul potrivit” este un „tonal” în care cele două niveluri sunt în echilibru şi armonie perfectă. – Pov-157

◄Odată ce omul a fost împins şi „tonalul” lui s-a contractat, „nagualul” său, care era deja în mişcare, indiferent cât de mică este aceasta, va prelua conducerea şi va realiza fapte extraordinare. În dimineaţa asta, „nagualul” tău a preluat conducerea şi ai aterizat în piaţă. – Pov-171

◄Afacerile „nagualului” pot fi remarcate doar cu corpul, nu cu raţiunea. – Pov-172

◄─ Probabil că au văzut un bărbat împleticindu-se de la o uşă la cealaltă.

─ Dar m-au văzut dispărând în aer?

─ De asta are grijă „nagualul”. Nu ştiu cum. Tot ce pot să-ţi spun este că suntem fiinţe luminoase, fluide, formate din fibre. Înţelegerea că suntem obiecte solide este doar o „acţiune” a „tonalului”. – Pov-173

◄A trebuit să împrumut o găleată de la unul dintre fotografii din parc pentru a-ţi biciui „nagualul” ca pe un câine rău, pentru a reveni la locul său. „Tonalul” trebuie protejat cu orice preţ. Coroana trebuie să-i fie luată, dar el trebuie să rămână ca supraveghetor protejat.

Orice ameninţare asupra „tonalului” conduce întotdeauna la moartea lui. Şi dacă moare „tonalul’, la fel se întâmplă şi cu omul. Din cauza slăbiciunii lui inerente, „tonalul” este distrus uşor şi, astfel, una din laturile artei de echilibrare a luptătorului este să facă „nagualul” să apară la suprafaţă pentru a susţine „tonalul”. Spun că este o artă, deoarece vrăjitorii ştiu că doar prin sprijinirea înfocată a „tonalului” poate apare „nagualul”. Înţelegi ce vreau să spun? Această sprijinire se cheamă putere personală. – Pov-175

◄Alt lucru pe care va trebui să-l faci când vei fi faţă în faţă cu „nagualul” este să-ţi schimbi din când în când unghiul vizual pentru a rupe vraja „nagualului”. Schimbarea poziţiei ochilor uşurează întotdeauna sarcina „tonalului”. – Pov-190

◄─ Poţi muri. Nimeni nu este capabil să supravieţuiască unei întâlniri deliberate cu „nagualul”, fără un lung antrenament. Îţi trebuie ani în şir pentru a pregăti „tonalul” pentru o astfel de întâlnire. În mod normal, dacă un om obişnuit ar ajunge faţă în faţă cu „nagualul”, şocul ar fi atât de mare încât ar muri. Deci, ţinta antrenamentului unui luptător nu este să-l înveţe să facă vrăji sau să descânte, ci să-i pregătească „tonalul” să nu cedeze. O realizare foarte dificilă. Un luptător trebuie să fie învăţat să fie impecabil şi complet descărcat înainte de a putea concepe măcar să fie martor la „nagual”. – Pov-190

◄─ Insula „tonalului” trebuie curăţată şi păstrată aşa. Aceasta este singura alternativă pe care o are un luptător. O insulă curată nu oferă rezistenţă, este ca şi cum n-ar fi nimic acolo. – Pov-191

◄─ O frică bruscă restrânge „tonalul”, a spus el drept comentariu la descrierea sentimentelor mele în momentul când don Genaro a scos ţipătul său. Problema aici este să nu laşi „tonalul” să se restrângă până la dispariţia din realitate. Pentru un luptător e o problemă critică să ştie când să-şi lase „tonalul” să se contracte şi când să-l oprească. Asta este o adevărată artă. Luptătorul trebuie să se lupte ca un diavol pentru a-şi comprima „tonalul”; şi totuşi, exact în momentul în care „tonalul” se comprimă, luptătorul trebuie să-şi concentreze imediat toată forţa pentru a opri această comprimare.

─ Dar făcând asta, nu revine în punctul din care a plecat? am întrebat.

─ Nu. După ce „tonalul” se comprimă, luptătorul închide poarta din cealaltă parte. Atât timp cât „tonalul” lui nu este provocat şi ochii lui sunt focalizaţi doar pe lumea „tonalului”, luptătorul este de partea sigură a gardului. El se află pe un teren familiar şi cunoaşte toate regulile. Dar când „tonalul” lui se contractă, el e pe partea furtunoasă şi această deschidere trebuie închisă bine imediat, altfel ar fi aspirat complet. Şi asta nu e doar o figură de stil. Dincolo de poarta ochilor „tonalului” vântul face ravagii. Vreau să spun, un vânt adevărat. Nu e o metaforă. Un vânt care poate să-ţi ia viaţa. De fapt, vântul care ia toate fiinţele vii de pe acest pământ. Cu ani în urmă ţi-am făcut cunoştinţă cu acest vânt. Totuşi, ai luat-o drept o glumă. – Pov-193

◄─ Să spunem că un luptător învaţă să-şi canalizeze „voinţa”, s-o dirijeze spre ceea ce doreşte el. Ca şi cum „voinţa”, care apare din partea mediană a corpului, ar fi o fibră luminoasă unică, o fibră care poate fi dirijată asupra oricărui lucru posibil. Acea fibră este drumul spre „nagual”. Sau aş putea spune că luptătorul se cufundă în „nagual” prin acea fibră unică.

Odată ce s-a cufundat, expresia „nagualului” este o problemă de temperament personal. Dacă luptătorul este comic, ‚nagualul” său este comic. Dacă luptătorul este morbid, „nagualul” lui este morbid. Dacă luptătorul este rău, „nagualul” lui e rău. – Pov-195

◄El a spus că una dintre ţintele antrenamentului luptătorului este să anihileze această zăpăceală a „tonalului”, până când luptătorul este atât de fluid, încât poate admite orice, fără să admită nimic. – Pov-196

◄─ Trebuie să te avertizez, mi-a spus don Juan, că eşti obligat să te foloseşti de cea mai exigentă vigilenţă pentru a fi sigur când un om este „nagual” şi când este doar un om normal. Poţi muri dacă intri în contact fizic direct cu „nagualul”. – Pov-204

◄Alt mod de a clarifica asta ar fi să spun că viziunea „tonalului” trebuie să prevaleze, dacă vrei să foloseşti „nagualul” aşa cum îl folosesc vrăjitorii. – Pov-290

◄.....ţi se pare că, în pofida a tot ceea ce ai perceput, crezi că există o esenţă pe care să o poţi denumi drept a ta, „raţiunea” ta. Aceasta e un miraj. Preţioasa ta „raţiune” este doar un centru de asamblare, o oglindă care reflectă ceva care este dincolo de ea. În noaptea trecută, ai fost martor nu numai la indescriptibilul „nagual”, ci de asemenea şi la indescriptibilul „tonal”. ..... „Raţiunea” poate doar să fie martoră la efectele „tonalului”, dar nu va reuşi niciodată să-l înţeleagă sau să-l dezvăluie. Însuşi faptul că vorbim şi gândim ne arată că există o ordine pe care o urmăm fără să ştim vreodată cum facem asta sau care este ordinea aceea. ..... Am ajuns la ultima parte a explicaţiei vrăjitorilor, a spus. Noaptea trecută, eu şi Genaro ţi-am arătat ultimele două puncte care formează totalitatea omului, „nagualul” şi „tonalul”. Ţi-am spus odată că aceste două puncte sunt în afara eului şi totuşi nu sunt. Acesta este paradoxul fiinţelor luminoase. „Tonalul” fiecăruia dintre noi nu este decât o reflexie a acelui indescriptibil necunoscut care este plin de ordine; „nagualul” fiecăruia dintre noi nu este decât o reflexie a acelui indescriptibil vid care conţine totul. – Pov-295-297

◄Nagualul şi Genaro erau vrăjitori. Cele două atenţii ale lor erau legate atât de strâns împreună, încât probabil că nu vor mai muri niciodată.

─ Asta a spus Nagualul, La Gorda?

─ Da. Şi el, şi Genaro mi-au spus asta. Nu cu mult înainte de a pleca, Nagualul ne-a explicat în ce constă puterea atenţiei. N-am ştiut niciodată despre nagual şi tonal până atunci.

La Gorda a descris cum i-a învăţat don Juan despre dualitatea crucială tonal-nagual. Ea a spus că, într-o zi, Nagualul i-a adunat pe toţi, pentru a-i lua la o plimbare lungă spre o vale pustie şi pietroasă din munţi. El a făcut o legătură mare şi grea cu tot felul de obiecte, a pus în ea chiar şi radioul lui Pablito. Apoi i-a dat legătura Jossephinei s-o care, a pus pe umerii lui Pablito o masă grea şi au plecat la drum. I-a pus pe toţi să care pe rând masa şi legătura şi au mers aproape şaizeci şi cinci de kilometri spre locul acela pustiu. Când au ajuns acolo, Nagualul i-a spus lui Pablito să aşeze masa exact în centrul văii. Apoi a pus-o pe Josephina să aranjeze conţinutul legăturii pe masă. Când masa a fost umplută, el le-a explicat deosebirea dintre tonal şi nagual în aceiaşi termeni în care mi-o explicase şi mie într-un restaurant din Mexico City, cu menţiunea că în cazul lor exemplul lor era mult mai descriptiv.

El le-a spus că tonalul era ordinea pe care o conştientizăm în lumea noastră zilnică şi, de asemenea, ordinea personală pe care o ducem pe umeri de-a lungul vieţii, aşa cum au cărat ei masa şi legătura. Tonalul personal al fiecăruia era ca masa în acea vale, o mică insulă plină de lucruri care ne sunt familiare. Pe de altă parte, nagualul era sursa inexplicabilă care ţinea masa aceea în loc şi era ca vastitatea acelei văi pustii.

El le-a spus că vrăjitorii sunt obligaţi să-şi urmărească tonalul de la distanţă, pentru a avea o viziune mai bună asupra a ceea ce se află în jurul lor. El i-a pus să meargă pe o coamă de deal de unde puteau vedea toată zona. De acolo masa era de-abea vizibilă. Apoi i-a pus să meargă înapoi la masă şi i-a

pus să se uite peste ea, pentru a arăta că un om obişnuit nu are viziunea unui vrăjitor, pentru că omul obişnuit este pe masă, ţinându-se de toate obiectele de pe ea.

Apoi i-a pus pe fiecare, pe rând, să se uite liniştit la obiectele de pe masă şi le-a testat memoria luând şi ascunzând ceva, să vadă dacă au fost atenţi. Toţi au trecut testul cu culorile mişcătoare. El le-a arătat că abilitatea lor de a-şi aminti atât de uşor obiectele de pe masă se datora faptului că toţi îşi dezvoltaseră atenţia tonalului, sau atenţia lor asupra mesei.

Apoi i-a pus să se uite în jur, la tot ce era pe sol sub masă, şi le-a testat memoria, luând câte o piatră, băţ sau ce mai era pe acolo. Nici unul dintre ei nu şi-a putut aminti ce văzuse sub masă.

Apoi Nagualul a luat totul de pe masă şi i-a pus pe rând să se aşeze pe burtă pe masă şi să examineze atent solul de dedesupt. El le-a explicat că, pentru un vrăjitor, nagualul era chiar zona de sub masă. Deoarece era de neconceput să preiei imensitatea nagualului, exemplificată de valea largă şi pustie, vrăjitorii îşi iau ca domeniu de activitate zona aflată direct sub insula tonalului, indicată prin descrierea a ceea ce se afla sub masă. Zona aceea era domeniul a ceea ce el denumea drept a doua atenţie, sau atenţia nagualului, sau atenţia de sub masă. Atenţia aceea era atinsă doar după ce luptătorii au ras vârful mesei lor. El a spus că atingerea celei de-a doua atenţii făcea din cele două atenţii o singură unitate, iar acea unitate era totalitatea eului.

La Gorda a spus că demonstraţia lui a fost atât de clară pentru ea, încât a înţeles imediat de ce a pus-o Nagualul să-şi cureţe viaţa, să cureţe insula tonalului ei, aşa cum o denumise el. După părerea ei, fusese întradevăr norocoasă că îi urmase toate sugestiile. Era încă departe de unificarea celor două atenţii ale sale, dar silinţa ei dusese la o viaţă impecabilă, care era pentru ea, aşa cum a şi asigurat-o, singurul mod de a-şi pierde forma umană. Cerinţa esenţială pentru unificarea celor două atenţii era pierderea formei umane.

— Atenţia de sub masă este cheia pentru tot ce fac vrăjitorii, a continuat ea. – Cerc-278-281

VEDEREA

◄El mi-a explicat că, privind în ocheade scurte, ochii puteau percepe viziuni neobişnuite. – Ix-70

— Nu poţi să-mi descrii?

— Nu. Tot ce pot face este să-ţi dau tehnica. Odată ce ai învăţat să separi cele două imagini şi să vezi totul dublu, trebuie să-ţi focalizezi atenţia în zona dintre cele două imagini. Orice schimbare demnă de notat va avea loc acolo, în acea zonă. – Ix-72

◄Poate că ştii acum că „vederea” apare doar când te fofilezi între lumi, lumea obişnuită a oamenilor şi lumea vrăjitorilor. Acum eşti prins în punctul de mijloc între ele. Ieri ai crezut că ţi-a vorbit coiotul. Orice vrăjitor care nu „vede” ar crede acelaşi lucru, dar unul care „vede” ştie că a crede asta ar însemna să fie prins în zona vrăjitorilor. Altfel spus a nu crede despre coioţi că vorbesc ar însemna să fii prins în zona oamenilor obişnuiţi. – Ix-299

◄Adevăratul lucru este atunci când corpul îşi dă seama că poate „vedea”. Doar atunci eşti capabil să ştii că lumea pe care o privim în fiecare zi este doar o descriere a lumii. – Ix-301

◄A sugerat să mă relaxez, să-mi opresc dialogul interior şi să mă abandonez, să mă confund cu persoana observată.

L-am rugat să-mi explice ce înţelegea prin a mă „confunda”. A răspuns că acest lucru nu poate fi explicat în nici un fel, că era o acţiune a corpului sau pe care acesta îl resimţea când era pus în contact observaţional cu alte corpuri. Apoi el a clarificat problema, spunând că în trecut denumise acest proces „vedere” şi că el consta într-o tăcere interioară adevărată, urmată de o prelungire în afară a ceea ce aparţinea eului, o prelungire care întâlnea celălalt corp şi se cufunda în el sau cu orice altceva din sfera conştiinţei persoanei respective. – Pov-150

◄ „Vederea” trebuie să fie directă, deoarece un luptător nu poate să-şi folosească timpul pentru a-şi explica ceea ce „vede”. „Vederea” este „vedere” pentru că taie tot acest nonsens. – Pov-167

◄La început, „vederea” este uşor confuză şi este uşor să te pierzi în ea. Pe măsură însă ce luptătorul devine mai solid, „vederea” lui devine ceea ce trebuie, o cunoaştere directă. – Pov-168

◄— Atunci, don Juan, nu mai vezi lumea în modul normal.

— O văd în amândouă modurile. Când vreau să o „privesc”, o văd aşa cum o vezi şi tu. Când vreau să o „văd”, o fac aşa cum ştiu eu şi o percep în mod diferit.

— Lucrurile arată la fel atunci când le „vezi”?

— Ele nu se schimbă. Îţi schimbi doar modul de a privi, asta-i tot. – Real-47

◄— Odată ce un om învaţă să „vadă”, el se află singur într-o lume în care nu există decât nebunie, a declarat don Juan. – Real-98

◄— De exemplu, avem nevoie să privim cu ochii noştrii, pentru a putea râde, a spus, pentru că numai când privim la lucruri putem detecta partea comică a lumii. Pe de altă parte, când ochii noştri „văd”, totul este egal, astfel încât nimic nu mai e amuzant. – Real-100

◄Ochii noştri privesc, astfel încât putem râde sau plânge, ne putem bucura sau putem fi trişti; de aceea, ori de câte ori sunt martor la ceva care în mod normal m-ar face să fiu trist, eu pur şi simplu îmi schimb ochii şi „văd” în loc să privesc. Dar atunci când întâlnesc ceva hazliu, privesc şi râd. – Real-101

◄— Râsul meu, ca tot ceea ce fac, este real, a spus el, dar este de asemenea şi nebunie controlată, pentru că e inutil; nu schimbă nimic şi totuşi râd. – Real-101

◄Atunci când un vrăjitor încearcă să „vadă”, el încearcă să câştige putere. – Real-115

◄ „Vederea” nu este o forţă, ci mai degrabă un mod de-a trece prin lucruri. – Real-177

◄Era un mare vrăjitor, dar nu putea „vedea”; nu în modul în care „vedem” eu şi Genaro. Eu înţeleg lumea şi trăiesc ghidat de „vederea” mea. Pe de altă parte Binefăcătorul meu a trebuit să trăiască precum un luptător. Dacă un om „vede”, nu mai trebuie să trăiască la fel ca un luptător, deoarece poate „vedea” lucrurile aşa cum sunt ele în realitate şi îşi poate direcţiona viaţa ca atare. – Real-178

◄După ce-a învăţat să „vadă”, nu mai are nevoie să trăiască precum un luptător, nici să fie vrăjitor. După ce-a început să „vadă”, un om devine totul devenind nimic. Ca să spun aşa, el dispare şi totuşi este acolo. Aş spune că acesta este momentul în care un om poate fi sau poate obţine tot ce doreşte. Dar nu doreşte nimic şi, în loc să se joace cu semenii săi ca şi cum ar fi nişte jucării, el se pretează la nebunia lor. Singura diferenţă între el şi ei este că un om care „vede” îşi controlează nebunia, în timp ce semenii săi n-o pot face. Un om care „vede” nu mai are un interes activ pentru semenii săi. „Vederea” l-a detaşat deja de absolut tot ce ştia înainte. – Real-182

◄— Există cu adevărat alte lumi pentru noi? l-am întrebat jumătate în glumă.

— N-am epuizat nimic, nebunule, a spus el imperativ. „Vederea” este pentru oamenii desăvârşiţi. Acum, temperează-ţi spiritul, transformă-te într-un luptător şi apoi o să ştii că pentru viziunea noastră lumile noi sunt fără de sfârşit. – Real-183

◄— Când „vezi”, nu mai există trăsături familiare în lume. Totul este nou. Nimic nu s-a mai întâmplat înainte. Lumea este incredibilă!

— De ce spui incredibilă, don Juan? Ce o face incredibilă?

— Nimic nu mai e familiar. Priveşti în jur şi totul devine nimic! Ieri n-ai „văzut”. Ai privit la faţa mea şi, deoarece mă placi, ai remarcat strălucirea. Nu eram monstruos, ca paznicul, ci frumos şi interesant. Dar n-ai „văzut”. Nu am devenit în faţa ta nimic. Şi totuşi, ai făcut-o bine. Ai făcut primul pas adevărat spre „vedere”. Singura reţinere a fost că ţi-ai focalizat privirea asupra mea şi, în acest caz, nu sunt mai bun pentru tine decât paznicul. În ambele cazuri ai eşuat şi n-ai „văzut”.

— Dispar lucrurile? Cum devin ele nimic?

— Lucrurile nu dispar. Nu se evaporă, dacă la asta te gândeşti, ele devin pur şi simplu nimic şi totuşi sunt acolo. – Real-190

◄Don Juan mi-a replicat foarte calm că ajunsese la concluzia că era posibil să „vezi” şi totuşi să nu comanzi un aliat. Simţea că nu era nici un motiv să nu fie aşa, deoarece „vederea” n-are nimic de-a face cu tehnicile manipulatorii ale vrăjitoriei, care serveau doar pentru a acţiona asupra semenilor noştri. Pe de altă parte tehnicile de „vedere” nu aveau nici un efect asupra oamenilor. – Real-198

◄ „Vederea” nu este vrăjitorie. Totuşi, pot fi uşor confundate, deoarece un om care „vede” poate învăţa în foarte scurt timp să manipuleze un aliat şi să devină un vrăjitor. Pe de altă parte, un om poate învăţa anumite tehnici pentru a manipula un aliat şi astfel să devină un vrăjitor, dar el poate să nu înveţe niciodată să „vadă”. Şi apoi, „vederea” e contrară vrăjitoriei. „Vederea” te face să-ţi dai seama de lipsa de importanţă a oricărui lucru. – Real-199

◄— Ce încercăm să aflăm?

— Dacă poţi „vedea” apa.

— Dar cum o să ştiu că am „văzut-o” sau că o „văd”?

— O să ştii. Te zăpăceşti numai atunci când vorbeşti. – Real-200

◄Aşa că paznicul a fost întotdeauna ceva ce cunoşteai, iar atât timp cât era ceva ce cunoşteai, nu l-ai „văzut”. Ţi-am spus deja, paznicul trebuie să devină nimic şi trebuie să stea totuşi în faţa ta. – Real-102

◄— Poate că tibetanii „văd” într-adevăr, a continuat don Juan, caz în care ei trebuie să-şi fi dat seama că tot ceea ce „văd” nu are nici un sens şi atunci au scris toate prostiile astea, deoarece pentru ei nu avea nici o importanţă; caz în care ceea ce au scris nu este deloc o prostie. – Real-229

◄Un om care „vede” e totul; în comparaţie cu el, un vrăjitor e un tip trist. – Real-234

◄De aceea, am urmărit să îți arăt forțele acelea așa cum le percepe un vrăjitor, pentru că doar sub impactul înspăimântător al lor poate cineva să devină un luptător. „A vedea”, fără a fi mai întâi luptător, te-ar slăbi; ți-ar da o resemnare, o dorință de retragere; corpul tău s-ar altera, pentru că ai deveni indiferent. Este angajamentul meu personal să te fac un luptător, astfel încât să nu te fărâmițezi. – Real-251

◄─ A vedea este o senzație cu totul specială a cunoașterii, mi-a răspuns el. Sau, altfel spus, a faptului de a şti ceva mai presus de orice îndoială. – Focul-15

◄Mult mai important decât *vederea* în sine este ce fac vizionarii cu ceea ce v*ăd*. – Focul-58

◄Mi-a explicat că alinierea emanațiilor utilizate în mod curent reprezintă modalitatea de a percepe lumea cotidiană, în timp ce alinierea emanațiilor, care nu sunt niciodată folosite în mod obişnuit, reprezintă *vederea*. – Focul-71

◄A spus că luptătorii nu ar trebui să încerce niciodată să *vadă*, dacă nu sunt ajutați de *visat*. Am argumentat că nu era punctul meu forte să să adorm în public. Dar m-a lămurit imediat, explicându-mi că trebuie să dormi, ca să-ți poți deplasa punctul de asamblare din poziția obişnuită şi ca să-l ții în noul său loc; prin exercițiu, vizionarii învață să adoarmă şi să se comporte ca şi când nu li s-ar întâmpla nimic. ..... Mi-a spus apoi să-mi relaxez mușchii, să-mi închid dialogul interior şi să-mi las punctul de asamblare să se deplaseze sub vraja liniştii interioare. M-a îndemnat să mă lovesc uşor, dar ferm, în partea dreaptă, între şold şi piept.

Am făcut acest lucru de trei ori şi am adormit buştean. Era un somn foarte ciudat. Deşi dormeam, eram perfect conştient de tot ce se petrecea. – Focul-235

◄Părerea sa era că oamenii sunt nu numai capabili să vadă nemijlocit cum curge energia prin univers, dar că o şi văd, numai că nu sunt conştienți că o văd. – Latura -87

◄Don Juan mi-a explicat că experiența pe care o trăisem în momentul în care *oprisem lumea* era revenirea la viață a *corpului* meu *energetic* şi că, de fapt, această configurație de energie era cea care fusese dintotdeauna capabilă să *vadă* energia aşa cum curge aceasta în univers. – Pase-151

◄.....dar el a ripostat zicându-mi că omul poate să simtă cu ochii, atunci când nu se uită direct la lucruri. – Învățăturile-35

◄─ Atunci când vrăjitorii *vizualizează* o ființă umană, spunea don Juan, ceea ce *văd* este o formă luminoasă uriaşă care pluteşte, producând – în mişcarea sa – o brazdă adâncă în energia pământului, ca şi când forma luminoasă ar târâ după sine o rădăcină. – Vis-17

◄.....ar fi infinit mai sigur pentru vrăjitori să rămână numai la nivelul descrierii a ceea ce *văd*, dar că tentația de a trage concluzii şi de a explica – fie numai pentru ei înşişi – este prea mare ca să poată rezista. – Vis-20-21

◄Atunci când vizionarii *văd* forma energetică umană, ei *văd* o singură minge de energie. Dacă lângă aceasta se află o altă minge luminoasă, cea de a doua este şi ea *văzută* ca o singură minge energetică. Ideea unei mulțimi de mingi luminoase provine din cunoştințele tale referitoare la mulțimile de oameni. În universul energiei, însă, sunt numai entități individuale separate, înconjurate de infinitate. Trebuie să *vezi* asta tu însuți. – Vis-29

VISATUL

◄Trebuie să înțelegi că un luptător nu este un nebun. Un luptător este un vânător imaculat, care vânează putere; el nu este un bețiv, nici un nebun şi nu are nici timpul, nici dispoziția pentru a se grozăvi sau pentru a se minți, sau pentru a face o mişcare greşită. Miza este prea mare pentru aşa ceva. Miza este viața lui perfect ordonată care i-a luat atât de mult timp ca s-o lege şi s-o perfecționeze. El n-o să lase totul deoparte din cauza unei greşeli stupide de calcul, luând ceva drept altceva. „Visatul” este real pentru un luptător pentru că în el acesta poate acționa deliberat, el poate alege şi refuza, poate alege dintr-o varietate de subiecte pe acela care conduce la putere şi apoi îl poate manipula şi folosi, în timp ce în visele obişnuite, el nu poate acționa deliberat. ....

─ Dacă vrei să compari lucrurile, pot spune că probabil este chiar mai real. În „vis” ai putere; poți schimba lucrurile; poți afla nenumărate fapte ascunse; poți controla orice doreşti. – Ix-116-117

◄— De fiecare dată când te uiți la ceva în vise, își schimbă forma, a spus el după o tăcere lungă. Trucul în a învăța cum să „declanşezi visatul" este evident nu doar să priveşti la mâinile tale, ci să mențîi imaginea lor. „Visatul" este real când reuşeşti să păstrezi orice în câmpul vizual. Apoi nu mai există nici o diferență între ceea ce faci când dormi şi ceea ce faci când eşti treaz. Înțelegi ce vreu să spun? – Ix-124

◄— O să-ti reamintesc toate tehnicile pe care trebuie să le practici, a spus el. În primul rând, trebuie să-ți concentrezi privirea asupra mâinilor tale, ca punct de plecare. Apoi îți muți privirea asupra altor subiecte şi le priveşti cu ochiade scurte. Concentrează-ți privirea pe câte lucruri vrei. Aminteşte-ți că, dacă priveşti scurt, imaginea nu se mişcă. Apoi întoarce-te la mâinile tale. De fiecare dată când îți priveşti mâinile, îți reînnoieşti puterea necesară pentru visat, aşa că la început nu te uita la prea multe lucruri. Vor fi de ajuns patru de fiecare dată. Mai târziu, poți lărgi domeniul, până când poți acoperi tot ce doreşti, dar imediat ce imaginile încep să se schimbe şi simți că pierzi controlul, întoarce-te la mâinile tale. Când crezi că poți privi la lucruri timp nedefinit, vei fi pregătit pentru o nouă tehnică. O să te învăț acum această nouă tehnică, dar vreau s-o aplici doar când vei fi gata. .....

— Următorul pas în „declanşarea visatului" este să înveți să călătoreşti, a spus el. În acelaşi mod în care ai învățat să-ți priveşti mâinile, tebuie să-ti doreşti să te mişti, să mergi în diverse locuri. La început, trebuie să stabileşti un loc în care vrei să te duci. Alege un loc bine cunoscut – poate şcoala ta sau un parc, sau casa unui prieten – apoi doreşte-ți să te duci acolo. Tehnica asta este foarte dificilă. Trebuie să realizezi două lucruri: trebuie să-ți doreşti să mergi într-un anumit loc, şi apoi, când ai realizat tehnica asta, trebuie să înveți să controlezi timpul exact al călătoriei tale. – Ix-139-140

◄— Când ai început prima dată să „visezi", îmi foloseai puterea personală, de aceea a fost mai uşor. Acum eşti gol. Dar trebuie să continui să încerci până când o să ai destulă putere personală. Vezi, „visatul" este „non-acțiunea" viselor şi, pe măsură ce vei progresa în „non-acțiunea" ta, o să progresezi şi în „visat". Trucul este să nu încetezi să-ți cauți mâinile, chiar dacă nu crezi că ceea ce faci are vreun sens. De fapt, aşa cum ți-am mai spus, un luptător nu are nevoie să creadă, pentru că atât timp cât el continuă să acționeze fără să creadă, el face „non-acțiune". – Ix-236

◄În viziunea lui Don Juan, practica „visatului" era un exercițiu care consta în găsirea mâinilor într-un vis. Cu alte cuvinte, trebuia să visezi în mod deliberat că îți cauți şi îți găseşti mâinile în vise, visând pur şi simplu că-ți ridici mâinile la nivelul ochilor.

◄După ani în şir de încercări infructuase, am reuşit să îndeplinesc această sarcină. Privind în urmă, a devenit evident pentru mine că am reuşit doar după ce am câştigat un control asupra lumii mele obişnuite. – Pov-19

◄Explicația vrăjitorilor despre cum să alegi un subiect pentru „visat" este că luptătorul îşi alege subiectul reținând deliberat în minte o imagine, în timp ce-şi opreşte dialogul interior. Cu alte cuvinte, dacă e capabil să nu vorbească o clipă cu el însuşi şi apoi se opreşte asupra imaginii sau gândului dorit, chiar şi pentru o clipă, atunci subiectul ales va apărea în „visul" lui. Sunt sigur că ai facut-o, deşi nu eşti conştient de asta. – Pov-21

◄Don Juan a explicat că atunci când luptătorul şi-a realizat „visatul" şi „vederea" şi şi-a dezvoltat dublura, el trebuie să fi reuşit să-şi şteargă istoria personală, importanța de sine şi obişnuințele. ..... Un luptător fluid nu mai poate privi lumea cronologic, a explicat Don Juan. Iar pentru el, lumea şi el însuşi nu mai sunt obiecte. El este o ființă luminoasă care există într-o lume liminoasă. Pentru vrăjitor, dublura e o problemă simplă, dar încă îl sperii pe Genaro cu creionul tău. ..... Vrăjitorul poate observa după aceea că a fost în două locuri în acelaşi timp. Dar asta e doar o constatare şi n-are legătură cu faptul că, atunci când acționează, el nu are noțiunea dualismului său. ..... Gândeşte-te la asta. Lumea nu ne apare direct, descrierea ei e undeva între noi şi adevărul existent. Deci, vorbind mai exact, noi ne găsim cu un pas în urmă, iar experiența noastră despre lume e întotdeauna o amintire a experienței. Noi ne amintim în mod continuu clipa care tocmai a trecut. Ne amintim, ne amintim, ne amintim. ..... Dacă toată experiența noastră despre lume e doar o amintire, atunci nu e atât de straniu să tragi concluzia că un vrăjitor poate fi în două locuri în acelaşi timp. ..... Dar un observator extern care îl priveşte pe vrăjitor poate percepe că acesta acționează în două locuri în acelaşi timp. Totuşi, vrăjitorul îşi aminteşte două clipe instantanee separate, deoarece liantul descrierii timpului nu-l mai leagă. ..... Soliditatea, materialitatea sunt amintiri. De aceea, ca tot ce simțim despre lume, ele sunt amintiri pe care le acumulăm. – Pov-56-58

◄Noi toți, ca ființe luminoase, avem câte o dublură. Toți! Luptătorul învață să fie conştient de ea, asta-i tot. Se pare că există bariere de netrecut care protejează această conştiință. – Pov-64

◄Genaro este un om al cunoaşterii. Cel mai pur dintre ei. Acțiunile lui sunt impecabile. El se află dincolo de oamenii obişnuiți şi de vrăjitori. Dublura lui este o expresie a bucuriei şi a umorului său.

De aceea, nu este posibil ca el s-o folosească pentru a crea sau rezolva situații obişnuite. Atât cât ştiu eu, dublura este o conştiință a stării noastre de ființe luminoase. Ea poate face orice şi, totuşi, alege să fie gentilă şi discretă. – Pov-67

◄— Dar dacă semenii săi complotează împotriva securității persoanei sale? Îşi poate folosi dublura pentru a se proteja?

El a clipocit dezaprobator din limbă.

— Ce violență incredibilă în gândurile tale. Nimeni nu poate complota împotriva securității şi bunăstării unui om al cunoaşterii. El „vede", de aceea va avea grijă să evite orice lucru de genul ăsta, Genaro, de exemplu, şi-a asumat un risc calculat, când ți s-a alăturat. Dar nu există nimic care să-i poată pune în pericol securitatea. Dacă va fi ceva, „vederea" lui îl va avertiza. Acum, dacă există un lucru legat de tine care este inerent dăunător pentru el şi „vederea" lui nu-l poate stabili, atunci asta e soarta lui, iar nici Genaro, nici altcineva nu poate evita asta. Deci, vezi, un om al cunoaşterii controlează totul fără a controla nimic. – Pov-68

◄— După cum ştii, Carlito, a spus don Genaro cu aerul unui orator care se încălzeşte, dublura începe în „vis". – Pov-71

◄Eram sigur că „visam". Dacă-mi focalizam privirea pe ceva, acel ceva devenea imediat cețos. – Pov-81

◄Dar eram şi la locul puterii în acelaşi timp, iar don Genaro şi don Juan, de asemenea, mă scuturau. A fost o clipă crucială, în care nu eram nici într-un loc, nici în celălalt, ci, mai degrabă, în amândouă locurile, ca un observator care vede desfăşurându-se două scene în acelaşi timp. Am avut senzația incredibilă că în acel moment mă puteam duce în oricare parte. Tot ce aveam de făcut în acel moment era să schimb perspectiva şi, în loc să urmăresc scena din afară, să simt din punctul de vedere al subiectului.

Casa lui don Juan avea ceva foarte cald în ea. Am preferat scena aceea. – Pov-82

◄Probabil că visele obişnuite ale sinelui sunt simple, dar asta nu înseamnă că sinele este simplu. Odată ce el a învățat să viseze dublura, sinele ajunge la această intersecție stranie şi vine un moment când îți dai seama că dublura este cea care visează sinele. – Pov-87

◄.....inevitabila concluzie că a interveni în vise înseamnă să întervii în deplasarea naturală a punctului de asamblare. .....visatul era în sine cel mai eficient mod de a deplasa punctul de asamblare. – Focul-192

◄În *visat*, nu ai cum să dirijezi mişcarea punctului de asamblare; singurul lucru care dictează această mişcare este forța interioară sau slăbiciunea *visătorilor*. Aici rezidă prima capcană. – Focul-193

◄În concluzie, procedura prin care se ajunge la *corpul din vis* este o viață de zi cu zi impecabilă. – Focul-198

◄— Dormi adânc, fără să fie nevoie să te întinzi, mi-a răspuns el. Dacă te-ar vedea acum oamenii aflați într-o stare normală de conştiință, le-ai părea puțin amețit, chiar beat.

Mi-a explicat că, în timpul somnului normal, deplasarea punctului de asamblare se produce de-a lungul oricărei margini a benzii omului. Asemenea deplasări se asociază întotdeauna cu somnul. Schimbările induse prin exercițiu se produc de-a lungul secțiunii mediane a benzii omului şi nu sunt asociate cu somnul, deşi un *visător* doarme. – Focul-266

◄*Poziția* ta de *visat* din ziua aceea a fost pe lumea aceasta, dar departe de oraşul Oaxaca.

— Cum are loc asemenea călătorie? m-am interesat.

— Nu poți şti cum se petrece, a spus el. Emoții puternice sau o atenție intransigentă, sau un mare interes pot servi drept ghid; apoi punctul de asamblare se fixează puternic în *poziția de visat*, un timp suficient de îndelungat ca să tragă acolo toate emanațiile din interiorul coconului. – Focul-296

◄Apropo, am o nouă definiție a *visării* pentru tine, care e în mare concordanță cu felul tău de a fi. *Visarea* este, de fapt, schimbarea locului de conexiune cu *marea întunecată a conştientizării.* – Latura-210

◄*Visătorii* sunt cei care pot cu uşurință deplasa *punctul de reunire. Pândarii* sunt cei care pot menține *punctul de reunire* în noua sa poziție. *Visătorii* şi *pândarii* se completează unii pe alții şi lucrează întotdeauna în perechi, ajutându-se reciproc, conform talentelor fiecăruia. – Latura-212

◄— *Visatul* e avionul vrăjitorului, mi-a spus el. Nagualul Elias era un *visător*, la fel cum binefăcătorul meu era un *stalker*. Nagualul Elias era capabil să creeze şi să proiecteze ceea ce vrăjitorii denumesc *corpul din vis* sau Celălalt Eu, şi astfel să se găsească simultan în două locuri aflate la mare depărtare unul de celălalt. Cu ajutorul *corpului din vis*, îşi putea îndeplini îndatoririle de vrăjitor, în timp ce prin Eul lui natural trăia ca un pustnic. – Tăcerii-47

◄─ Energia noastră sexuală este cea care guvernează *visatul*, mi-a explicat el. Nagualul Elias m-a învățat – iar eu te-am învățat pe tine – că energia sexuală e folosită fie pentru a face dragoste, fie pentru *a visa*. Nu există altă cale. Motivul pentru care am adus tema în discuție este că tu întâmpini greutăți în deplasarea punctului de asamblare pentru a înțelege ultimul nostru subiect: abstractul. – Tăcerii-49-50

◄În cursul „visurilor" mele regulate, am învățat că ceea ce contează în starea aceea este actul volițional, corporalitatea nu avea nici o semnificație. – Darul V-53

◄Apoi mi-am dat seama, destul de firesc, că dacă nu priveam direct la obiecte, ci doar le aruncam câte o privire, exact cum facem în viața obişnuită, îmi puteam ordona percepția. – Darul V-53

◄.....pentru a te mişca trebuie să-ți intenționezi mişcarea la un nivel foarte adânc. Cu alte cuvinte, trebuia să fiu complet convins că voiam să mă mişc, sau poate că ar fi mai bine spus că trebuia să fiu convins că era nevoie să mă mişc. – Darul V-260

◄.....să găsesc în visele mele case sau clădiri şi să privesc la ele, încercând să nu las imaginea să se destrame. El a spus că arta visătorului este să rețină imaginea visului. Pentru că asta este oricum ceea ce facem toată viața noastră. .....Trebuie să ne luptăm să nu ne uităm, ci doar să aruncăm câte o privire şi totuşi să menținem imaginea. – Cerc-157

◄Visătorii trebuie să fie contemplatori înainte să-şi poată prinde a doua atenție.

Primul lucru pe care l-a făcut Nagualul a fost să pună o frunză uscată pe sol şi să ne pună s-o privim ore întregi. În fiecare zi el aducea o frunză şi o punea în fața mea. La început, am crezut că era aceeaşi frunză, pe care el o aducea în fiecare zi, dar apoi am remarcat că frunzele erau diferite. Nagualul a spus că, atunci când am observat asta, nu mai priveam, ci contemplam deja. Apoi a aşezat în fața mea grămezi de frunze. ..... Nagualul spunea că visătorii pot considera că au atins măiestria în contemplarea frunzelor atunci când ei visează desenele frunzelor întâi şi apoi regăsesc aceleaşi desene în ziua următoare în grămada lor de frunze.

Nagualul spunea că prin contemplarea frunzelor se ajunge la fortificarea celei de a doua atenții. Dacă se întâmplă să contempli o grămadă de frunze ore întregi, aşa cum obişnuia să mă pună să fac, gândurile tale se liniştesc. Fără gânduri, atenția tonalului se împrăştie şi, brusc, a doua atenție se agață de frunze şi frunzele devin altceva. Nagualul denumea momentul în care a doua atenție se agăța de ceva oprirea lumii. Şi asta e corect, lumea se opreşte. Din acest motiv, când contempli trebuie întotdeauna să fie cineva lângă tine. Nu ştim niciodată ce apare din mlaştinile celei de-a doua atenții. Deoarece n-am folosit-o niciodată, trebuie să ne familiarizăm cu ea înainte de a ne putea aventura singuri în contemplare. – Cerc-281-282

◄Contemplarea stelelor era făcută doar de vrăjitorii care şi-au pierdut forma umană. Ea a spus că s-a împăcat foarte bine cu contemplarea stelelor, dar că nu putea controla contemplarea apei, în special a apei curgătoare, care este folosită de vrăjitorii fără formă pentru a-şi aduna a doua atenție şi a o transporta în orice loc au nevoie să meargă. – Cerc-287

◄Fixarea celei de a doua atenții sălbatice şi neantrenate trebuie să fie, prin forța lucrurilor, înspăimântătoare. Don Juan avea dreptate să spună că singurul mod de a opri acea rudă nebună să se năpustească asupra noastră este să ne protejăm cu nesfârşitul nostru dialog interior. – Cerc-294

◄.....cea mai adecvată definire a visatului făcută de don Juan a fost de a-l numi „poarta către nemărginire". – Vis-8

◄.....emisarul visatului poate spune numai acele lucruri pe care vrăjitorii deja le cunosc sau ar trebui să le cunoască, dacă-şi merită numele de vrăjitori. – Vis-85

◄Don Juan îşi păstra convingerea fermă în ceea ce privea emisarul: forță impersonală, dar permanentă, din domeniul făpturilor anorganice; astfel că, cei care visează au cu toții de a face cu ea, mai mult sau mai puțin în aceiaşi termeni. Iar dacă optăm să luăm cuvintele ei drept sfaturi de urmat, suntem nişte fraieri incurabili. – Vis-97

◄Cea mai importantă pentru mine a fost informația că atenția visatului provine din spatele cerului gurii. A fost necesar să depun multe eforturi pentru a putea simți – în timpul visatului – că îmi apăsam cerul gurii cu vârful limbii. Dar, odată ce am reuşit acest lucru, atenția visatului a dobândit parcă o viață proprie şi, aş putea spune, o acuitate mai mare decât atenția normală pe care o exercitam în lumea cotidiană. – Vis-121

◄.....visatul este procesul prin care intenționăm să găsim poziții adecvate ale punctului de asamblare, poziții care ne permit să percepem elementele generatoare de energie în condiții asemănătoare visului. – Vis-201

VOINȚA

◄Chemarea lui este pentru tine, nu pentru mine. El îți va atinge direct „voința”. Cu alte cuvinte, trebuie să-ți folosești „voința” pentru a cunoaște chemarea lui. Genaro simte că trebuie să fie sigur, în acest moment, că ai acumulat destulă putere personală, pentru a fi în stare să-ți transformi „voința” într-o unitate funcțională.

„Voința” este un alt aspect pe care don Juan îl subliniase cu mare atenție, dar fără să-l clarifice. Din explicațiile lui, înțelesesem că „voința” este o forță care emană din zona regiunii ombilicale, printr-o deschidere nevăzută de sub ombilic, o deschizătură pe care el o numea „gaura”. „Voința” era se pare cultivată doar de vrăjitori. Ea le apărea practicanților învăluită în mister, iar obiectul ei le dădea capacitatea de a realiza acțiuni extraordinare. – Pov-91

◄Voința este ceva de care omul se poate folosi, de exemplu, pentru a câștiga o bătălie pe care, după toate calculele, ar pierde-o. – Real-174

◄.....voința are de-a face cu acțiuni uluitoare, care sfidează orice logică. – Real-174

◄Voința este ceva care te poate face să reușești atunci când gândurile tale îți spun că vei fi înfrânt. Voința este ceea ce te face invulnerabil. – Real-174

◄Voința este o forță, o putere. „Vederea” nu este o forță, ci mai degrabă un mod de-a trece prin lucruri. Un vrăjitor poate avea o voință puternică şi poate totuşi să nu „vadă’; ceea ce înseamnă că doar un om al cunoaşterii poate percepe lumea cu simțurile sale, cu voința şi, de asemenea, cu „vederea” sa. – Real-177

◄Lucrul care te poate ajuta să-ți dezvolți voința se află chiar în mulțimea de mărunțişuri pe care le faci. – Real-177

◄Când luptătorul a obținut răbdarea, se află în drum spre voință. Ştie cum să aştepte. Moartea stă cu el pe rogojină, sunt prieteni. Moartea îl sfătuieşte, în moduri misterioase, cum să aleagă, cum să trăiască strategic. Şi luptătorul aşteaptă! Aş spune că luptătorul învață fără grabă, pentru că-şi aşteaptă voința; şi într-o zi reuşeşte să realizeze ceva care în condiții normale ar fi cu totul imposibil de realizat. S-ar putea să nici nu-şi dea seama de asta. Dar pe măsură ce continuă să realizeze acțiuni imposibile, sau pe măsură ce i se întâmplă lucruri imposibile, el devine conştient că apare un nou tip de putere. O putere care-i iese din corp, pe măsură ce progresează pe drumul cunoaşterii. La început, este ca o mâncărime în buric sau un punct cald, care nu poate fi liniştit; apoi apare o durere, o jenă profundă. Uneori, durerea şi jena sunt atât de mari, încât luptătorul are convulsii luni întregi, iar cu cât mai severe sunt convulsiile, cu atât mai bine pentru el. O putere minunată este întotdeauna însoțită de o durere mare. Când convulsiile încetează, luptătorul observă că are sentimente ciudate față de lucruri. Observă că poate atinge, practic, orice cu ajutorul unui simț care-i iese din corp, dintr-un punct exact de deasupra sau de sub buric. Sentimentul acela este voința şi când este capabil să prindă absolut orice cu ea, se poate spune pe drept cuvânt că luptătorul este un vrăjitor şi că a obținut voința. ..... În final, după o lungă tăcere, l-am întrebat, iar el a chicotot ca şi cum ar fi anticipat întrebarea. A spus că durerea nu era absolut necesară; de exemplu, el nu avusese niciodată dureri şi voința îi apăruse pur şi simplu. – Real-181

◄.....energia care provine din alinierea emanațiilor. Au numit această energie *voință*. – Focul-188

VULTURUL

◄Mi-a explicat că una dintre cele mai impresionante moşteniri pe care ni le-au lăsat vechii vizionari a fost descoperirea că rațiunea oricărei ființe dotate cu capacitate de pecepție, cu simțuri, este de a-şi perfecționa conştiința. Don Juan a spus că aceasta este o descoperire epocală. – Focul-53

◄.....numai pe cale rațională nu putem găsi răspuns la întrebarea asupra sensului existenței noastre. – Focul-53

◄Mi-a spus că vechii vizionari, asumându-şi riscuri enorme, au reuşit să *vadă* forța indescriptibilă care se află la originea tuturor ființelor senzitive. Ei au denumit-o, în mod convențional, Vulturul deoarece în cele câteva străfulgerări care le-au fost îngăduite au *văzut*-o ca pe o entitate infinită, asemănătoare ca formă unui vultur alb-negru.

Ei au văzut că Vulturul este cel care aduce conştiința. Vulturul este cel care creează ființe senzitive ca ele să trăiască şi să îmbogățească conştiința pe care el le-o hărăzeşte odată cu viața. Ei au mai *văzut* că acelaşi Vultur devorează conştiința îmbogățită după ce ființele renunță la ea odată cu moartea.

Pentru vechii vizionari, a spus don Juan în continuare, a afirma că sensul existenței este acela de a îmbogăți conștiința nu este o chestiune de credință, nici de deducție. Ei *au văzut*. – Focul-54

◄Fiecare om poartă în sine ceva ce îi permite să fie martorul, cu tot corpul, prezenței Vulturului. – Focul-57

◄În momentul crucial în care emanațiile spirituale încep să se manifeste, conștiința omului se simte obligată la interpretări. Rezultatul este o viziune a Vulturului şi a emanațiilor Vulturului. În realitate, însă, nu există nici Vultur, nici emanații ale Vulturului. Ceea ce există acolo este ceva ce nu poate înțelege nici o ființă vie. – Focul-57

◄Din punctul lui de vedere, ar fi fost mai corect să spunem că există o forță care ne atrage conştiința, tot aşa cum magnetul atrage pilitura de fier. În momentul morții, ființa noastră în totalitatea ei, se dezintegrează sub forța de atracție a acestei forțe imense.

Găsea grotească interpretarea devorării ființei de către Vultur, deoarece ea vulgariza, transformând un act inefabil, ce nu putea fi cuprins cu mintea, nici descris, în ceva la fel de lumesc ca mâncatul. – Focul-58

◄Pentru vizionar, omul este o ființă luminoasă. Luminozitatea umană este formată din acea parte a emanaților Vulturului cuprinsă în coconul nostru ovoidal. Această porțiune specială de emanații, închisă într-un înveliş, este ceea ce ne conferă calitatea de oameni. A percepe înseamnă a armoniza emanațiile conținute în interiorul coconului cu cele care se află în afara lui. ..... [emanațiile] Sunt ceva imposibil de descris. Totuşi, mi-aş permite un comentariu personal spunând că sunt ca nişte fascicule luminoase. Un lucru cu adevărat imposibil de înțeles pentru conştiința normală este că aceste fascicule sunt conştiente. Nu-ți pot explica ce înseamnă asta, fiindcă nici eu nu înțeleg exact ce spun. Tot ceea ce-ți pot spune cu titlu de comentariu personal este că fasciculele sunt conştiente de existența lor, vii şi vibrante, că sunt atât de multe, încât numerele îşi pierd înțelesul, şi că fiecare conține o entitate în sine. – Focul-62

◄─ Ei susțin că percepția este o condiție a alinierii. Emanațiile din interiorul coconului intră în armonie cu cele din mediul exterior cu care au afinitate. Reglarea este cea care permite cultivarea stării de conştiință de către orice organism viu. – Focul-65

◄După cină, don Juan a continuat să-mi ofere explicații despre conştiința elevată. Genaro era aşezat lângă mine şi asculta atent, de parcă atunci ar fi auzit explicațiile pentru prima oară.

Don Juan a spus că presiunea emanațiilor din afara coconului, denumite emanații aflate în stare de libertate, exercitată asupra emanațiilor din interiorul coconului este egală la toate ființele înzestrate cu simțuri. Totuşi, rezultatele acestei presiuni sunt foarte diferite, deoarece coconii reacționează la această presiune în toate chipurile imaginabile. Cu toate acestea, există grade de uniformitate între anumite limite.

─ Acum, a continuat el, când vizionarii văd presiunea emanațiilor libere năpustindu-se asupra emanațiilor din interior, care se află în permanentă mişcare, făcându-le să se oprească, ei ştiu că ființa luminoasă din acel moment este fixată de conştiință. .....că emanațiile din interiorul coconului sunt în repaos total şi că şi-au găsit perechea cu cele din exterior. – Focul-73

◄.....şiretlicul conştiinței este de a lăsa emanațiile de fixare să se contopească cu ceea ce se află în interiorul nostru. Vizionarii cred că, dacă lăsăm să se producă acest lucru, atunci devenim ceea ce suntem în realitate – un fluid în permanentă prefacere, etern. – Focul-74

◄─ Gradul de conştiință al fiecărei ființe senzitive este direct proporțional cu gradul în care aceasta reuşeşte să se lase purtată de presiunea emanațiilor libere. – Focul-74

◄─ În cazul inventarierii primei atenții, a continuat el, vizionarii o fac fiindcă le este imposibil să nu i se supună. Însă îndată ce au adoptat-o, o şi reneagă. Vulturul nu ne comandă să preamărim propriul inventar; ne porunceşte doar să-l facem. .....

Oamenii temperează mişcarea propriilor emanații, apoi reflectează asupra lor. Emanațiile se concentrează practic asupra lor însele.

El a mai spus că oamenii îndeplinesc comanda de a face evaluarea emanațiilor, împingând-o la extrema sa logică şi nesocotind orice altceva. – Focul-92

◄─ Emanațiile Vulturului sunt grupate întotdeauna în ciorchini, a continuat el. Vechii vizionari au numit acei ciorchini marile benzi de emanații. De fapt, nu sunt benzi, dar numele li se potriveşte. – Focul-175

◄Omul, de exemplu, este legat de mănunchiul de culoarea chihlimbarului, dar la fel sunt şi alte ființe.

Am vrut să ştiu care ființe au aceleaşi emanații cu ale omului.

─ Va trebui să găseşti singur astfel de detalii, *văzând* de unul singur, a spus el. Nu are nici un rost să-ți spun care anume, o să faci alt inventar. Este deajuns să spun că această căutare de unul singur este unul dintre cele mai fascinante lucruri pe care le vei face vreodată. – Focul-177-178

◄Au început *văzând* cum lumina conştiinţei creşte ca mărime şi intensitate pe măsură ce emanaţiile din interiorul coconului se aliniază cu emanaţiile din exterior. – Focul-188

◄─ Ce este, de fapt, răsturnătorul? am întrebat.

─ Este o forţă provenită din emanaţiile Vulturului, a spus el. O forţă neîncetată care ne loveşte în fiecare clipă a vieţii noastre. Este letală când este *văzută*, dar, altfel, nu o sesizăm în viaţa de zi cu zi, pentru că avem scuturi protectoare. Avem interese absorbante care ne pun în joc întreaga conştiinţă. Suntem în permanenţă îngrijoraţi de posesiunile noastre. Dar aceste scuturi nu resping răsturnătorul; ne împiedică, pur şi simplu, să-l *vedem* direct, protejându-ne în acest fel de eventuale răniri, provocate de spaima de a ne vedea loviţi de mingile de foc. Scuturile sunt un mare ajutor, dar şi un impediment pentru noi. Ne liniştesc şi, în acelaşi timp, ne păcălesc. Ne dau o falsă senzaţie de siguranţă.

M-a prevenit că va veni un moment în viaţa mea când voi rămâne fără scuturi, la mila răsturnătorului. A spus că aceasta este o etapă obligatorie în viaţa unui luptător, cunoscută ca pierderea formei umane. – Focul-238

◄Această variaţie a punctului de asamblare antrenează o nouă aliniere a emanaţiilor. Este începutul unei noi serii de mari variaţii. Vizionarii au numit, foarte sugestiv, această variaţie iniţială pierderea formei umane, pentru că marchează o inexorabilă mişcare a punctului de asamblare departe de locul său iniţial, având drept rezultat o pierdere ireversibilă a afiliaţiei noastre la forţa care ne face oameni. – Focul-239

◄A afirmat că deplasarea punctului de asamblare este exact ce este necesar pentru a te deschide forţei de rostogolire. A adăugat că, dacă forţa este văzută în mod voit, pericolul este minim. Dar o situaţie extrem de periculoasă este dată de o deplasare involuntară a punctului de asamblare, datorită oboselii fizice, epuizării emoţionale, bolii sau, pur şi simplu, unei emoţii minore sau crize fizice, cum ar fi spaima sau beţia. – Focul-241

◄Familiarizându-se cu forţa de rostogolire prin măiestria *intenţiei*, noii vizionari, la un moment dat, îşi deschid proprii coconi, iar forţa îi inundă, în loc să-i rostogolească aidoma unei ploşniţe încolăcite. Rezultatul final este dezintegrarea lor totală şi instantanee. – Focul-243

◄Dacă, la un moment dat, un om simte că forţa de răsturnare loveşte mai tare decât cea circulară înseamnă că s-a tulburat echilibrul; de aici înainte, forţa de răsturnare loveşte din ce în ce mai tare, până când fisurează golul fiinţei şi o face să moară. – Focul-245

◄L-am întrebat care este diferenţa dintre imboldul pământului şi cel al răsturnătorului. Mi-a explicat că imboldul pământului este forţa de aliniere doar a emanaţiilor chihlimbarii. Este un imbold care înalţă conştiinţa pe culmi de neimaginat. Pentru noii vizionari, este o explozie de conştiinţă nelimitată, pe care o numesc libertate totală.

A afirmat că, pe de altă parte, imboldul răsturnătorului este forţa morţii. Sub impactul răsturnătorului, punctul de asamblare se deplasează spre noi poziţii, imprevizibile. Astfel, vechii vizionari au fost întotdeauna singuri în călătoriile lor, deşi se angajaseră în comun la împlinirea scopului lor. Compania altor vizionari în călătoriile lor era întâmplătoare şi însemna de obicei luptă pentru supremaţie. – Focul-264

◄─ Va trece mult timp până când să poţi aplica principiul potrivit căruia comanda ta este comanda Vulturului, a afirmat el. Aceasta este esenţa măiestriei *intenţiei*. Între timp, comandă-ţi acum să nu te mai agiţi nici măcar în cele mai cumplite momente de îndoială. Va dura până când acea comandă va fi auzită şi respectată, ca şi când ar fi comanda Vulturului.

A spus, de asemenea, că era o zonă incomensurabilă de conştiinţă între poziţia obişnuită a punctului de asamblare şi poziţia în care nu există nici un fel de îndoieli, care este aproape locul unde îşi face apariţia bariera percepţiei. În acea zonă incomensurabilă, luptătorii cad uşor pradă oricărei fapte rele. M-a prevenit să fiu atent şi să nu-mi pierd încrederea, pentru că voi fi cuprins, în mod inevitabil, la un moment dat de senzaţii copleşitoare de înfrângere.

─ Noii vizionari au recomandat un act foarte simplu când survine nerăbdarea, disperarea, furia sau tristeţea, a continuat el. Au recomandat ca luptătorii să-şi mişte ochii. Nu contează direcţia; eu prefer în direcţia acelor de ceasornic.

Mişcarea ochilor face punctul de asamblare să se deplaseze momentan. Mişcarea conferă o senzaţie de uşurare. Aceasta este o adevărată măiestrie a intenţiei. – Focul-274-275

◄Tocmai văzusem emanaţiile Vulturului, iar don Juan îmi spusese că era imposibil ca vrăjitorii să aibă o viziune constantă a emanaţiilor Vulturului altfel decât în visat, de aceea trebuia să intru în visat. – Tăcerii-108

◄Vulturul, deşi nu este mişcat de situația vreunei ființe vii, a dăruit un cadou fiecăreia dintre ele. În felul său propriu şi corect, oricare dintre ele, dacă aşa doreşte, are puterea de a păstra flama conştiinței, puterea de a se opune chemării de a muri şi de a fi consumată. Fiecare ființă vie a fost dăruită cu puterea, dacă o doreşte, de a căuta o deschidere spre libertate şi de a trece prin ea. Este evident pentru văzătorul care vede acea deschidere şi pentru creaturile care trec prin ea că Vulturul a dăruit acest cadou pentru a perpetua conştiința. – Darul V-173